

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 12794

KEK- DER KLEYNER

V. Oyrvin

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

ביבליאטעק „גרינינקע בייהעליער“

רעדאקטירט פון ש. זאסטאמסקי

עניני ארץ ישראל ויהודים
אין פרעסע ארבעט
ו. אידוין און ו. ספיטענסאן

קעגן-דער קליינער עסקימאס

יידיש - העלענע כאצקעלס

פארלאג „גרינינקע בייהעליער“

1939

o o o o o o

ווילנע

ביבליאטעק „גריניקע בייהעלער“

רעדאקטירט פון ש. באסטאמסקי

וו. אירוויין און וו. ספיטענסאן

קעק-דער קליינער עסקימאס

יידיש - העלענע כאצקעלס

באדייטענדיג פאר די יידישע קינדער
אין פריערע ארבעט

פארלאג, ניו יארק, ניו יארק

1939

○ ○ ○ ○ ○ ○

וויליאם

Printed in Poland

W. Irwin i W. Stifenson

„Kek—der klejner eskimos“

Tłumaczyła: H. Chackels. —

— Wilno — 1939

~~~~~
Druk. „Express“ Wilno, Wielka 33.

א הויז פון שניי.

עק איז א קליינער עסקימאָס. ער ווינט אויפן חבטן
צפון פון אמעריקע - אויף דער ערד וויקט אַריא.
דאָס איז אַן אינדזל אויפן אַזו-אַקעאָן, וואָס גע-
הערט צו קאַנאַדע.

קעק שטאַמט פון די קופערנע עסקימאָסן.
מע רופט זיי קופערנע, חבלי זיי מאַכן מעסערס און אנדערע געצייג
פון קופער.

קעק איז קליין געהאַקסן. מיט פעסטע מוסקלען. אַ שוואַרצ-
האַריקער, מיט ברוינע אויגן. זיין הויט איז טונקל, אַ פיסל טינקעלער
היי פּ אונדזערן אַ יינגל, וואָס ווערט אָפּגעברענט פון דער זון
זומערצייט. אָנגעטאָן איז ער אין גאַנצן אין פּעל.

קעק און זיין פאָטער האָבן הייניק זאַכן. נאָר די סאַמע נייטיקסטע.
די עסקימאָסן זינען אַ האַנדערפאַלק - זיי גייען שטענדיק
אַריבער פון איין אָרט אויף דעם אַנדערן, און אַ פּולע זאַכן זינען
דערפּ אַיבעריק.

ווינטער ווינט קעקס פאַמיליע אין אַ הויז פון שניי. אַ גרויסער
לאַמפּ ברענט שטענדיק און דערוואַרעמט דאָס הויז. ווען קעק גייט
אַריין אין שטוב, האַרפט ער אַראָפּ פון זיך די קורטקע און אַפילו
דאָס העמדל. היי לאַנג ס'איז ליכטיק אין דרויסן, ויצט קעק ניט אַפּן
אין הויז - ער האָט לייב צו זיין אויף דער פּרטיער לופט.
ער איז אַ זעלבשטענדיקער יינגל און איז אַפּגעווינט צו טאָן.
וואָס אים געפּעלט.

אין דער פּרי שטייט ער אויף, ווען אים ווילט זיך. ער דאַרף
זיך ניט וואַשן, ער גייט ניט אין קיין שול, און פּ נאַכט שיקט מען
אים ניט שלאָפּן. היי אונדזערע קינדער
אין זייער הויז איז פאַראַן איין צימער און דערפאַר פאַרברענגען
די צייט אַלע צוזאַמען.

אין אָונט זיצן די דערוואַקסענע אין אַ רעדל. דערצייילן זיך
מבסעס, זינגען לידער, זיצט קעק מיט זיי, און זיין קליין שוועסטערל
נאַאַשעק אויך. זיי זיצן ביז האַנען די אויגן נעמען זיך קלעפּן.

און זען זיי שלאָפן אַינן. זייקלעט זיי ווער-ס'איז פון די דערהאַקסענע
אַינן אין אַ פעל.

קעק איז אַ מאַדנער נאַמען. אין דער שפראַך פון זיין פאָלק
הייסט דאָס „קעפּל“ - שפּיץ.

קעק איז געווען צוועלף יאָר אלט. ווען ער האָט אַליין אויס-
געבויט זיין ערשטע הויז. אַ דאָס איז געווען אַ שווערע איבערלעבונג
ער וועט עס געדענקען זיין גאַנץ לעבן.

זען עסקימאָסן בויען אַ הויז פון שניי. שניידן זיי אויס פון
אַ האַרטער שנייקופע פלאַציקע ציגל. די ציגל שטעלט מען אויס
אויף דער ערד אַזוי. עס זאָל אויסקומען אַ ריכטיקער קרעם. די ציגל
פייגט מען אַ ביסעלע אַינן אויף אינעווייניק צום מיטן. אויפן ערשטן
ראַנד ציגל שטעלט מען אויס דעם צווייטן. מע פייגט זיי אויך אַינן
אַ ביסל אויף אינעווייניק - צום מיטן. מע לאָזט אַלץ די ציגל אויף
אינעווייניק. די אייבערשטע רייען אַלץ קלענער. צום סוף טרעפן
זיך די ציגל צוזאַמען גאָר אויבן. דאָס הויז איז פאַרטיק. אויבן לאָזט
מען אַ קליינע עפענונג - אַ ווענטילאַציע.

דאָס הויז הייזט אויס זיי אַ האַלבע קויל. דער שניי פרירט זיך
צוזאַמען. און דאָס הויז איז זייער שטאַרק. דערנאָך גראַבט מען אויס
אין שניי אַ טונעל. דורך וועלכן מע קריכט אַרעין אין הויז אויף
אַלע פיר, זיי אַ פוקס אין זיין נאָרע.

די עסקימאָסן וווינען אין אַזאָ הויז ביז דריי וואָכן. פון לאַמפּ.
וואָס פּרענט זיך אינעווייניק. הייבט אָן דער שניי זיך צו שמעלצן. דער-
נאָך ווערט ער פאַרפראָרן. פון שניי ווערט אַיז. אין אַ הויז פון אַיז
איז קעלטער זיי אין אַ הויז פון שניי. איר ווייסט דאָך געוויס. אַז
שניי לאָזט ניט דורך קיין וואַרעמקייט. ווען דאָס גאַנצע הויז פאַר-
וואַנדלט זיך אין אַיז. ווערט אַזוי קאַלט. אַז די עסקימאָסן בויען זיך
אַ ניש הויז. אפילו אויב זיי פלעבן וווינען אין דער זעלביקער געגנט.
אין דעם שנייהויז איז פאַראַן אַ פענצער פון אַיז. ווען מע גייט
אַריבער אין אַ נישעם הויז. טראָגט מען דעם אייזפענצער אַריבער.
אַבער דאָס איז ניט אַזוי גרינג צו טאָן. דעריפאַר מאַכן אַנדערע
עסקימאָסן גאַרניט קיין פענצער. עס לעכט דורך דורכן שניי.
ווייטער פּרענט דאָך שטענדיק אַ לאַמפּ.

קעק האָט פאַרבראַכט אַינן זיין ערשטן הויז נאָר איין נאַכט. און
ער איז געווען גליקלעך. וואָס אים איז ניט אויסגעקומען איבערצו-
געכטיקן דאָרטן אַ צווייטע נאַכט.

זיי אַזוי דאָס האָט פאַסירט. וועלן מיר פאַלד דערציילן.

אויסגעגאנגען דער טראָן.

קעקס פאָטער הייסט טאָפּטונאַ. זייער שָכּן - כיטקוק. ביידע
פאָמיליעס לעבן איינע לעבן דער אנדערער. אויף פופצן קילאָמעטער
ארום און ארום איז ניטאָ ניט איין לעבעדיקער מענטש.
ביי כיטקוקן איז אויסגעגאנגען דער טראָן. דאָס איז זעטס פון
ים-הינט. דעם פעטס ברענט מען אין לאָמפּ. אויף אים קאָכט מען.
בלויבן אָן טראָן איז זייער שלעכט. כיטקוק איז געקומען צו קעקס
פאָטער לעבן טראָן און זעטן. ער זאָל גיין מיט אים אויף יאָגד.
אָפּטער וועלן זיי פאָנגען א ים-הונט.
טאָפּטונאַ איז געווען זייער אַ גוטער. ער איז גרייט געווען צו
העלפּן זיין שָכּן.

גאָר פרי זינען זיי אַוועק אויף יאָגד. אָבער פאָנגען א ים-הונט
אונטערן אַיז איז זייער שווער און עס געדויערט פיל צייט.
דעם ערשטן טאָג האָט זיך ניט איינגעגעבן צו פאָנגען קיין ים-
הונט. אויפן צווייטן טאָג האָבן זיך די יעגער אָנגעשטויסן אויף
אַ טויטן וואַלפּיש. ער איז אויף אַ העלפט געווען פארטראָגן מיט שניי
און ערד. קענטיק, אַז ער איז דאָ שוין געלעגן מער ווי אַ יאָר. בערן
און אנדערע ווילדע חיות האָבן אויפגעפרעכן אַ גרויסן טייל פון זינע
פעטס. אויפן שניי האָבן זיך געזען שפורן פון שליטנס. קענטיק, אַז
אנדערע עסקימאָסן האָבן שוין אויך געהוסט וועגן דעם וואַלפּיש.

טאָפּטונאַ און כיטקוק האָבן געוואַלט נעמען דאָס פלייש פאַר די
הינט און האָבן זיך געריכט אונטערן פלייש צו געפינען גענוג פעטס
אויף טראָן. זיי האָבן דערפאַר אויפגעהערט זיך יאָגן נאָך ים-הינט
און גענומען האַקן און שניידן דאָס פלייש פון וואַלפּיש. זיי האָבן
געאַרבעט אַ גאַנצן טאָג און די אויסגעשניטענע שטיקער געלייגט
אין אַ קופּע לעבן וואַלפּיש. פאַרנאָכט האָבן זיי אָבער באַמערקט, אַז
אויף דעם אָרט, ווי זיי האָבן אויסגעשניטן דאָס פלייש, איז שוין קיין
פעטס ניט געווען. קענטיק, אַז פאַר זיי איז שוין דאָ געווען אַ בער,
וואָס איז אַרונטערגעקראָכן פון אונטן און האָט אַרויסגעשלעפט די
פעטס. הייסט דאָס, אַז מאָרגן מוז מען זיך ווידער יאָגן נאָך אַ ים-
הונט. אויב ניט, וועט כיטקוק בלייבן אין קעלט און אין פינצטערניש.
ביידע עסקימאָסן זינען געווען זייער אָנגעמאַטערט. ס'איז ניט
ליכט אָנצוהאַקן מיט אַ חייכן קופּערנעם מעסער די פאַרפראָרענע
וואַלפּישפלייש. זיי האָבן עס פריער ניט אָפּגעפירט אַהיים. וויל זיי
האָבן מער פון אַלץ געדאַרפט פעטס און זיי האָבן זיך ניט געקאַנט
אָפּרייסן פון דער אַרבעט. איצט אָבער פאַלט שוין צו דער אָחונט.

און זיי זענען געבליבן מער נישט צו דעם פלייש פאר די הינט.
אויב זיי וועלן נישט פאונגען קיין ים-הונט, וועט טאפטונא מוזן די
גאנצע ציט לבען דעם שכן טראָן. עס איז שוין אַזעק אַ האַלבער
הינטער, און אים אליין איז איבערגעבליבן אזוי הייניק טראָן.

פירן איצט דאָס פלייש אהיים האָבן זיי ביידע שוין קיין כוח
ניט, און מאָרגן איז אויף דעם קיין ציט ניטאָ. עס קומט אויס, אז
זיי האָבן אַ גאנצן טאָג אַפּגעהאַרעוועט אומזיסט.

טאפטונא און כיטקוק האָבן זיך אומגעקערט מיט ליידיקן אהיים.
אַבער גלייך אויף מאָרגן אין דער פרי האָט טאפטונא זיך בא-
קלערט, אז מע טאָר נישט אַזעקוואַרפן דעם וואַלפיש. ער האָט געזאָגט
צו קעקן:

- הער זיך אַיין, קעק, איך מוז גיין אויף יאָגד, און דו מוזן
יינגל, שפאָן אַיין די הינט אין שליטן און פּרענג צו פירן דאָס פלייש
פון וואַלפיש; מע מוז אַנגרייטן פלייש, ווי לאַנג ס'איז דאָ. פון
דעם יונגן בער, וואָס איך האָב נישט לאַנג דערהרגעט, איז שוין נישט
פיל געבליבן.

קעק האָט זיך דערפרייט, אַ קלייניקייט, ער וועט אליין פאַרן נאָך
פליישו ער האָט גענומען טאנצן פאַר פרייד, זיך באַרימען פאַר זיבו
שוועסטערל נאָאשעק. אויף גיך האָט ער אַנגעטאָן זיין פעלצענע העמדל
און די קורטקע פון הירשנפעל און איז אַרויסגעלאָפן אין דרויסן.
זאָל דער הונט סאַפּסוק, זיין געליפטער פּרענד, אויך וויסן וועגן
זיין פרייד!

קעקס מאמע האָט געהייסן גונינאָנא, זי האָט אַ קוק געטאָן,
זיי דער יינגל איז אַרויסגעקראָכן פון שניישייפל, און איר האַרץ
האָט אַ ציטער געטאָן. ער איז נאָך אזוי קליין, צי וועט ער אליין
געפינען דעם וועג צום וואַלפיש? צי איז דאָס נישט צו שווער פאַר אים?
טאפטונא האָט באַרויקט די מוטער: קעק איז אַ קלוגער יינגל,
ער וועט געפינען דעם וועג נאָך די נעכטיקע שפורן, וואָס זענען
געבליבן פון פאָטערס שליטן.

גונינאָנא האָט זייער געהאַלטן פון איר מאַן, זי האָט זיך פאַר-
לאָזן אויף אים און האָט שוין מער וועגן דעם נישט גערעדט.

קעק איז געווען גליקלעך, דער פאָטער טרויט אים אַן אַרבעט
פון אַ דערוואַקסענעם מאַן, דאָס איז דאָך אזא גרויסע געשעעניש
איז זיין לעבן: אינשפּאַנען די הינט אין ליכטן שליטן און פליען
מיט זיי ווי אַ הינט, וואָס קען זיין געסער? האָט קיין זיין נאָך ליבער?
ער הייל אַלץ טאָן אליין, ער וואַרט נאָר, דער פאָטער זאָל אַזעקגיין.

— אפר זיך, מין זון, דו זאלסט באווייזן, די לאנג ס'איז ליכטיק.
צוויי מאָל צו ברענגען פלייש פון האַלפיש — זאָגט אים טאָפּטונאַ
און זעצט זיך אַרבעט אין כיטקוקס שליטן.

קעק האַרט נאָך אַפּ אַ חבלע. ער האַרט, די שטראַלן פון דער
זון זאָלן באַלויכטן די געכטיקע שפורן פון פאַטערס שליטן, דערחבלע
שפּאַנט ער די הינט און שפּילט זיך מיט זיי. אַט קריכט ער אַרבעט
נאָך אַ מאָל אין טונעל, האָט פירט צו זייער הילף, און טראָגט אַרויס
פון דאָרטן אַ לאַנגן מעסער. מיט אַזאַ מעסער שניידט מען אויס ציגל
פון שניי, ווען מע בויט אַ הויז.

די שוועסטער און כיטקוקס טעכטער רייצן זיך מיט אים, אז ער
וועט מער ווי צוויי מאָל ניט באַווייזן צוצופאַרן צום האַלפיש.
קעק כאַפט זיך אַרויף אויפן שליטן אַ צעהיצטער און ענטפערט
די מיידלעך:

— איר וועט שוין זען, איך וועל באַווייזן פיר מאָל צו פאַרן און
קומען צוריק.

ער גיט אַ צי די רימענס פון געשפּאַן, און די הינט נעמען לויפן.
קעק און זיין שליטן ווערן פאַרפאַלן אין דער שנייקער וועט.

3. די מיידלעך רייצן זיך מיט קעקן.

ארו צום וואלפיש איז געווען אזוי גוט! אָבער
קעקן איז פאָרגעשטאנען א שווערע אַרבעט-איבער-
טראַגן און אַנלאָדן דעם שליטן מיט גרויסע שטיקער
אַינגעפראָרענעם פלייש.

ווען קעק איז דעם ערשטן מאָל געקומען אַהיים,
איז זיין שליטן געווען ניט שטאַרק אָנגעלאָדן מיט פלייש. אָבער
ער איז געווען זייער צופרידן מיט זיך. האָט זיך געהאַלטן שטאַלץ
און ערנסט.

די מיידלעך זינען אים געלאָפן אַנטקעגן מיט א געשריי:

— פיר אונדז אונטער! פיר אונדז אונטער!

— ניין, די הינט איז אזוי אויך שווער צו שלעפן דעם שליטן:—

האַט קעק חיכטיק געענטפערט.

— איך חיל אָבער אונטערפאָרן! דו מוזסט מיך אונטערפירן!—

האַט גענומען זיינען נאַאַשעק.

זי איז געווען א קאַפּריזונע, א פאַרחיינטע מיידל.

קעק איז ארויס פון געדולד:

— גיי אַזעק, זאָג איך דיר! די הינט זינען צו מיד, דו זעסט

דאָך: פיקאַלאַ ציט קוים דעם אַטעם.

— דאָס ביסטו שולדיק, דו האָסט זיי פאַריאַגט. איך וועל זיך

קלאָגן פאַרן טאַטן.

נאַאַשעק האָט ניט ליב געהאַט אַפּצוטרעטן. זי איז אַרויף

אויפן שליטן פון הינטן. קעק האָט געהייסן די איבעריקע מיידלעך,

זיי זאָלן נאַאַשעקן אַראָפּשלעפן פון שליטן. זיי האָבן אים געענטפערט

מיט א געלעכטער און זינען אַזעקגעלאָפן אָן א זיבט.

קעק האָט אַפּגעשטעלט די הינט, איז צו צום שליטן און האָט

אַראָפּגענומען די שוועסטער. זי נאָר דער שליטן האָט זיך גערירט

פון אַרט, איז זי שוין ווידער אַרויף.

קעק האָט זי ווידער אַראָפּגעשלעפט. זי איז אָבער ווידער אַרויפ-
געקראָכן. דאָס האָט זיך איבערגעחאָרט עטלעכע מאָל, און קעק

האַט זי געמוזט לאָזן זיין אויפן שליטן.

צוליב דער שוועסטער האָט קעק פאַרלאָרן אַ פולע ציט. פון דעסט וועגן האָט ער באַוווּן צו ברענגען צוויי מאָל פלייש, איידער די זון האָט זיך באַהאַלטן, הינטער דעם חזטן אַמזיקן פעלד. נאָכן זונאונטערגאַנג האָט ער געבראַכט נאָך איין פולן שליטן מיט פלייש.

פאַר אַ יינגל איז דאָס געווען פיל. קעק האָט זיך גענוויסט דערמיט און האָט דאָס אַרויסגעוויזן.

— איר האָט געזאָגט, אז איך וועל באַוווּן נאָר צוויי מאָל צו פאַרן, און איך קום שוין דעם דריטן מאָל! — האָט ער געזאָגט צו די מיידלעך.

— דרוב מאָל! אַ גרויסע זאַך! דו האָסט זיך באַרימט, אז דו וועסט באַוווּן פיר מאָל! — האָט געלאַכט פון אים נאָאשעק.

קעקן האָט דאָס פאַרדראָקן. ער האָט זיך געריכט, אז מע וועט זיך ווונדערן און לויבן אים פאַר די דרוב מאָל.

דער שוועסטערס געלעכטער האָט אים גערייצט.

— דרוב איז אויך ניט ווייניק. דאָס איז מער, ווי זער פאַטער

האָט פאַרלאַנגט פון מיר.

— פיר מאָל! פיר מאָל! — האָבן אונטערגעכאַפט דעם שְׁכונט מיידל-

לעך: — דו האָסט צוגעזאָגט, און איצט שרעקסטו זיך! דו ביסט אַ פּחדן!

די מיידלעך זינען געשטאַנען אויפן דאַך פון שנייהיזל, האָבן

געלאַכט פון קעקן, געוויזן אים אַ צונג.

— איך האָב ניט קיין מורא! ווער וואָגט דאָס צו זאָגן, אז איך

שרעק זיך צו פאַרן נאָך אַ מאָל!

קעק האָט אַ קוק געטאָן אויפן הימל, די שנין פון טאָג האָט

זיך פאַמעלעך געלאָשן. ביז פינצטערניש האָט מען נאָך געקאָנט

איין מאָל פאַרן, די הינט זינען נאָך מונטער, אויב ער, קעק, וועט

צופאַרן אַ פערטן מאָל און וועט ברענגען כאַטש אַ ביסל פלייש.

וועט קיינער ניט וואָגן צו לאַכן פון אים.

— איך פאַרו-האָט דער יינגל באַשלאָסן, לאַמיר פאַרן, פאַפּטוק!

האַפּ, האַפּ, פיקאלו!

קעק האָט אַ קירעווע געטאָן דעם שליטן און האָט זיך אוועק-

געטראָגן ווי אַ היכער.

— קעק! — האָט אים גערופן די מוטער, וואָס איז אַרויס פון

שנייהיזל — ס'איז שניין שפעט צו פאַרן!

אַבער דער הינט האָט פאַרטראָגן אירע ווערטער אין אַן אַנדער

זיט און קעק האָט זיי ניט דערהערט.

די מוטער האט מיט שרעק געקוקט, הי ער פארט אדעק אלץ
זיטער און זיטער. פאלד האט זיך שוין געזען מער נישט הי א
שווארץ פינטעלע.

גונינאנא האט שטרענג געזאגט צו איר טאכטער:

— גיי אריין אין שטוב, נאָאשעק!

נאָאשעק האט זיך געוונדערט אויף דעם ברודערס דרייסקע
און זי האט געפילט, אז זי וועט זיין שולדיק, אויב מיט אים וועט
עפעס געשען, זי איז אריין אין שטוב.

סיטקוקס מיידלעך זענען אויך געלאפן אהיים.

דאס שנייקע פעלד, וווּ בידע הנולעך זענען געשטאנען, איז
מיט אַ מאַל וויסט און טויט געוואָרן.

*

זען קעק איז צוגעפארן צום וואלפיש, האָבן זיך אָנגערוקט
אויפן הימל וואָלקנס, עס איז געוואָרן פינצטער, דער הימל און די
ערד — אַלץ איז געוואָרן קאלט און גרוי.

בײַ טאָג האָט דאָ קעק געטראָפן אנדערע עסקימאָסן, וואָס האָבן
אויך געשניטן פלייש פון וואלפיש, איצט האט ער זיי שוין נישט גע-
פונען, וועלף האָבן געבולן... קעקן האָט געשוידערט פֿון אומעט און
שרעק, די הענט האָבן בײַ אים אַזוי געציטערט, אז ער האָט נישט
געקאָנט אויפהייבן קיין איין שטיק פלייש.

פאר די וועלף היט ער זיך נישט געשראָקן, ער ווייס, אז מע
קאָן זיי אָפּטרייבן מיט הילכיקע געשרייען, אָבער זיי ראטעוועט מען
זיך און די הינט פון אַ ווייסן בער?

ס'איז געוואָרן נאָך פינצטערער, קעק האָט מיט זינע שאַרפע
אויגן געזוכט אין דער פינצטערניש, אים האָט זיך געדוכט, אז ער
זעט שוין די ווייסע פעל פון איינפער, די האָר האָבן זיך אים גע-
שטעלט, אַן אַזויקער ווינט האָט אים געשניטן דאָס פֿנים, די שרעק
האָט אים געשמידט די גלידער, ער האָט אַרויסגעוואָרפן אַ שטיק
געפראָרענע פלייש כּוון די הענט און האָט זיך אַ וואָרף געטאָן צום
שליטן:

— האָפּ! האָפּ!

די הינט האָבן זיך אויך געריסן אהיים, זיי האָבן גענומען לויפן
פּעל פון בייגן, קעק האָט זיך געמאַכט מוט, ער האָט מיט געשרייען
אונטערגעטריבן די הינט, ער האָט זיך אויך דערמאָנט שפּרוכן
אזוינע, וואָס פארהיטן פון אַן אומגליק, די מאמע האָט אים די
שפּרוכן אויסגעלערנט, זינע ליפן האָבן שטיל געשעפטשעט די אומ-
פאָרשטענדלעכע הערטער.

קעק בויה זיך אויס א הויז.

י הינט זינען געלאָפן אלץ גיכער און גיכער. דער
געביל פון די וועלף האָט זיי געטריבן פאָרויס.
דער שליטן איז געפלוּיגן איבערן האַרטן שניי.
דער הינט האָט זיך געשטאַרקט.

קעק האָט פון אויפֿרעגונג און פון גיכן לוי ון
פאָרגעסן וועגן זיין שרעק. מיט געשרייען און פֿיפֿן האָט ער אונטער-
געיאָגט די הינט. מיט אַ מאָל האָט ער דערפֿילט אַ שטויס. דער
שליטן האָט זיך אויסגעקערט. קעק האָט זיך איבערגעקוליעט. די
הינט האָבן זיך אָפּגעשטעלט ווי פֿאַרשטיינערטע. קעק האָט פֿאַלני-
דיק מיטן קאָפּ און מיט די הענט זיך אינגעגראָפֿן אין שניי.
אין איין רגע איז ער שוין ווידער געווען אויף די פֿיס.
— או, או, סאַפּסוק, וווּ זינען מיר איצט? — האָט ער געשרייען
צום הונט.

דער הונט האָט זיך אָנגעשפּאַרט אויפֿן עק און אויף די הינט-
טערשטע פֿיס, האָט אַרויסגֿשטעקט די לאַנגע רויטע צונג אוי שווער
געאַטעמט. ער האָט געקוקט אויף זיין קליינעם פֿאַלעפּאַס אזוי, ווי
ער וואָלט פֿאַרשטאַנען זיין פֿראַגע. קעק האָט זיך אַרומגעקוקט: זיי
האַבן דאָך געדאַרפט זיין נאָנט פֿון הויז.

דער יינגל האָט אָנגעשטרענגט די אויגן, אָבער די צוויי שנייקע
בערגלעך — זייער און כיטקיקס הילף — האָבן זיך ניט געזען.
— וואָס איז דאָס? וווּ איז פֿאַרפֿאַלן געוואָרן זייער הויז?

פֿאַלד אָבער האָט ער זיך געכאַפּט, אז ער האָט פֿאַרפֿאַלדזשעט.
דאָס האַרץ איז אים אינגעפֿאַלן. זיין אייגענע שרעק און דער גיכער
לויף האָבן אים פֿאַרפֿירט. ער האָט זיך געטראַגן און ניט געקליבן
קיין זעג. פֿאַר וואָס האָט זיך אויסגעקערט דער שליטן? צווישן
ים-ברעג און זייער שטיבל זינען ניט געלעגן אזוינע שטיקער אַבן,
דער שליטן זאָל זיך אָן זיי אַנשטויסן. דאָס איז ער פֿאַרביגעפֿלויגן
פֿאַרביי זיין היים, אָדער ער איז פֿון אָנהייב שוין געפֿאַרן אין גאַר
אן אַנדער זעט.

דער הינט האָט געווייט אַנטקעגן. זיין קראַפּט איז געווען אזוי
גוואַלדיק אין דער אַבזיקער וויסטעניש!

אפילו א העלד חאלט זיך געקאנט פונאנדערהיינען.
קעק האט ניט געהיינט. ער האט אפילו געשמייכלט. די שרעק
איז פארביי. דאס אינפאכסטע איז - זיך אומקערן צוריק. אבער דער
חינט - פריער האט ער געווייט פון הינטן. ער האט נאך אונטער-
געיאגט דעם שליטן, און איצט מוז מען פארן אים אנטקעגן.

אויפן פינצטערן הימל האפן זיך געקליבן גרויסע וואלקנס. דער
מוקאדיקער חינט האט געדרייט דעם שניי אין דער לופטן.
קעק האט זיך געפויגן צו דער ערד און געזוכט די שפורן.
אבער דער שניי האט אים פארטראגן די אויגן. די הינט זינען אויך
קוים געגאנגען אנטקעגן דעם שרעקלעכן שטורעם. גאנצע פערג שניי
האט אנגעטראגן אויף זייער פריערדיקן וועג, און פאלד האפן זיך
די שפורן אין גאנצן פארלארן. אומזיסט האט ער אנגעשטרענגט די
אויגן. מיט גוטע ווערטער האט ער אבגענומען די הינט. מע האט זיך
געמוזט אפשטעלן און אפזאגן פון געדאנק צו קומען אהיים. נו, און
זיך אומקערן צום טויטן וואלפיש איז אויך קיין פלאץ ניט. היפל
הינגעריקע וועלן...

א שוידער האט דורכגענומען קעקן. ווי פלעפט מן נעכטיקן
אונטערן פרייען הימל אין אזא נאכט ?
די טעמפעראטור איז געווען מינוס 35 (זעקס און דרייסיק
גראד קעלט) און אפער אויך נידעריקער.

קעק האט זיך געשטעלט מיטן רוקן צום ווינט. ער האט געוואלט
באטראכטן. וואס ער זאל טאן. דא האט ער זיך דערמאנט, אז פאלן-
דיק פון שליטן האט ער פארגעסן אן דעם פלייש. ער האט כמעט
אלץ פארלארן. ס'איז געבליבן אזוי ווייניק, אין די הינט זינען
אויף געווען הונגעריק. א, ווי אזוי האט ער זיך דאס געקאנט אזוי
דערשרעקן?

ער איז רויט געווארן. גוט, וואס נאאשעק און די איבעריקע
מידלעך קאנען דאס ניט זען. זיי וואלטן אים אויסגעלאכט דערפאר.
און ער האט זיך דערמאנט, ווי די מידלעך האבן אים גערייצט.
דערביי האט ער זיך אויך דערמאנט אן דעם גרויסן מסע. וואס
ער האט מיטגענומען. מיט דעם מעסער שנפדט מען דאך ציגל פון
שניי, ווען מע בויט א הויז. סאר א גליק, וואס ער האט דעם מעסער
מיט זיך!

מיט פרייד האט קעק גענומען אפפינדן דעם רימען, וואס ער
האט מיט אים צוגעבונדן דעם גרויסן מעסער צום שליטן. ניט אומ-

זיסט האָט ער זיך פאַרזימט פאַר זיין שוועסטער. ער העט זיך טאַקע
אויספויען אַ הויז פון שניי.

ער איז געגאַנגען פאַרויס. אונטערשטופנדיק די הינט,
פאַלד איז ער געקומען צו אַ בערגל, חוה דער שניי איז אים
אויסגעקומען גענוג האַרט. ער האָט אים גוט אויסגעפרוּחט, שטעכנ-
דיק אין אלע זיטן מיטן מעסער. דער שניי איז געווען פעסט.
די אויגן האָבן וויי געטאַן כּון די שטעכעדיקע איזונאַדלעך. ער האָט
גענומען שנעידן שטיקער שניי און זיי אויסשטעלן אין אַ קרביז.
דאָס איז געווען אַ שווערע אַרבעט פאַר אַ קליינעם יינגל. מיט
זינע קליינע הענט האָט ער געקאַנט אויסשנעידן און הייבן גאָר
קליינע שנייצייגל. דערפאַר האָט ער געמוזט מאַכן אַ פּולע צייגל.
קעק היט אָבער געאַרבעט חי אַ ריכטיקער מאַן. דאָס הענטל,
וואָס ער האָט אויסגעפּויט, האָט אים אַ ביסל פאַרשטעלט פון הינט.
פאַלד האָט ער דערפּילט, ווי הונגעריק ער איז. ער האָט אָפּ-
געשטעלט די אַרבעט און זיך גענומען פאַר דאָס וואַלפּיש-פּלייש.
די הינט זינען אויפגעשפרונגען. האָבן אָנגעהויבן צו פאַכן מיט די
עקן. זיי האָבן אויך געוואַלט עסן. קעק האָט זיי צוגעוואַרפן גרויכע
שטיקער. אלע דרע האָבן געגעסן מיט גרויס אַפעטיט. אויב דאָס
פּלייש איז געווען אַ ביסל צוגעפּוילט, האָט דאָס קעקן אויך הייניק
געאַרט. פאַרקערט, דערנאָך איז דאָס פּלייש פאַר אים געווען נאָך
געשמאַקער. ער האָט זיך דערפּילט שטאַרקער נאָכן עסן. און קוקנדיק,
ווי די הינט ריכטן דאָס פּלייש, האָט ער גענומען פּריילעך לאַכן.
ער האָט זיך ווידער גענומען פאַר זיין אַרבעט.

קעקס הויז איז געווען קליין. קיין טונעל און קיין טיר האָט ער
ניט געמאַכט. ער האָט מער ניט דורכגעשניטן אַ לאַך כּון אונטן.
האָט דורך איר אַרבינגעשלאַפּט די הינט. דערנאָך האָט ער פאַרלייגט
די לאַך מיט אַ שטיק שניי, וואָס ער האָט דערצו אָנגעגרייט.
פון דרויסן האָט קעק ניט געקאַנט באַמערקן די שפּאַלטן אין
זיין הויז. פון אינעווייניק אָבער האָט זיך געווען איטלעך שפּעלטעלע.
ער האָט זיי אלע פאַרקלעפּט מיט שניי. דערנאָך האָט ער גענומען
דאָס ים-הונט-פעל, וואָס ער האָט געהאַט אין שליטן. און עס אויס-
געשפּרייט אויף דער ערד. אלץ איז שוין געווען אין אַרדענונג.
אָבער דאָס היזל איז געווען זייער קליין. קיין פענצטער און קיין
טירן זינען ניט געווען. און אָטעמען האָט מען געדאַרכט. קעק האָט
געמאַכט אים קליין לעכל אין וואַנט און אַ צווייטע אין דאָך.
אזוי פּלעגט זיין פּאָטער אויך טאָן.

קעק האט געפילט. אז ער און די הינט זינען אין זיכערקייט.
און ער איז געהען זייער צופרידן מיט זיך. ער האט זיך געלייגט
אויף דער ערד צווישן די הינט. אלע דרש האבן זיך צוזאמענגעדרייט
אין איין קנפּלכל און זינען געשמאק אפגעשלאפן.

דער שטורעם.

עק האָט זיך אויפגעכאַפּט פון דונערדיקע קלעפּ.
דערנאָך האָט זיך אַלץ אַ טרייסל געגעבן.
קעק האָט דערפילט אַ קעלט.
אַזוי ווערט אין אַ הויז ביי די עסקימאָסן, ווען
דער לאַמפּ פאַרלעשט זיך ביי דער נאַכט.

קעק האָט זיך געוואָלט צוטוליען צום פאַטער.
ביי די עסקימאָסן שלאָפט די גאַנצע פאַמיליע אויף איין גרויסן
געלעגער.

קעקס אָרט איז אַלע מאָל געווען לעבן טאַטן.
אַ פאַרשלאָפענער האָט ער אויסגעצויגן די האַנט און אַנגערירט
עם היַנט פיקאַלו פאַר דער נאָז. דער הונט האָט אַנגעהויבן
פּורטשען. דאַן האָט זיך קעק אויסגעטשוכעט. ער האָט באַמערקט, אַז
ער שלאָפט אין אַלעמען און ער האָט זיך באַלד דערמאַנט, וואָס מיט
אים האָט פאַסירט.
ווידער אַ קלאַפּ, נאָך אַ שטאַרקערער, האָט צעטרייסלט דאָס
גאַנצע הויז.

קעק האָט זיך אויפגעהויבן און זיך צוגעהאַרכט.
דער ווינט האָט געכפּפּט אין דרויסן. די קלעפּ און דאָס גערויש
האַבן זיך ניט אָפּגעשטעלט ניט אויף אַ מינוט.
קעק האָט זיך איבערגעקערט אויף דער אַנדער זייט און האָט
זיך שטאַרקער צוגעדריקט צו סאַפּטוקן. ער האָט זיך ניט געשראַקן
פאַרן גערויש. ער האָט געוויסט וואָס דאָס איז. דער שטורעם האָט
צוגעטראָגן אַזוי פון ים צום ברעג. און די גרויסע קריעס האָבן זיך
מיט גערויש, מיט אַ דונער געהאַקט איינע אָן די אַנדערע. ווען אַ
קריע, גרויס ווי אַ הויז, וואַרפט זיך אַרויף אויף אַ צווייטער, הערן
זיך דאָס די קלעפּ ווי פון אַ דונער, און ווי די קריע קפּקלט זיך אַראָפּ
צוריק אויף אונטן, ציטערט אַלץ ווי פון אַן ערדציטערניש.
ביי טאַג וואָלט דאָס פאַר קעקן געווען אַ ווינדערלעך בילד.
און איצט, אין מיטן נאַכט, שרעקט ער זיך אויך ניט: ער איז דאָך
זיכער אין הויז, וואָס ער האָט מיט זיינע אייגענע הענט אויסגעפויט
אויפן אייזיקן ברעג.

זער פארפלאַנדזשעטער יינגל איז רויק געשלאָפן. אָבער זינע
 עלטערן און שחעטער זינען געווען זייער אומרויק וועגן אים.
 טאפטונא און כיטקוק האָבן זיך אומגעקערט צהיים. ווען ס'איז
 שוין געווען פינצטער. דער יאָגד האָט זיך אינגעגעפן - זיי האָבן גע-
 פראַכט צוויי פעטע ים-הינט. איצט וועט זיי קלעקן טראָן פאר די
 לאַמפן אויף לאַנג. ס'וועט זיין אין הויז ליכטיק און וואַרעם.
 לעבן כיטקוקס הייז האָבן זיי זיך צעשיידט און טאפטונא איז
 אַ פריילעכער געגאנגען צו זיך. ער האָט נאָך ניט באַזיין צוצוגיין
 צום הייז, האָט ער שוין געוויסט, אז עפעס האָט געטראָפן: אין דער
 פינצטער האָט ער באַמערקט. אז דער שליטן איז ניטאָ אויף זיין
 געוויינטלעכן אָרט. און וווּ זינען די הינט? זיי לויפן דאָך אלע מאָל
 ארויס אים אנטקעגן מיט אַ פריילעכו געפיל. אַלץ איז געווען היינט.
 דאָס הייז פון שניי האָט זיך שטייל געהויכט איבערן שנייקן פעלד.
 טאפטונא האָט אַ וואַרף געטאָן דעם ים-הונט און איז אַרבינגע-
 קראַכן אין הייז. רופנדיק דעם זון. גונינאנא האָט אויפגעהויבן איר
 אויפגערעגט פֿנים פון קעסל, וווּ עס האָט זיך געקאַכט דאָס עסן.
 - ער איז נישטאָ! דעם לעצטן מאָל איז ער אַוועקגעפארן נאָך
 וואַלפישפלייש, ווען ס'האָט שוין גענומען פינצטער ווערן. איך האָב
 געשרייען צו אים: ס'איז שוין צו שפעט! אָבער ס'האָט געפלאָזן אַ
 שטאַרקער הינט, די הינט זינען שוין געווען היינט, און קעק האָט
 ניט געהערט - האָט געזאָגט די מוטער.
 - ווען איז דאָס געווען? - האָט טאפטונא געפרעגט.
 - שוין לאַנג. ער האָט שוין געדאַרפט זיין צוריק - האָט גוני-
 נאנא געענטפערט: - דאָרטן זינען פאראן העלף. און ער האָט ניט
 מיטגענומען ניט קיין שפיו און ניט קיין פויגן.
 - די מוטער האָט זיך ביזטויט געשראָקן פאר פערן. שרעקלעכער
 פון אַ פאַלאר-בער האָט פאר איר קיין זאך ניט געקענט זיין.
 טאפטונא האָט אַ וואַרט ניט געזאָגט און זיך אומגעקערט צום
 אַרויסגאַנג.
 - עס עפעס! - האָט די פרוי געזאָגט צו אים.
 פון פרימאָרגן אַן האָט ער קיין זאך אין מויל ניט געהאט, אויסעו
 אַ שטיקל געטריקנטע פלייש.
 - איך וועל אויסטרינקען אַ ביסל זיפ.
 זי האָט אים אַליק דערלאַנגט זיפ אין אַ האַרן און דערפון
 געזאָגט:
 -- דו וואַלסט בעסער צוגעפויט!

— דער הינט שטארקט זיך— האָט געענטפערט טאָפּטונאַ.
ער האָט אַרויפגעצויגן אויפן קאַפּ זיין פעלצענעם קאַפּיושאַן
אין איז אַרויס דורכן טונעל.

גינינאַנאַ האָט שווינגנדיק געמישט דאָס פלייש, וואָס זי האָט
געקאַכט. די איבערגעשראַקענע נאַאַשעק איז ניט אָפּגעטראָטן פון
דער מוטער.

טאָפּטונאַ איז אַוועק צו כיטקוקן. ער האָט דאָך אים געהאַלפן
אויף דער יאַגד. איצט וועט ער בעטן ביי אים הילף.

דער שָכּן האָט אינגעשפּאַנט זינע הינט, און ביי דע זינען
אַוועקגעפאַרן אין דער ריכטונג, וווּ דער וואַלפּיש איז געלעגן.

דער ווינט איז אַלץ שטאַרקער געוואָרן. ער האָט געפּיפּט און
געשמיסן אין פּנים. ס'איז געווען שווער צו פאַרן פאַרויס.

אַט האָט שוין טאָפּטונאַ באַמערקט די טונקעלע מאַסע פון וואַל-
פּיש. לייכטע שאַטנס האָבן זיך אַ וואַרף געטאָן אין אַלע זיטן, ווען
די מענטשן האָבן זיך דערנענטערט. דאָס זינען, ווייזט אויס, געווען
וועלף. אויפן שניי האָבן זיך געזען זייערע שפורן. אבער קיין שפּרן
פון אַ שליטן האָבן זיך ניט געוויזן.

— קעק האָט געוויס פאַרלאָזן דאָס אַרט, נאָך איידער דער
שטורעם האָט אָנגעווייט דעם פרישן שניי— האָט טאָפּטונאַ געקלערט.
דער יינגל האָט פאַרלאָרן דער וועג און איז, קען זיין, גאָר נאַענט
פון דאַנען. אבער זוכן דעם יינגל אין דער פינצטערניש און אין
שטורעם וואַלט געווען אַ משוגע.

— לאַמיר טראַכטן ווי צו קומען אַהיים— האָט געזאָגט כיטקוק.
זייערע אייגענע שפורן זינען שוין אויף העלפט געווען כאַר-
טראָגן מיט שניי.

טאָפּטונאַ האָט אינגעשטימט.
ביז פרי האָט מען קיין זאך ניט געקענט טאָן.

זיי זינען געפאַרן צוריק. דער ווינט האָט זיי אונטערגעיאָגט
פון הינטן. זיי האָבן געפאַרשט די שפורן און גערופן קעקן.

ער האָט דאָך געקענט זיין עטלעכע טריט פון זיי.
קעקס פאַטער האָט געהאַלפן דעם שָכּן צופינדן די הינט און

איז טרויעריק אַוועק צו זיין שטיבל. ער האָט זיך ניט געריכט, אַז
גוינאַנאַ וועט אים באַגעגענען אַזוי כריילעך. זי איז שוין ניט גע-
ווען אַזוי אומעטיק ווי פריער. ווי נאָר זי האָט דערווען דעם מאַן.

האַט זי זיך אָפּגערופּן:
— ער האָט גענומען מיט זיך דעם מעסער צו שניידן שניי.

— אויב אַזוי, איז גוט.

— יא. ס'איז גוט! קעק האָט גענומען מיט זיך דין גרויסן מעסער.

טאפטונא האָט זיך אויסגעטאָן. האָט אויפגעהאנגען די הענטש-קעס נענטער צום לאַמפּ אויסצוטריקענען זיי.

גונינאנא האָט אים דערוועלע דערציילט, אז קעק האָט זיך גע-ריכט איבערצונעכטיקן אונטערוועגנס. אזוי זאָגט נאָאשעק.

די שוועסטער האָט זיך געשראָקן. וואָס דער ברודער האָט פאַר-בלאָנדזשעט אין אַ שנייטורעם. איז האָט אזוי פאַרדראָסן. וואָס זי האָט זיך צעקריגט מיט אים. ער האָט זיך ניט אומגעקערט. זי איז זיכער, אז ער איז געבליבן נעכטיקן. סאַר אַ זעלבשטענדיקער ער איז

זי איז געווען שטאַלץ מיט איר ברודער.

די מוטער האָט זיך אויך געגרויסט, ווען נאָאשעק האָט איר דערציילט וועגן קעקן.

— יע, קעק איז קלוג — האָט אַ בורטשע געטאָן דער פאָטער מיט אַ פולן מויל-אויב ער האָט דעם מעסער מיט זיך, דארפן מיר זיך ניט שרעקן: ער וועט ניט פאַרפראָרן ווערן. לאַמיר גיכער גיין שלאָפן. איך בין אזוי מיד! מיט די ערשטע שטראַלן פון דער זון וועלן מיר אים חידער נעמען זוכן.

די גאַנצע פאַמיליע האָט זיך געלייגט. אלע דריי-איינע לעבן די אַנדערע.

טאפטונא האָט שוין געכראָפּעט.

די מוטער אָבער האָט לאַנג ניט געקענט אינשלאָפן: צי וועט איר ינגל קענען אויסבויען אַ הויז? אָבער טאפטונא זאָגט דאָך, אז קעק קען. און טאפטונא האָט קיין מאָל קיין טעות ניט.

מיט אַ זיפץ איז זי אויך אינגעשלאָפן. דער טראַסק פון איז האָט זי ניט געארט. זי האָט זיך געשראָקן נאָר פאַר בערן.

קעק ווערט בארימט.

עק איז לאנג געשלאָפן. די אויפדעגונג, די ארבעט, דאָס גיכע פאָרן-ס'איז געווען פון וואָס מיד צו ווערן. ער האָט געעפנט אין אויג. אַ ליכטיקער שטראַל פון דער זון האָט אַרבעטגעשינט דורכן שנייטן דאָך. ער האָט זיך ווידער צוזאַמענגעדרייט ווי אַ קנבלכל. ער האָט קוים פאַרשטאַנען. אז אויפגעוועקט האָט אים עפעס אַ מאַדנער גערויש.

דער יינגל האָט זיך אַלץ ניט געקענט אויסטשווען פון שלאָף. טוק. טוק. טוק!
דאָס סקריפעט ניט דער אַיז, דאָס פּפּט ניט דער הינט, דאָס אַטעמען ניט די הינט.

קעק האָט געעפנט דאָס צווייטע אויג און געקוקט אויפן באַלטן. אַ שאַטן האָט זיך באַוועגט אויפן דאָך. אין דרויסן איז עפעס געשען. עמעץ אַ גרויסער האָט זיך גערירט. דער יינגל האָט געקוקט און געשוויגן. ווער איז דער שרעקלעכער גאַסט?

קעק האָט זיך דערמאַנט אַן בערן און איז אָפּגעשטאַרבן פון שרעק. ווידער אַ ליכטער שטופ. אַ טונקעלער פּלעק. קעק שאַפט זיך מוט און כאַפט זיך פאַרן גרויסן מעסער, זיין איינציק געווער.

עס דערהערט זיך אַ דויערנדיקער שאַרפער סקריפ. קעקס אויגן זינען צוגעשמידט צום טונקעלן פּלעק. אזוי ווי אַ שאַרפער באַגל האָט זיך אַרבעטגרוקט אינעווייניק. דאָס באַשעפעניש רירט זיך.

דער יינגל קען נאָך אַלץ ניט קומען צו זיך. אים דאַכט זיך: אַ גרויסע מוראדיקע תּיה ריכט זיך אַרעין אין זיין הויז.

קעק איז איבערגעשראָקן צום טויט. ער קען זיך ניט רירן פון אַרט. ניט שרייען. ניט אַנרײַצן די הינט... אַ שטיק שניי האָט זיך אַראַפּגעקליקט פון דאָך. די הינט האָבן זיך אויפגעכאַפט, זינען אויפגעפרונגען, האָבן זיך געדרייט, געטראָטן אויף קעקן, נעבער, און געבולן און געבולן.

קעק האָט זיך צוגערוקט צו דער וואַנט און אַלץ געקוקט אויפן שאַטן.

א חונדער-אז די הינט האָבן נײַט אינגעוואָרפן דאָס היול
רייטנדיק זיך.

דערחילע האָט דער יינגל זיך אויסגעטשוּכעט פון שלאָף.
איצט פאַרשטייט ער שוין, האָס דאָ טוט זיך. ער האָלט אײַן די הינט.
די שטיק שניי, האָס פאַרצאמט דעם אַרײַנגאַנג, פאַלט אַרײַן אינע-
הייניק, און אין לאַך באַוויזט זיך... טאַפּטונאַס קאַפּ.
דער פאַטער און דער זון-ביידע לאַכן פון פרייד.

— אַ געפונען דיך, קעקו אַ שײן הויז האָסטו זיך אויסגעבויט!
אַן אַ טיר, אַ גליק, האָט איך האָב דיך אויסגעגראָבן... שטיילער,
טאַפּטוקו

— פאַטער!

קעק האָט אַ שפרונג געטאַן און זיך אַ קלאַפּ געטאַן אַן פיקאַלן.
ער איז אַנידערגעפאַלן און האָט זיך געכאַפט פאַר דער אָפּגע-
שלאָגענער קניי. טרערן האָבן זיך אים באַוויזן אין די אויגן. אַלע
שרעקן פון דער נאַכט האָבן זיך אים דערמאַנט. עס האָט זיך געוואָלט
וויינען. זער פאַטער האָט געשמייכלט און זיך נײַט געמאַכט זעענדיק,
אַז דער יינגל וויינט.

— שפעט ביסטו געשלאָפן. מײַן זון ווייזט אויס, אַז דיר איז דאָ
גוט געווען. אונדז האָסטו גוט איבערגעשראַגן. גייסט זיך בויען
אַ הויז, און אונדז זאַגסטו אַ האָרט נײַט. און נאָך אַזאַ הויז.
— איך האָב גאַרניט געוואָלט בויען קיין הויז — האָט קעק גע-
ענטפערט — מיר האָבן פאַרבלאַנדזשעט.

— פאַרבלאַנדזשעט? ווי אזוי? אויף דעם וועג, וווּ דו ביסט
אַ גאַנצן טאַג געפאַרן?

— מיר האָט זיך אָפּגעדוכט, אַז איך זע אַ בער... און מיר האָבן
זיך גענומען טראָגן. נײַט קלייבנדיק קיין וועג.
— א, דו ביסט געראָטן אין דיין מאַמען.

קעק איז רויט געוואָרן. מע האָט שטענדיק געלאַכט פון דער
מוטערס מוראַ פאַר בער.

— העלף מיר אַרויסקריכן — האָט קעק געבעטן.

ער האָט געוואָלט אימפּפּטן דאָס געשפרעך.

די הינט האָבן זיך געדרייט, געשפרונגען. זיי האָבן צוזאַמען
מיט דער פרישער לופט דערפילט דעם ריח פון פרישן פלייש, וואָס
טאַפּטונאַס האָט געבראַכט מיט זיך. זיי האָבן געמאַכט אַזאַ געפילדער, אַז
קעק און טאַפּטונאַס האָבן זיך נײַט געקענט אינהאַלטן פון געלעכטער.
דער פאַטער האָט זיך גערייצט מיט זיי און נײַט אַרויסגעלאָזן
פון שטייבל.

– ניין. ניין. לאַז אונדז אַרויס. איך חיל אַזוי אַהיים – האָט זיך געבעטן דער יינגל.

– וואָס וועט זײַן מיט דײַן הויז? ניט שוין זשע ווילסטו עס אַזוי איבערלאָזן? – האָט זיך גערייצט טאַפּטונאַ.

– העלף. העלף מיר! – האָט קעק געבעטן, און זײַן שטים האָט געציטערט.

טאַפּטונאַ האָט געזען, אַז דעם יינגל גייט ניט אַמין דער שפּאַס, און ער האָט אים אַרויסגעלאָזן פון שטיבל. נאָך אים זײַנען אַרויסגע-לאָפן די הינט. אַלע האָבן זיך געפרייט אויף דער פריי.

אויפן שליטן האָט מען געעגסן געפראָרענע פיש. די הינט האָבן זיך זאַט אָנגעגעסן מיט פלייש פון אַ ים-הונט.

טאַפּטונאַ האָט זיך פריילעך געמאַכט און אָפּגעלאַכט פון זון. קעק האָט געגעסן די פיש. פאַר אַן עסקימאַס איז געפראָרענע פיש אפילו אין אַזאַ קאַלטן פרימאַרגן. אַ גרויס מאַכל. דעם פאַטערס שפּאַס האָט אים שוין ניט געאַרט. נאָכן עסן האָט זיך קעק דערפילט אַזוי גוט. אַז ער האָט אַליין גענומען לאַכן פון זײַן הויז.

– דאָס איז געווען אַזאַ נידעריק היזל. עס איז געווען ניט רונד און ניט גלאַט. דער שפיץ האָט זיך אַינגעבויען פון דער אייגע-נער לאַסט. די שנייצגל זײַנען געווען ניט קיין גלייכע.

– און פון דעסט וועגן האָט אונדז דאָס היזל גוט געדינט. עס האָט אונדז פאַרהיט פון ווינט, פון וועלף און פון בערן. אַן אים וואַלטן מיר פאַרפראָרן געוואָרן. איך האָב עס געמוזט אויסבויען – האָט קעק זיך אָנגענומען פאַר זײַן הויז.

– דו האָסט גוט געטאַן, מײַן זון, וואָס דו האָסט עס אויסגעבויעט – האָט טאַפּטונאַ ערנסט געזאָגט. דאָס הויז איז זייער גוט פאַרן ערשטן מאָל: מע טאַר ניט פאַרגעסן, אַז דו האָסט עס געבויעט אין דער פינצטערניש. איך בין שטאַלץ מיט דיר, מײַן זון. ניט אַזוי מיט דײַן הויז, ווי דערמיט. וואָס דו האָסט זיך ניט פאַרלאָרן אין אַזאַ שווערן פאַל. דו האָסט אַרויסגעוויזן פאַרשטאַנד און אַ שטאַרקן ווילן. פון דעם פאַטערס לויבןערטער האָט זיך קעקן ווידער געוואַלט וויינען. ער האָט זיך אַינגעבויען צו די הינט, קלוימערשט ער שפּאַנט זיי אײַן, דער פאַטער זאַל ניט פאַמערקן זײַנע טרערן.

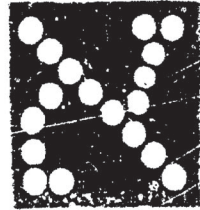
טאַפּטונאַ איז טאַקע געווען זייער שטאַלץ מיט זײַן זון. ער האָט געבראַכט פרייער די מוטער, דערנאָך כיטקוקן, זיי זאַלן זען קעקס היזל.

קעק איז געוואָרן באַרימט. מע האָט דערציילט און איבער-
דערציילט די מעשה מיט אַ קליינעם ייִנגל, וואָס האָט זיך פאַר-
בלאָנדזשעט אין אַ שטורמישער נאַכט און געראַטעוועט זיך און די
הינט פון שטורעם.

די מאמע האָט אים שוין ניט געגעבן קיין באַפעלן. זי פלעגט
זיך מיט אים האַלטן אַן עצה ווי מיט אַ דערהאַקסעניץ מענטשן.
כיטקוקס מיידלעך און נאַאַשעק האָבן זיך שוין ניט געקרימט.
ניט געוויזן אים קיין צונג.
ווי ער זאָל זיך איצט ניט באַרימען. גלויבן זיי אים.

קעקס גרויסער פלאן.

יין מאָל האָט זיך קעק אויפגעכאַפט זייער פרי. ער איז געלעגן און האָט געקוקט אויפן שנייִקן באַלקן פון זייער הויז. ס'איז געווען פינצטערלעך, פול מיט געהיימענישן, ווייל גוני-נאנאָ האָט געשפּאַרט טראַן אלע מאָל פלעגט זיך ברענען אַ גרויסער פּלאַם.

איצט האָט געברענט אַ קליין פּיערל אין איין הינקל פון לאַמפּ. פון די בנָדים. האָט זינען געהאַנגען אַרום און אַרום. זינען געפּאַלן שאַטנס.

קעקן האָט זיך געדוכט. אז דאָס זינען האַלבע מענטשן. האַלבע ניות. זיי רירן זיך, לעבן... קעקס פּאַנטאָזיע האָט געאַרבעט אָן אויפהער. די לעצטע טעג האָט ער זיך אַרומגעטראָגן מיט גרויסע פּלענער. אים האָט זיך געוואַלט ווערן נאָך מער באַרימט, גאָך מער געלויבט פון אַלעמען. ער האָט געגאַרט נאָך כּבוד. מע האָט שוין מער ניט גערעדט וועגן זיין העלדישקייט אין דער שטורמישער נאַכט, וועגן הויז. וואָס ער האָט אַליין אויסגעבויט. דאָס איז קעקן ניט געפּעלן. ער האָט ווידער געוואַלט מיט עפעס זיך אויסצייכענען.

איצט מוז ער אויפּטאָן עפעס אַזוינס, וואָס זאָל נאָך מער פאַר-ווונדערן זיין פּאַמיליע. נאָך איין גרויסער טאַט מוז קומען נאָך אַ גרעסערע, און נאָך איר-נאָך אַ גרעסערע. אַזוי אָן אַ סוף. ביז דעם סאַמע טיפּן עלטער.

ער האָט געקוקט אויף די שאַטנס און זיך געפּילט אַזוי קליין. אַזוי היילפּלאַן. קעק איז געפּאַלן פּי זיך.

אין הייל איז געווען קאַלט און זייער שטיל. אין דרויסן האָט אויך געהערשט אַ שטילקייט. אפילו די הינט האָבן געמוזט שלאָפּן. ער האָט זיך געקענט אָפּגעבן צו זינע געדאַנקען. ס'איז אָבער געווען קאַלט. איז ער אַראָפּגעשפרונגען פון געלעגער. האָט אַרויפגעצויגן אויף זיך אַ פעלצענע העמדל, שטיחל און הויזן. פון אויבן-אַ גראַבע קורטקע און האָט זיך פאַרגנבעט אין טונעל. ער האָט זיך געמיט ניט צו מאַכן קיין טומל. ס'איז דאָך אַזוי אינטערעסאַנט עפעס אויפ-צוטאָן אין דער שטיל. דאָס זאָל זיין ווי אַ גרויסע געהיימעניש.

חבטער האָט זיך אים ניט געוואָלט, אז נאָאָשעק זאָל זיך אויפֿי-
כאַפּן און אָנהייבן שרייען.

אין זרויסן האָט קעק גענומען שטאַרק פּאָכן מיט די הענט,
פון דעם וועט גיכער לויפן זיין פּלוט און ער וועט זיך דערזאָרעמען.
זיך אַנטאָן אָן אַ לאַמפּ אין קאַלטן הייז איז געווען אַ קנאַפּער
פאַרגעניגן.

פאַלד איז אים הייס געוואָרן. ער האָט זיך געזעצט אויפן שליטן
און זיך אַרומגעקוקט.

אַ. אַ. ווי קאַלט און ווי גרוי ס'איז! אַלץ איז פאַרגלייחערט,
אַן לעבן... נאָר אויפן. אויפן הימל-געוועלב, האָט געלויבטן און גע-
ציטערט מיט די ליכטיקע פאַרפן די צפון-שנין.
קעק האָט אָפּגעלעבט.

— הוראוו-האָט ער אויסגעשרייען. אָבער ער איז גלעך שטייל
געוואָרן. — ער האָט ניט געוואָלט אויפוועקן די הינט.

די צפון-שנין איז געווען פול מיט פראכט. קעק האָט זיך דער-
פילט באַגלייכערט. אים האָט געצויגן צו גרויסע טאַטן. דאָ אויף דער
פריי האָט ער געפילט, אז ער איז פּעיק אויף דעם. דער טאַג וועט,
חייזט אויך, זיין אַ שיינער. עס פאַסט זיך אָפּצוטאָן עפעס אַ גרויסע
זאָך. אָבער וואָס?

קעק האָט זיך געשטעלט אויף איין פוס, דערנאָך — אויף דעם
אַנדערן.

אזוי האָט ער געוואָלט עפעס צוטראַכטן. ער האָט זיך געשטעלט
אויפן קאַפּ און אַ קוק געטאָן אויף דער וועלט פון אונטן אַרויף.
גאָר דאָס פּלוט האָט זיך אַ לאַז געטאָן צום מאַרך. צוליב דעם אָדער
צוליב עפעס אַנדערש, נאָר ווען ער האָט זיך ווידער געשטעלט אויף
די פיס, איז שוין פאַרטיק געווען דער פּלאַן פון אַ גרויסער טאַט.

פאַר וואָס זאָל ער ניט גיין אליין אויף יאָגד אויף אַ גאַנצן טאַג?
אויב ער וועט צוהרגענען אַ ים-הונט, וועט ער דערמיט דערווייזן.
אז ער איז אַ מאַן. אַ. כייטקוק וועט מקנא זיין. ער האָט דאָך ניט קיין
זין. וואָס זאָלן אים העלפן, אין דער שטורעמנאַכט האָט ער, קעק,
טאַקע אויסגעפירט אַ גרויסע טאַט, אָבער ווייזן עס אַלעמען האָט
מען ניט געקענט. ער האָט דאָך ניט געקענט ווי אַ שנעק טראַגן
זיין שניי-הויז אויפן רוקן. די מיידלעך האָבן ניט געזען זיין הייז,
און נאָאָשעק האָט אפילו געזאָגט נעכטן, אז זיין באַרימט הויז האָט
געמוזט זיין מער נישט ווי אַ גרוב, וואָס איז געווען אויסגעגראָבן
אין שניי.

דאָס איז שוין געווען צו פיל. קעק מוז מאַכן א סוף צו אַזעלכע
רייד.

דער יינגל איז אַרביין אין טונעל: ביי די עסקימאָטן איז דאָס א
דורכגאַנג און א לאַגער אין דער זעלביקער צייט.

קעק האָט דאָ גענומען דעם פּאַטערס האַרפּון. דאָס איז א
לאַנגער שטעקן מיט א שאַרפּן פאַרבויענעם שפּיז. ווען מע האַקט
אַרביין דעם האַרפּון אין גוף פון א חתונה. שנאָדט זיך דער שפּיז
אַרביין אין איר פלייש.

אויסער דעם האָט ער נאָר מיטגענומען א שטאַרקע שטריק פון
הירשישע אַדערן. אַ ביינערנעם אַל, א פּעל פון א פּוקס, אַזנצו-
וואַרעמען די פּיס, און א לאַנגן רימען. שוין דאָס אליין, וואָס קעק
האַט מיטגענומען א רימען, איז געווען א סימן, אז ער האָט א גע-
זונטן שכל.

— איך בין דאָך נאָך פאַרט א יינגל — האָט ער געקלערט — איך
בין דאָר שוואַכער פון א דערוואַקסענעם מאַן; און איך האָב געזען,
ווי שווער ס'איז אַרויסצושלעפּן א ים-הונט. איך וועל אַרומזיך קלען
דעם רימען אַרום גארטל און אַרום שטעקן פון האַרפּון. דאָן וועל
איך קענען אַרויסשלעפּן אפילו א גאַנצן וואַלפּיש!

פאַנגען א ים-הונט איז געווען ניט קיין לעכטע אויפגאַבע.
עס האָט געפאַדערט גרויס געדולד און פיל צייט. דער יינגל האָט גע-
וויסט, אז אים וועט אויסקומען גאָר לאַנג צו זיצן. דערפאַר האָט ער
מיטגענומען געטריקנטע פלייש און ער האָט גוט אַנגעקאַרמעט סאַפּ-
סוקן. ערשט דאָן האָט ער זיך געלאָזט גיין איבערן אַזנגעפאַרענעם
ים. ער האָט זיך ליין געשראַקן פאַר זיין געוואַגטקייט.

אין איין האַנט האָט ער געטראָגן דעם לאַנגן האַרפּון, מיט דער
צווייטער האָט ער געפירט דעם הונט אויפן צאַם.

קעק האָט געוויסט, ווי די ים-הינט פירן זיך אויף. ער האָט
פיל מאָל געזען, ווי דער פאַטער אין דער שכן פלעגן זיי פאַנגען.
א מאָל פלעגט אים אויסקומען צו העלפּן דעם האַטער. אָבער הינט
האַט ער געמוזט דרכמאַכן אלץ אליין. דערפאַר איז ער אַוועק אַזוי
פרי—איידער עס וועט זיך אויפכאַפן די פאַמיליע.

ער האָט געקאַרמעט דעם הונט און אים די גאַנצע צייט אָפּגע-
האַלטן פון פילן. קיינער דאַרף ניט וויסן, ווהיין זיי גייען, וואָסערע
פלענער זיי האָבן. ביז וואַנען זיי וועלן ניט קומען צוריק און שלעפּן
פון הינטן א ים-הונט איבערן אַזנ.

פאַרברענגען א גאַנצן טאָג אויף דער פריז זאַלבענאַנד מיט

זמן געליבטן הונט סאפסוקן - דאָס איז געווען פאר קעקן א גרויס
פארגעניגן.
דער הונט האָט געוואסט אַלע געווינהייטן פון די ים-הינט ניט
ערגער פון טאפטונען אליין.
קיינער וואָלט ניט געקענט פארבייטן סאפסוקן אויף דער יאָגד.

קעק טרעפט אין ציג

הינטער לעבן די ים-הינט אונטערן איז, און דער איז פא-
דעקט מיט א טיפן שניי. אויפן ברייטן וויסן איזפעלד פון אַקעאן
זינען צעוואָרפן ווי-ניט-ווי קליינע לעכער, וואָס דורך זיי אַטעמען
די ים-הינט.

ווי זאָל דער יעגער זיי געפינען?

פארן הונט סאפסוק איז דאָס פון די ליכטסטע זאכן. ער לויפט
ארום, שמעקט דעם שניי מיט זיין נאָז, און ווי נאָר ער דערשפירט
א ים-הונט, נעמט ער זיך דרייען אויף דעם אָרט און אָפּגראָבן דעם
שניי מיט די לאַפעס.

דאָן מוז דער יעגער אויף גיך אָפּשלעפּן דעם הונט אָן א זיט,
ער זאָל ניט איבערשרעקן דעם ים-הונט. דער יעגער מאַכט א צייכן
אויף דעם אָרט, פירט אַוועק דעם הונט און בינדט אים צו ערגעץ
ווייטער צו א שפיץ פון אן אייזבאָרג.

מיר מוזן אויך דערקלערן, ווי אזוי מע פירט די יאָגד אויף
ים-הינט הינטערצייט. דעמאָלט וועט איר שוין פארשטיין, אין וואָס
פאר א געפערלעכער לאַגע קעק איז אַרבינגעפאלן.

ים-הינט קאָנען ניט לעבן שטענדיק אין וואַסער ווי פיש. פון
צייט צו צייט מוזן זיי אַרויפשווימען פּדִי אַרבינגעפאלן לופט.
אזוי טוט אויך א מענטש, ווען אים קומט אויס צו שווימען

אונטערן וואַסער.

זומער, ווען דער אַקעאן איז פריי פון אייז, לעבט זיך דעם ים-
הונט ליכט. ער שווימט אין דער טיפעניש, פאנגט דאָרטן פיש,
קריכט אַרויס פון וואַסער, שלאַכט זיך אויס אויף דער זון און האָט
זיך זאָרגלאָס פאַרגעניגן פון לעבן. אָבער ווען דער פראָסט פאַשמידט
דעם אַקעאן מיט אייז, איז אים, נעבעך, שלעכט—אַרבינגעפאלן לופט.

אָנהייב הינטער איז ניט שווער דורכצולעכערן דעם אייז. די
ים-הינט גיבן א קלאַפּ מיטן קאָפּ אָן דינעם אייז פון אונטן און שלאָגן
אים דורך. ביסלעכעווייז שטאַרקט זיך אָבער דער פראָסט. דער אייז
ווערט אַלץ גרעכער, און פאלד קאָנען שוין די ים-הינט אים ניט
דורכשלאָגן. דאָן מוזן זיי גאַנצע שעהן גריזשען דעם אייז פּדִי אים
דורכצולעכערן. ווען די לאַך איז שוין פאַרטיק, מוז מען אַלץ גריזשען
ווייטער און ווייטער, דער פראָסט זאָל ווידער ניט פאַרציען די טייערע

לעכער. וואָס גרעפער דער איז ווערט, אלץ לענגער קומט אים אויס
צו גריזשען. אין מיטן ווינטער דערגרייכט דער איז ביז צוויי
מעטער די גרעפ. שטעלט זיך פאַר, וויפל מי דער ים-הונט לייגט
אזעק אים דורכצוהאַקן.

פון אייבן איז די לאַך ניט גרויס. איר קאַנט זי פאַרדעקן מיט
אַ פינגער, אָדער עפעס ברייטער. אָבער פון אונטן מוז זי זיין אזוי
גרויס, דער-ים-הונט זאָל קאַנען אַרײַנקריכן אין איר און זיך צו-
דריקן מיט דער מאָרדע צום איז. דער מאַמענט, ווען דער ים-הונט
שפאַרט זיך אַיין מיט דער מאָרדע אין לאַך צו אַטעמען, איז פאַרן
יעגער זייער אַ וויכטיקער. דאָס איז דער איינציקער מאַמענט, ווען
ער קאַן אים דורכשטעכן מיטן האַרפון.
דערפאַר מוז ער זיין די גאַנצע צײַט אויף דער וואַך.

ווען סאַפּסוק האָט זיך אַרומגעדרײַט עטלעכע מאָל אויף איין
אַרט, האָט געשמעקט דעם שניי און אים שוין געוואָלט נעמען גראָבן
מיט די לאַפעס, האָט קעק זיך געכאַפט פאַרן רימען. ער האָט אָפּ-
געשלעפט דעם הונט און אים צוגעפונדן צו אַן איז-קריע.

— אַ כחמנות אויף דיר, סאַפּסוק, אָבער איך מוז דיר צובינדן—
האָט דער יינגל געזאָגט, גלעטנדיק דעם הונט.

קעק האָט זיך אומגעקערט צו דעם אָרט, האָט אָפּגעשאַרט דעם
שניי, געטאַפט דעם איז און טאַקע געפונען אַן עפענונג. ער האָט
אַרײַנגעשטעקט אין לעכל זיין ביינערנעם אַל מיטן שפיץ אויף אונטן.
ווען דער ים-הונט וועט צושווימען אַטעמען, וועט ער זיך מיט דער
מאָרדע אַ האַק טאַן אָן שפיץ, און דער אַל וועט זיך אַ הייב טאַן
פון לעכל.

דער יינגל האָט אויסגעשניטן אַ גרויס שטיק שניי, האָט זיך
געזעצט אויף דעם און אונטערגעלייגט אונטער די פיס דאָס פיקסענע
פעל. דערנאָך האָט ער זיך פעסט אַרומגעאַרטלט מיט זיין לאַנגן
רימען און דעם פּרעג צוגעפונדן צו דער שטריק פון האַרפון.

קעק האָט די אויגן ניט אַראָפּגענומען פון דעם אַל. דעם האַרפון
האָט ער געהאַלטן אין האַנט פּײַ צו דערלאַנגען מיט אים אַ האַק
אין דעם נײַטיקן מאַמענט.

דער ים-הונט מוז דאָך צושווימען און אַרײַנאַטעמען לופט.
אָבער די ים-הינט זינען שרעקעדיק און פאַרזיכטיק. זיי האָבן צו
עטלעכע לעכער, דורך וועלכע זיי אַטעמען, און דער יעגער איז אויף
דער וואַך נאָר לעבן איין לאַך. אויב סאַפּסוק האָט געפונען אַ לאַך,
ווי דער ים-הונט איז אַקאַרשט געווען, וועט קעקן אויסקומען צו

ווארטן גאנצע שעהן. ביז וואנען דער ים-הונט וועט א צווייטן מאל
קומען צו דער זעלבער לאך.

ווען דעם יעגער גיט זיך אפן צו פארווינדן דעם ים-הונט.
לאזט ער ניט ארויס פון האנט דעם רימען פון הארפון. ער מוז מיט
זיין קופערנעם דלאט דורכהאקן דעם אייז. די לאך זאל ווערן אזוי
ברייט. מע זאל קענען דורך איר ארויסשלעפן דעם ים-הונט.
קעק האט געוויסט. אז ער וועט אפשר א גאנצן טאג מוזן אפ-
זיצן לעפן דער לאך. און ער וועט זיצן. ער וועט באווייזן זיין גע-
דולד און מוט.

שוין צוויי שעהן. ווי דער יינגל זיצט אלץ אויף דעם זעלביקן
ארט. אלץ אין איין פאזע. ער איז מיד. אים ווילט זיך אזוי זיך
דורכלויפן. זיך באוועגן. אדער ווייניקסטנס בייטן די פאזע.

קעק האט דערפילט. אז ער איז הונגעריק. אויף א מינוט האט
ער אדוועקגעלייגט דעם הארפון און ארויסגענומען. דאס פעקל מיט
די געטריקנטע פלייש. אויפגעוויקלט דאס פעקל. אוועקגעלייגט עס
אויפן שניי לעפן זיך און גענומען עסן מיט איין האנט. א. האט זיך אים
געוואלט אויף א קגע אדוועקגיין פון דער לאך און זיך א שפיל טאן
מיט סאפסוקן וואס מער ער קלערט וועגן דעם. אלץ מער ווילט זיך
אים. ער האט זיך א קער געטאן צום הונט. אין דעם מאמענט האט
דער ביינערנער אל א ציטער געטאן. און דאס וואסער האט זיך גע-
נומען גאר ליכט קנייטשן. דאס שווימט צו צו דער לאך א ים-הונט.
דאס איז דער ערשטער אנוואג פארן יעגער. אבער קעק איז פאר-
נומען מיט זינע געדאנקען. ער באמערקט עס ניט. ער איז שוין
גרייט צו פארלאזן זיין ארט און צו לויפן צום הונט. אבער דא גיט
מיט א מאל דער אל א שפרונג אויף אויפן. קעק האט זיך אויפגע-
כאפט פון אומגעריכן הייב פון אל ווי פון א טרומייטן-שאל. זיין הארץ
האט א ציטער געגעבן... ער האט זיך ברייט פארמאסטן און געגעבן
א האק מיטן שפיו. די אויפרעגונג האט פארדאפלט זינע קרעפטן.
זיין קלאפ איז געווען שטארק און פינקטלעך. זיין פאטער אדער
כיטקוק האלטן דאס בעסער ניט געמאכט. פאר אן עסקימאס איז
א שארפער בליק פונקט אזוי וויכטיק ווי שטארקע מוסקלען.
קעק האט דערפילט, אז ער האט געטראפן אין ציל.

קעק איז געפאנגען

ער דערשראָקענער און פארווינדעטער ים-הונט
האָט זיך אַ וואָרף געטאָן אין דער טיפעניש. ער האָט
מיטגעשלעפט מיט זיך דעם שפיץ פון האַרפון.

אין אַ קגע האָט קעק איבערגעקערט דעם שטעקן
פון האַרפון און אים אריינגעהאקט אין אַיז. דער
שטעקן איז געווען אזוי ווי אַן אַנקער. דער רימען איז ניט געווען
צוגעבונדן צום שטעקן. ער איז געווען מער ניט ווי אַרומגעוויקלט.
איצט שטעלט זיך פאַר. ווי דאָס איז געווען: אַ שטעקן אַריינגע-
געהאקט אין אַיז. אַרום שטעקן - אַ רימען. וואָס איז אַרומגע-
וויקלט אַרום קעקס גארטל. צום שטעקן איז נאָך צוגעבונדן אַ שטאַרקע
שטריק. וואָס איז צונויפגעפלאַכטן פון הירשישע אַדערן. אויף דער
שטריק געפינט זיך דער שאַרפער שפיץ פון האַרפון. וואָס האָט זיך
אַריינגעשטאָכן אין דעם ים-הונטס פלייש. דער ים-הונט איז מיטן
שפיץ אַראָפּ אין דער טיף און ציט מיט זיך די שטריק.
קעק כאַפט זיך אָן מיט ביידע הענט פאַר דער שטריק. אָבער
דער ים-הונט איז שטאַרקער פון אים. ער ריכט אַרויס די שטריק
פון קעקס הענט. קעק רופט צו הילף. סאַפּטוק איז דער איינציקער.
וואָס רופט זיך אָפּ מיט אַ ביל.

קעקס שטערן באַגיסט זיך מיט אַ קאַלטן שווייס. ער איז אויסער
זיך פון אויפּרעגונג. די תּיה וועט זיך אַרויסרייסן פון אים. דער
רימען וועט ניט אויסהאַלטן און וועט זיך אויף געוויס איבעררייסן.
ער וועט פאַרלירן דעם פאַנג און דעם בעסטן שפיץ פון פאַטערס
האַרפון. קעק איז פאַרצווייפלט. ער זעט. אַז זיין יאָגד וועט זיך ניט
אַינגעבן. זיך אומקערן אַהיים מיט ליידיקע הענט זאָגן. אַז ער האָט
ניט געקענט אַרויסציען דעם ים-הונט? - ניין. וועגן דעם קען ער
אַפילו גיט טראַכטן.

עס דערוואַרט אים אַ גרויסע שאַנדע. דאָס רייצט אים און
פיבערהאַפט כאַפט ער זיך פאַרן רימען. אָבער דער רימען גלייטשט
זיך אַרויס פון זיינע הענט און וויקלט זיך נאָך פעסטער אַרום אַרום
האַלץ. אַינהאַלטן דעם שמאַלן אַנגעצויגענעם רימען איז אוממעגלעך.

אַבער קעק קען ניט דערלאָזן. אז דער ים-הונט זאָל אים בייקומען.
ער כאַפט זיך אָן אָן דעם האַלץ פון האַרפון און האַלט זיך פאַר אים
מיט גאָר די קרעפטן.

אויף אַרְגֵּע האָט דער ים-הונט אויפגעהערט צו ציען דעם רימען.
קעק כאַפט אָפּ דעם אָטעם, קלעבט צוזאַמען אַלע זינע כוחות.
ווער האָט זיך געקאַנט פאַרשטעלן. אז דער ים-הונט קען ציען
מיט אַזאַ קראַפט? דער פּאָטער און אַנדערע יעגער פלעגן דאָך
אַרויסציען ים-הינט.

קעק האָט איצט דערפילט צו זיי גרויס אַכטונג.
דער פאַרווונדעטער ים-הונט האָט זיך חידער גענומען האַרפן.
דאָס האָט ער זיך געוואָלט באַפרייען פון האַרפון. ער האָט זיך גע-
נורעט אין וואַסער און אַלץ געצויגן דעם רימען. געצויגן מיט דעם
כוח און הונדערטער הינט. אומגער־כַּט האָט אַ שטאַרקער צי אַנידער-
געוואַרפן דעם שטעקן. האָט אים אַרויסגעריסן פון קעקס הענט און
אַ שלעפּ געטאָן איבערן אַיז.

דער יינגל איז געפאלן מיטן פּנים צום אַיז.
ווען קעק איז חידער געקומען צו זיך, האָט ער זיך געזעצט
אויף די קני און דערווען, ווי דער רימען גליטשט זיך איבערן אַיז.
דרייענדיק זיך ווי אַ שלאַנג. קעק האָט אים חידער געוואָלט אַנכאַפן.
אַבער אומזיסט. אין אַ סעקונדע אַרום האָט זיך די שטריק אָנגעצויגן
מיט אַ סקריפּ. זי האָט זיך נאָך פעסטער פאַרצויגן אַרום קעקס
גאַרטל און זיך אַינגעשניטן אין זיין גוף דורך די דאָפּלטע פעלצענע
קליידער.

קעק איז חידער אַנידערגעפאלן אויפן אַיז.
זינע הייגעשרייען האָבן זיך חבט צעטראַגן אין דער ריינער לופט.
דער הונט האָט זיך אָפּגערופן מיט אַ יאָמער און געביל.
קעק האָט איצט פאַרשטאַנען. אז ניט ער האָט געפאַנגען דעם
ים-הונט, נאָר, פאַרקערט—דער ים-הונט האָט געפאַנגען אים, קעקן.
זי ער האָט זיך ניט געמיט, האָט ער ניט געקענט לייזער מאַכן
דעם רימען. איטלעך מאָל, ווען די פאַרווונדעטע תּיה האָט זיך פון
הייטאָג געוואַרפן אין דער טיף, האָט זי אַזוי שטאַרק פאַרצויגן דעם
רימען אַרום קעקן. אז ער האָט פון הייטאָג ניט געקענט אָטעמען.

דער יינגל האָט פאַרשטאַנען, אז דאָס איז ניט קיין געוויינטלעכער
ים-הונט. נאָר אַ ים-הונט מיט אַ באַרד, אַ גרויסער און אַ שטאַרקער
זי אַ בער. דאָס איז געווען אַ פרייד און אַ שרעק צו דער גלעכער
צייט. קעק האָט זיך דערפילט שטאַלץ: ער האָט דאָך פאַרווונדעט אַ
ים-הונט מיט אַ באַרד און אים האָט זיך פאַרוואָלט ביז משוגעת טאָן

צן אוממעגלעכע זאך און ארויסשלעפן די געוואלדיקע תּיה אויף אויבן. ער האָט אָבער געציטערט, אז די שטריק וועט אים דערווילט איבערשניידן איבער העלפט.

קעק האָט ווידער אַ צי געטאָן דעם רימען, פּוּי זיך צו באַפּרײַען. זאָל שוין דער ים-הונט אַוועקשלעפן דעם האַרפּון. טאַפּטונאַ וועט זיך פאַרגעסן אָן שאַדן, ווען ער וועט זיך דערוויסן, אז זײַן זון איז געווען אויף אַ האַר פון טויט.

אַזוי האַט געטראַכט קעק, און די תּיה האָט אים דערווילט אַלץ געצויגן אויף אונטן. ווי נאָר דער ווייטאַק פּלעגט ווערן שוואַכער, פּלעגט בײַ קעקן ווידער אויפּפּלײַען זײַן שטאַלץ, זײַן דורשט נאָך פּבּוד. ער האָט זיך פאַרגעשטעלט, ווי אַזוי ער קערט זיך אום אַהיים און ווי ער דערצײלט, אז ער האָט צוגעהרגעט אַ ים-הונט מיט אַ באַרד. פּרײַער וועלן אַלע לאַכן פון אים און אים אויפּוואַרפּן, וואָס ער דערצײלט אַזוינס, וואָס איז ניט געשטויגן און ניט געפּלויגן; דערנאָך וועלן אַלע מיט אַפּענע מײַלער פון פאַרווינדערונג אויסהערן זײַן אויפטו און אַלע וועלן סוף-פּל-סוף זיך איבערצײגן, אז דאָס איז אמת, ווען ער וועט מיט שטאַלץ אַוועקפירן דעם פּאַטער ווײַזן זײַן פּאַנג.

פאַר אַזוינע מינוטן וואָלט קעק גערן אַוועקגעגעבן זײַן לעבן. אַזוי האָט זיך אים געדוכט, ווען דער ים-הונט פּלעגט רוקער ווערן. אָבער די חיה פּלעגט ווידער אָנצײען דער רימען, און דער יינגל האָט געקרעכצעט:

— העלפט! העלפט!

אַ, ווי דער רימען האָט געשניטן!.. אונטן האָט זיך געדרייט און געוואַרפּן פון ווייטאַק דער ים-הונט, חײַל ער האָט זיך געוואָלט באַ-פּרײַען פון שרעקלעכן שפּיץ, וואָס האָט זיך אַרײַנגעשטאַכן אין זײַן מאַרדע; און אויבן האָט יעדע באַוועגונג זײַנע געפּפּניקט קעקן. דער ים-הונט האָט צוגעשלעפט קעקן איבערן אײַז צו דער לאַך גרפּא.

דער יינגל איז שוין געווען גאַר אָן כּוח. ער האָט אַפּילו ניט געקענט אויפהײבן דעם קאַפּ און זען, וואָס עס טוט זיך אַרום אים. ווי לאַנג דער רימען האַלט אויס, האַלטן זײַ אײנער דעם אַנדערן אין געפּאַנגענשאַפט: קעק האַלט דעם ים-הונט און דער ים-הונט האַלט קעקן.

קעק פאַרלירט ניט דעם קאַפּ. ער וויינט ניט. ער ווערט ניט פאַרצווייפּלט אין גאַנצן. ער שטרענגט אָן זײַן שכל, ער וויל געפּינען און אויסוועג.

די זון גייט אויף לאנגזאם. זי ראנגלט זיך מיטן נעפל.
קעק האפט: אָט חעט זי אויפגיין און אים דערוואַרעמען דעם
רוקן. וועט ער אויסהאלטן די קעלט פון אונטן. דער שרעקלעכער
רימען האָט דאָך אים צוגעדריקט צום אַיז.

טאפטונא קומט צו דער צייט

עק האָט געוואָסט, אז זיין מישפּטחה וועט שלאָפן ביז זונאויפגאַנג. ווען זיי וועלן זיך אויפכאַפן און דער-זען, אז זיין אָרט איז ליידיק, וועלן זיי מיינען, אז ער איז ערגעץ דערפּ. די עלטערן וועלן זיין רויק ביז פּרישטיק. אויב דער פּאָטער העט זיך כאַפן, אז דער האַרפּון איז ניטאָ. העט ער גלייך פאַרשטיין, וואָס דער יינגל האָט געטאָן. ער העט זיך אָפּער ניט אפּלן אים צו זוכן. דער פּאָטער הייס דאָך, אז ווען מע זיצט לעפּן אן אַזולאָך, קען מען ניט פאַר-בלאָנדזשען. ווען טאפטונא וועט גיין זוכן דעם זון, העט ער אים אָפּער אזוי גיך ניט געפינען, וועל קעק און סאַפּטוק האָפן זיך געשפּילט, איידער זיי האָפן געפונען די אָטעמלאָך פון ים-הונט. שפּילנדיק זינען זיי אויסגעלאָפן דעם פּרייטן שנייפעלד אין אלע זיטן, און דערפאַר וועלן די שפורן ניט ווערן גלייך דעם וועג צו דער לאָך, וווּ קעק ליגט. און דער שניי איז דערצו נאָך אזא האַרטער, שפורן זינען אויף אים אויך ניט פיל געבליבן. און זיי געפינט מען זיי אין אזא נעפל?..

לייגנדיק מיטן פּנים צום אַזו, קען דער יינגל אויך ניט צורופן דעם פּאָטער מיט צייכנס פון ווערן.

קעקן האָט געמאַטערט דער געדאַנק, אז דער פּאָטער קען פאַר-פּייגין און אפילו ניט וויסן וועגן דעם. אָפּער דאָ האָט ער זיך מיט פּרייד דערמאַנט וועגן סאַפּטוקן. דער הונט האָט זיך דעטלעך אויס-געטיילט אויפן שניי'קן פעלד ווי אַ גרויסער טונקעלער פּלעק. אויב טאפטונא וועט צוקומען נאָנט, איז דאָ אַ האַפּענונג, אז ער העט דער-זען דעם הונט. מעגלעך, אז כּיטקוק איז איצט אויך אויף יאָגד. פּריער, ווען קעק האָט געוואַכט איבערן אָל, האָט ער ניט געוואָסט, וואָס עס טוט זיך אַרום אים. אָפּשך זיצט דער שכן ערגעץ וווּ גאָר נאָנט פון דאַנען? קעק האָט פרובירט שרייען, אָפּער דער שניי האָט פאַרשטיקט זיין קול. מער נישט דער געטרעער הונט האָט דערהערט און זיך אָפּגערופן מיט אַ בילערע.

אין קעקס נשמה האָט זיך ווידעריפּגעוואַכט אַ האַפּענונג.

— הינטל! מין געטרע הינטל — האט ער געשרייען: — ביל, סאפסוק, ביל!

דער הונט האט געבולן.

— ביל, ביל נאך! — האט זיך קעק געבעטן.

דער צוגעבונדענער הונט איז געשפרונגען און האט געבולן. קעקס הארץ האט געקלאפט פאר פרייד, דאס געביל וועט זיך ווייט צעטרעגן אין דער שטילער לופט און איטלעכער, וואס וועט פארבייגיין, וועט פארשטיין, אז דאס רופט מען צו הילף.

— ביל, סאפסוק, ביל! — האט קעק געזאגט מיט א שטילן קרעכץ. אבער דער הונט האט אויפגעהערט בילן און זיך אדעקגעלייגט אויפן שניי.

— מין ליבער, מין געטרעיער, מין ווילער!

אבער אויפן הונט האבן שוין מער ניט געוירקט די ליבלעכע ווערטער. גיכער כון אלץ האט ער זיי ניט געהערט.

דער יינגל האט באפרייט איין האנט און גענומען ווארפן אין הינטל קולקעס שניי. אלץ אומזיסט. ער האט ניט געקענט טרעפן דעם הונט. ווייטער איז דאס געווען אן אלטע שפיל, וואס האט שוין דעם הונט דערעסן.

מיט א מאל האט זיך קעק אויפגעמונטערט. לעבן אים זינען געלעגן אויפן שניי רעשטלעך פון זיין פרישטיק, ער האט אָנגעטאָפּט א שטיקל פלייש, האט עס אויפגעהויבן און א מאך געטאן מיט אים אין דער לופט. סאפסוק האט פארשאנען און האט מיט א דויערדיקן געביל געוויזן, אז ער איז הונגעריק.

דער הונט איז געווען ניט צופרידן. פאר וואס זשאלעוועט אים דער באלעבאס צוצווארפן א שטיקל פלייש? ביי קעקן האט אָפּגע-חלשט די האנט, אבער דערפאר האט דער הונט ניט אויפגעהערט צו בילן. דאס איז געווען א גוטער סיגנאל, אז עפעס האט פאסירט.

די זון איז שוין געווען הויך אין הימל, אבער דער נעפל האט זי פארשלייערט. דער נעפל איז, דאכט זיך, געחאָרן אלץ געדיכטער און קעלטער. דער בערדיקער ים-הונט האט זיך לאנג געראנגלט. ער האט אבער פארלאָרן פיל בלוט. דער גרויסער ווייטאָג האט אים אויך זייער אויסגעמאָטערט. שוין דריי שעה, הי ער ווארפט זיך אין אלע זיטן. ער ציט שוין ניט מיט אזא כוח, ער לאָזט זיך ניט אראָפּ אזוי טיף און גאר אָפּט בלייבט ער אין גאנצן רויק.

אבער ביי קעקן האבן אָפּגעחלשט אלע נלידער, ער קען זיך אויך ניט רירן.

דער יינגל פילט, אז דער נעפל האָט זיך אויפגעהויבן. אזוי ווי
אין שלאָף הערט ער טאָפּטוקס יאָמערלעכן געפיל.
דער דאָזיקער געפיל האָט זיך צופעליק דערטראַגן צו טאָפּטונאַן.
און ער לויפט חאָס גיכער צום הונט, פינדט אים אָפּ. טאָפּטוק
וואַרפט זיך אין דער זיט. וווּ עס ליגט זיין קליינער פּאַלעבאָס.
טאָפּטונאַ חיים ניט, וואָס דאָס באַטייט, אָבער ער לויפט נאָך
דעם הונט.

טאָפּטונאַ קומט צום אָרט, גיט אַ צייטער. ער זעט, ווי דער
יינגל ליגט אויסגעצויגן אויפן אייז אַ פּאַרגליווערטער, אָן סימנים פון
לעבן. ער מיינט, אז קעק איז געפאלן. האָט זיך אויסגעבראַכן אַ פּוס
און איז פּאַרפּראָרן געוואָרן. צייטערנדיק רופט ער אָן דעם יינגל
ביים נאָמען.

— פּאַטערן — שעפטשעט קעק.

— ער לעבט — שפּרינגט אונטער דער עסקימאָס מיט אַ גע-

שריי און פּאַטשט מיט די הענט.

— פּאַטער... ער האַלט מיך.

— ער האַלט דיך? ווער האַלט דיך? דו רעדסט פון היץ?

אָבער קעק רעדט ניט פון היץ.

— דער בערדיקער ים-הונט — שעפטשעט קעק און ווייזט מיט

שטאַלץ דעם רימען אַרום גאַרטל. טאָפּטונאַ האָט דערזען דעם רימען.

האָט אַרונטערגערוקט די האַנט אונטערן יינגל און שטאַרק אַ צי

געטאַן. אַ רגע האָט זיך דער מוראדיק גרויסער ים-הונט געלאָזן

ציען, אָבער באלד האָט ער פון ווייטאַק הידער גענומען זיך וואַרפן.

טאָפּטונאַ האָט אָבער באַוויזן אָפּצולאָזן די פעטליע אַרום קעקס

גאַרטל און אים באַפּרייט.

קוים אָפּציענדיק דעם אָמעם, איז דער יינגל מיט אַ קרעכץ

הידער אַנידערגעפאלן אויפן שניי; דערנאָך האָט ער זיך אויפגע-

הויבן אויף די קני.

— צי, מיין יינגל! — האָט דער פּאַטער אויסגעשריען. ער האָט

דערפילט, אז דער ים-הונט זינקט הידער אין דער טיפעניש.

טאָפּטונאַ איז געווען אזוי אויפגערעגט, אז קעק האָט פּאַרגעסן

זיין ווייטאַק און האָט זיך געוואַרפן העלפן דעם פּאַטער. דער ים-

הונט האָט דערפילט טאָפּטונאַס שטאַרקע האַנט. דער ווייטאַק אין

מאַרדע איז געוואָרן נאָך שאַרפּער. ער האָט זיך נאָך שטאַרקער גע-

נומען ראַנגלען און רייסן אין דער טיף, אָבער די כוחות זיינען ביי

אים אויסגעגאַנגען. ער האָט זיך געמוזט פּיסלעכווייז אונטערגעבן.

אין לאַך האָט זיך באלד באַוויזן זיין צעמזיקטע פּאַרבלוטקטע מאַרדע.

קעק און טאפטונא האָבן גענומען האַקן דעם אַיז. דער ים-
הונט האָט זיך פאַמעלעך געהויבן. מער זיך ראַנגלען האָט ער שוין
ניט געקענט. דער לעדערנער רימען האָט אויסגעהאַלטן. קעק האָט
אַלץ געהאַקט און געהאַקט דעם אַיז מיטן קופערנעם דלאָט. דער ים-
הונט איז שוין פאַלד אויבן. מע רירט אים פּימעט שוין אָן מיט
די הענט.

דעם גרויסן גליטשיקן גוף פון ים-הונט האָט מען דאָך אַרויס-
געצויגן פון וואַסער. זיין אומפּאַוועגלעכע מאַסע איז געלעגן ביי
טאפטונאַס און קעקס פּיס.

— און דאָס האַסטו אַליין אויפגעטאָן. מײן יינגל, גאָר אַליין
ער איז דאָך שוין געווען אַ פאַרטיקער, ווען איך בין געקומען. איך
האַב דיר מער נישט געהאַלפּן אים אַרויסשלעפּן.

אַזוי האָט טאפטונאַ גערעדט צו זיין זון.
קעק האָט ניט אויסגעהאַלטן. ער איז אַנידערגעפאַלן אויפן אַיז
און האָט זיך צעוויינט, אַזוי ווי נאַאַשעק פּלעגט קענען היינען.

— שטילער, שטילער— האָט געזאָגט דער פּאַטער און געקלאַפט
אים איבערן רוקן. — דו ביסט פאַרפּראָרן, פאַרמאַטערט, אויסגע-
הונגערט, אָבער דו ביסט דאָך אַ מאַן. קעק, און דערצו נאָך אַזאַ
כוואַטו פאַרעכן זיך נאָר — געפאַנגען אַ בערדיקן ים-הונט!

— איך האָב זיך ניט געקענט באַפּרענען. איך וואָלט אים פּרע
געלאָזן, ווען ער לאָזט מיך אָפּ. איך האָב מוֹכאַ געהאַט, אַז ער וועט
מיך אַריינשלעפּן אין לאַך — האָט קעק געזאָגט מיט אַ געוויינ-
טאפטונאַ האָט געשמייכלט.

— עס וואָלט אים אויף דעם קיין כּוח ניט געקלעקט. מײן
יינגל, אַ טוץ בערדיקע ים-הינט וואָלטן דאָס ניט געקאַנט טאָן.
פאַר וואַס האַסטו ניט איבערגעשניטן דעם רימען?

— איך האָב וועגן דעם אַפּילו אַ קלער ניט געטאָן — האָט קעק
געזאָגט.

— מיר וואָלטן דאָך געבליבן אָן אַ האַרפּון — האָט ער זיך
חייטער פאַרענטפּערט.

דער פּאַטער האָט אַלץ געשמייכלט. ער האָט אַ קלער געטאָן.
זי וועט דער קליינער העלד זיין אַזוי באַשיידן, ווען ער וועט אָנ-
טרעפּן די מיידלעך און גוּניאַנען.

איידער קעק איז נאָך געקומען אַהיים, האָט מען שוין געוואַסט
וועגן זיין העלדישער טאַט. ווען אַן עסקימאַס פּאַנגט אַ בערדיקן
ים-הונט, מוז ער זיך שטעלן, זיך אויסציען ווי גרויס ער איז און

געבן צו וויסן אלע ארומיקע יעגער, אז זיי קענען קומען און נעמען
א טייל פון פאנג.

אזוי איז דער מינהג אין דעם לאנד פון די עסקימאָסן.

דער יינגל האָט געהאַלטן ביים אָפּטרייבן סאַפּסוקן פון ים-הונט,
ווען דער פּאַטער האָט אים געזאָגט:

— דו האָסט עפעס פאַרגעסן צו טאָן.

קעק איז נאָר איין מאָל פּאַגעווען ביי דעם פּאָנג פון אַ בערדיקן
ים-הונט. ער האָט מיט אַ פּראַגע אַ קוק געטאָן אויפן פּאַטער.

— אָן זיצט כּיטכּוק לעבן זיין אַיזלאַך. ער האָט נאָך הינט
קײן זאך ניט געפּאַנגען.

טאַפּטונאַ האָט אים אָנגעוויזן אויף דרום.

קעק איז רויט געוואָרן איבער די אויערן.

— פּאַטער, טו עס אַליין—האַט ער שטייל געזאָגט.

— נײן, אויף קײן פּאַל ניט. דו האָסט דאָך געפּאַנגען דעם ים-

הונט.

איין מינוט האָט זיך קעק ניט געקענט פּאַשליסן. דערנאָך האָט
ער זיך געשטעלט לעבן זיין פּאָנג. מע זאָל אים וואָס בעסער זען.
ער האָט אויפּגעוויפן די הענט און גענומען פּאַכן מיט זיי אין אלע
זיטן.

דאָס איז געווען אַ סיגנאַל, אז ער האָט געפּאַנגען אַ בערדיקן
ים-הונט.

כּיטכּוק האָט אים פון ווייטן דערזען און געריפן די אויגן.
דאָס קען דאָך ניט זיין קײן אַנדערער זיי קעק. וואָס הייסט דאָס?
קעק גיט דעם סיגנאַל וועגן פּאָנג פון אַ בערדיקן ים-הונט.

כּיטכּוק האָט געכאַפט דעם האַרפּון מיט דעם אַל און איז געלאָפּן.
אַ, סאַר אַ פאַרגעניגן ס'איז געווען פאַר קעקן צו דערציילן
דעם שָכּן וועגן זיין טאַט, וויזן אים די געפּאַנגענע תּוֹה!

אַלע האָבן זיך אומגעקערט צוזאַמען אַהיים, די מענטשן און
די הינט, שלעפּנדיק דעם גרויסן ים-הונט.

גונינאַנאַ האָט געלאַכט פון אַנטזיקונג.

די מיידלעך האָבן פּרייט געעפּנט די אויגן.

נאַאַשעק האָט געשחייגן אַ פאַרווינדערטע.

קעק געדענקט אַלצדינג ביז דער קלענסטער קלייניקייט. ער
וועט דאָס דערמאַנען מיט פאַרגעניגן און דערציילן זיין גאַנץ לעבן
ביז דעם טיפּסטן עלטער.

כיטכוקס וויב, א דיקע און א פוילע, איז אויך געקומען זיך
אבינהערן, וואָס ער דערציילט, זי האָט געפאטשט מיט די הענט
פאַר פרייד, וואָס עס וועט זיין אזוי פיל טראָן.
אַלע האָבן געקלאַפט קעקן איבער דער פלייצע, וועגן אַלץ
אים אויסגעפרעגט.

דערנאָך האָט מען געמאַכט א סעודה. גונינאַנאַ האָט אויסגע-
קאַכט צו מיטאַג אויפן צווייטן געריכט - זופ פון פלוט.
קעק האָט דאָס זייער ליב געהאַט. ער האָט געגעסן זייער פיל.
דערביי האָט ער אויך געזוכט צו באַהאַלטן זיין פאַרלעגנהייט. אַלע
האָבן אים אזוי געלויבט און פאַרזיכערט, אַז קיינער האָט נישט אזא
מוטיקן, שטאַרקן און פלינקן זון ווי ער איז.
אַלע זינען געזעסן אין אַ קרייז, האָבן געשמועסט און שטורמיש
אויסגעדריקט זייער פאַרווונדערונג.

דער לאַמפּ האָט העל געברענט. אין הייז איז געוואָרן אַלץ
הייטער און הייסער. קעקן האָט גערוישט אין די אויערן פון שע-
מעודיקייט און צופרידנקייט. ווען ער איז אַרביין אין שטוב, האָט ער
אַראָפּגעוואָרפן פון זיך דאָס פעלצענע העמדל (אזוי איז אָנגענומען
צו טאָן ביי עסקימאָסן). אויף דעם אָרט, וווּ דער רימען איז געווען,
איז געבליבן אַ רויטער פאַס אויפן ליב.

מזין זון איז אַן אָמתער העלד - האָט געזאָגט מיט אַ שמייכל
גונינאַנאַ און האָט זיך פאַרזיכטיק צוגערירט מיט אירע גראָבע
פינגער צו דעם צייכן אויף זיין ליב.

- ער איז נאָך פלוז אַ האַלבער מאַן און האָט שוין געהרגעט
אַ בערדיקן ים-הונט... אַ, דו קליינער מאַן!

קעקן זינען די ווערטער נישט זייער געפעלן געוואָרן. ער האָט
נישט געוואָלט, מע זאָל אים דערמאָנען, אַז ער איז נאָך נישט אין גאַנצן
קײן דערהאַקטענער.

זיין מוטער האָט דערביי געקוקט אויף כיטכוקס וויב, וואָס האָט
קײן זון נישט געהאַט.

גונינאַנאַ האָט צאָגאַסן מיט טרערן קעקס נאַקעטן רוקן.

דאָס זינען געווען טרערן פון גליק און שטאַלץ.

קעק האָט זיך שטיל אָפּגעגנבעט פון דער מאַמען און איז צו
נענטער צום פאָטער.

קעק האָט געמיינט, אַז צו די פראַגעס וועט נישט נעמען קײן סוף.
פריער איז ער געווען שיכור פון גליק, איצט האָט זיך געוואָלט
שלאָפן. ער איז מיד געוואָרן פון די לויפרייד. אַ געוויסע צייט האָט
ער זיך געראַנגלט מיטן שלאָף, אַבער אומזיסט. דער הייסער זופ האָט

אים נאך שלעפערקער געמאכט. דער קאפ האט זיך אליין אראפגעלאזן.
ער האט זיך געצויגן. געפינטלט מיט די אויגן. קיין זאך האט ניט
געהאלפן. קיין מאל האט זיך נאך קעק ניט געפילט אזוי פארמאטערט.
מער האט ער זיך שוין ניט געקענט האלטן. ער איז אינגעשלאפן.
דען כיטכוק האט נאך געהאלטן אין מיטן פון זמן ליד.
טאפטונא האט אדעקגעלייגט דעם זון. גונינאנא האט אים
אינגעהיקלט אין א פעלצענער דעקע.

די היימעכע קאמפאניע האט נאך אלץ געגלויבט קעקן.
די טענדע האט זיך פארצויגן ביז האלבער נאכט. זיי האבן אלץ
גערעדט. אלץ פאווינדערט. און קעק האט זיך שטיל געכראפעט.

ד' פרעמדע.

ב קעקס עלטערן האָט זיך אויסגעליידיקט דער
 שפּפּכלער. מע האָט הידער געדארפט זאָרגן וועגן
 טראָן פארן לאַמפּ. איצט האָט קעק געזען. אז ס'איז
 שווער צו לעבן. ווען מע באַקומט דעם נאָמען פון
 א העלד. ווי באַלד ער האָט געפאָנגען אַ בערדיקן

ים-הונט. האָט ער זיך שוין געמוזט שטענדיק באַטייליקן אין דעם
 פּאָטערס יאָגד.

טאָפּטונאָ האָט פּריער אַליין אויך געפאָנגען גענוג ים-הינט.
 איצט האָט ער אָבער שוין ניט געוואָלט גיין אָן קעקן. ווען ביידע
 זיצן אויף דער וואַך ביי צוויי איינלעכער מיט אַ מאָל. קען מען דאָך
 גיכער פאָנגען אַ תּיה און מע פארקירצט טאַקע די צייט. וואָס ס'קומט
 אויס צו זיצן אויפן אָפּענעם אייז. ווי דער הינט ווייט אזוי שטאַרק.
 איצט ווערט שוין קעק ניט פאָרכאַפט פון קיין יאָגד. ס'איז
 אזוי נודנע אַלע טאָג אויסצושפירן ים-הינט... זיין נאָר דעם פּאָטערס
 העלפּער—דאָס איז קעקן אויך ווייניק געפּעלן. פון דעסט וועגן פּלעגט
 ער קיין מאָל זיך ניט אָפּזאָגן מיטצוגיין מיט טאָפּטונאָן.
 קעק איז געווען אַן ערנסטער יינגל. ער האָט זיך געגעבן מי
 אויסצוהווייזן ווי אַ דערהאַקסענער. און אַ דערהאַקסענער מאַן זאָגט
 זיך קיין מאָל ניט אָפּ אויסצופירן זינע פּליכטן, אַפילו ווען זיי זינען
 אים ניט אָנגענעם.

דער פּאָטער פּלעגט אַלע מאָל גיין צוזאַמען מיטן זון—פּוס אין
 פּוס, פּלייצע אין פּלייצע; און פּאָרויס—איינער פון זייערע הינט.
 זיי זוכן אויף אַן איינלעכע זעצן זיך איטלעכער לעבן דער
 זיניקער און ביידע וואַכן שטיל איבער דעם אַל. ביז וואַנען דער אַל
 שפּרינגט ניט אויף. דאָן פאָרהאַרפט מען דעם האַרפּון אין ים-הונט
 און מע ציט אַרויס ביידע צוזאַמען דעם פּאַנג.
 און דער אַרבעטסטאָג ענדיקט זיך.

אַט וואָס עס האָט זיך אַ מאָל געטראָפּן מיט קעקן אין דער
 פּרימאַרגנדיקער צייט פון יאָר. ביי אונדז האָט יעדער מעת-לעת

זינע ליכטיקע און פינצטערע שעהן. אָבער בײַ קעקן אין לאַנד האָט דאָס יאָר זײַן פינצטערע און ליכטיקע צײַט. זומער איז דאָרטן אלע מאָל ליכטיק. נײַטאָ גאָר קײן נאַכט. אין האַרבסט און ווינטער פאַר- בײַטן זײַך די ליכטיקע טעג מיט פינצטערע נעכט, און נײַיאָר הײבט זײַך אָן אין דער פינצטערער צײַט.

קעק האָט לײבער געהאַט דעם ווינטער און דעם האַרבסט. געוויס איז זומער אויך פריילעך. די זון גײט נײַט אונטער. אַ רונדן מעת-לעת איז אַלץ ליכטיק. און ס'איז זלעבעדיק. אַ קײן אינגעשטעלטער סדֶר פאַרן טאָג. איר שלאָפט, ווען אײך זײלט זײך שלאָפן; איר עסט, ווען מע לײגט אוועק עסן פאַר אײך, — דאָס איז אָפּשר פריילעך. אָבער ווען די זון שײנט איבערן קאָפּ וואַכנלאַנג אָן אויפהער, אַ שעה נאָך אַ שעה, גײט דער עסקימאָס אויס פון הײך. קעק האָט אָפּט געלײטן פון הײך, כאָטש געטראָגן האָט ער אויף זײך נײַט מער ווי אַן אַלטע פעלצענע העמדל. פרוווט ער זײ אַראָפּוואַרפן. באַ- פאַלט אים אַ גאַנצער וואַלקן קאַמאַרעס. ס'איז נײַט אויסצוהאַלטן פון זײ. איבערוואַנדערן אָן שלײטנס פון אײן אָרט אויף דעם אַנדערן איז אויך זײער שווער. מע קען טאַקע זאָגן, אַז קעקן געפעלט בעסער די צײַט, וואָס מע רופט אין זײן לאַנד, דער אָונט פון יאָר. אלע טאָג באַהאַלט זײך די זון הינטערן האַריזאָנט. טאָג און נאַכט זײנען גלײַך. דאָס וואַסער פרירט און עס פאַלט אַ ווייכער שניי.

ער האָט געלײבט די צײַט פון דער לִבְנָה און פון די שטערן, אָדער אַנדערש געזאָגט — דעם ווינטער. דאָן פאַרקלײבט זײך די מישפּחה אין אַ געמיטלעכן שנייהוויז ערגעץ אויפן ברעג. האַרבסט- צײַט האָבן זײ באַווײזן אויפצועסן גאָר די אַנגעגרייטע געטריקנטע פלײש און דעם פעטס, מוז מען איצט מיט האַרפונעס פאַנגען ים-הײנט. אָבער קײן אַנדערע אַרבעטן האָבן זײ דאָך פּמעט נײַט. מע זיצט זײך אין דער וואַרעמקײט אַרום לאַמפּ. מע דערציילט זײך מײסעס, מע זינגט לידער.

אײן מאָל אין דער פרימאַרגנדיקער צײַט פון יאָר, דאָס הײסט אין פריילינג, איז קעק מיטן פאַטער געגאַנגען פאַנגען ים-הײנט-גאָר פרי, מיטן זון-אויפגאַנג. אויפן איז זײנען אויסער זײ געווען נאָך אַנדערע עסקימאָסן. נאָך עטלעכע פאַמיליעס האָבן זײך נײַט לאַנג באַזעצט לעבן טאַפּטונאַן און כײטקוקן. די יאַגד האָט זײך נײַט אינגעגעבן. זײ זײנען אזוי לאַנג געזעסן לעבן די אַזלעכער, אַז קעק איז שײר נײַט אינגעשלאָפן פון אומעט. ער האָט אַ קוק געטאַן אין פאַטערס זײַט און איז פאַרשטיינערט געווארן פון פאַרחינדערונג:

פון הינטער דעם אינגעפויגענעם פאטערס רוקן האט ער דערזען
דרש מענטשן מיט הינט און מיט אָנגעלאָדענע שליטנס. וואָס האָבן
זיך פלינק דערנענטערט צו זיי.

קעק האָט גלייך דערקענט. אז דאָס זינען מענער פון אַ פרעמדן
לאַנד. זייערע קליידער זינען געווען גאָר אַנדערע, ניט אזוינע ווי
ביי זיי מענער פון זיין לאַנד. די הינט זינען ניט געווען אינגעשפּאַנט
ווי אַ פעכער, יעדער הונט אין באַזונדערע רימענס-נאָר איין הונט
הינטערן אַנדערן אזוי. אז עס האָט זיך באַקומען אַ לאַנגע קייט
מער ווי פון זעקס הינט.

קעקן האָט זיך אַפילו ניט געחלומט, אז מע קען אינשפּאַנען
מער הי דרש הינט אין איין שליטן. עס האָט אים פאַרכאַפט דער
אַטעם פון אזא בילד.

דעם יינגלס האַרץ האָט גענומען קלאַפן שטאַרקער פון אויפ-
רעגונג און שרעק. אלע עסקימאָסן מיינען. אז צווישן די פרעמדע
פעלקער זינען פאַראַן בייזע עסקימאָסן. וואָס קענען קיין גוטס
ניט טאָן. אויב דאָס זינען מענער פון יענע בייזע עסקימאָסן, שטייט
דאָך פאַר אַ שלאַכט און די פּינד זינען די שטאַרקערע.

קעקס קני האָבן געציטערט. דאָס איז ערגער ווי אַ בערדיקער
ים-הונט. און אפשר נאָך ערגער פון אַ בער. מענטשן זינען דאָך
בייזער און כיטרער פון תּיות. און הי אז זיי וועלן באַפאַלן זיין
פאָטער גאָר אומגעריכט? ניין, ניין! דאָס וועט קיין מאָל ניט פאַסירן!
קעק פאַרשטייט, אז ער מוז צוגרייטן דעם פאָטער, אָנוואַגן
טאַפּטונאַן. אָבער דער יינגל וויל ניט, אז די פּינד זאָלן דאָס באַ-
מערקן. זיי קענען דאָך צואַלן זיך מיטן אָנפאַל.

דער יינגל האָט אַרויסגעכאַפט דעם אָל פון אַבזלאַך און זיך
גענומען פאַרזיכטיק רוקן צום פאָטער. ווען קעק איז צוגעקומען
צום פאָטער גאָר נאָנט, האָט ער נאָך זיין פּנים פאַרשטאַנען, אז
טאַפּטונאַ קוקט אויך אויף די פרעמדע. דאָס מאַכט ער זיך, אז ער
איז אין גאַנצן פאַרטיפּט אין זיין יאַגד.

קעקס פאָטער האָט גלייך באַרעכנט, אז די פרעמדע זינען
שטאַרקער. דערפאַר האָט ער געוואַלט אויסמאַדן אַ צוזאַמענשטויס
מיט זיי און האָט זיך געהאַלטן אזוי, ווי ער וואַלט זיי גאַרניט געזען.
אויב זיי קומען פרידלעך, איז דאָך געוויס גוט; אויב זיי קומען
מיט שלעכטס, וועלן זיי אים שוין טרעפן אַ צוגעגרייטן.

דער פאָטער האָט אַ בליק געטאָן אויפן זון און אים געגעבן
צו פאַרשטיין, ער זאָל שוויגן.

דער יינגל איז אַפּגעשטאַרבי מיט אלע גלידער.

די פרעמדע זינען שוין געווען גאר נאָענט, זיי האָבן זיך אָפגע-
שטעלט, האָבן לאַנג געקוקט אויף טאָפּטונאַן און זיך גענומען
באַראַטן. זיי האָבן אויפגערעגט געמאַכט מיט די הענט, געטפּילט
אויף טאָפּטונאַן און קעקן. איינער איז געגאַנגען פאַרויס.

טאָפּטונאַ האָט זיך אינגעהויקערט איבער זיין לאַך און זיך
ניט גערירט פון אָרט, אזוי ווי ער וואָלט געווען פון שטיין.

קעק האָט געזען, אז מיט אַ ווינקל קוקט ער און האַלט זיך גרייט.

דער פרעמדער אין דער מאָדנער קליידונג איז דרייַסט געגאַנגען

צו זיי. ער האָט ניט געמאַכט קיינע צייכנס, אז ער איז געקומען

מיט פרידלעכע צילן. ער האָט זיך אַזוי געהאַלטן, ווי די גאַנצע

וועלט וואָלט זינע געווען. ווען ער איז שוין געווען אויף פינף טריט

ווייט פון טאָפּטונאַן, איז טאָפּטונאַ אויפגעשפרונגען. האָט אַרויסגע-

כאַפט זיין לאַנגן מעסער און איז געשטאַנען גרייט צו אַ געשלעג.

סאַפּוק האָט זיך צעגאַסן מיט אַ הילכיקן געפיל.

אים האָבן געענטפערט די פרעמדע הינט.

דער פרעמדער האָט זיך מיט אַ מאַל אָפגעשטעלט. זיין זיכער-

קייט איז פאַרשווינדן. ער האָט שווער געאַטעמט און געקוקט

אויף טאָפּטונאַן מיט אַ ניט פאַוועגלעכן בליק. דער פרעמדער האָט

זיך, ווייזט אויס, זייער דערשראָקן. ער האָט געציטערט מיט אלע

גלידער. ער האָט זיך גלייך געוואָלט פאַרקערעווען אויף צוריק צו

זינע פּרזנד. ער האָט אָנגעהויבן עפעס צו ריידן הויך און גיך.

דער געקומענער עסקימאַס האָט זיך אויך געשראָקן פאַר ביידע

עסקימאַסן ניט ווייניקער ווי קעקס ליבט. ביידע, טאָפּטונאַ און דער

פרעמדער, האָבן איבערגעשראָקן איינער דעם אַנדערן אויף טויט.

פון טאָפּטונאַס ליפן האָבן זיך געהערט עפעס מאָדנע קלאַנגען.

ער האָט געמיינט, אז דער פרעמדער איז אַ שאַטן, אַ בייזער גיסט,

וואָס קען פאַרדאַרבן. מיט די מאָדנע קלאַנגען האָט ער אים געוואָלט

אָפּטרעייבן פון זיך. און דער פרעמדער האָט געמיינט, אז טאָפּטונאַ

ווייל אים צוהרגענען. דערפאַר האָט ער געשרייען, געאַיילט זיך צו

דערקלערן, אז ער מיינט ניט קיין בייז.

זיי האָבן זיך אַלץ מער און מער געשראָקן. און איינער האָט

ניט פאַרשטאַנען דעם אַנדערנס ווערטער. קעק האָט געשרייען אויף

סאַפּוקן. סאַפּוק האָט הילכיק געפילט. דערוויילע האָט זיך אַ גרוי-

סער און פעטער ים-הונט אַ שטויס געטאָן מיט דער מאַרדע אָן

טאָפּטונאַס אַל. ער האָט זיך אָבער דערשראָקן פאַרן טומל און האָט

זיך ווידער אַראָפגעלאָזן אין דער טיה פון אַקעאַן. באַשערט אים

געווען זיך צו ראטעווען פון א געפאר. קיינער האָט עס אפילו נישט באַמערקט.

ביסל־עכחיז האָט טאַפּטונאַ גענומען פאַרשטיין, אז דער גאַסט איז נישט קיין בייזער גיסט, נאָר אַ געוויינטלעכער לעבעדיקער מענטש, וואָס רעדט אויף אַ מענטשלעכער שפּראַך. ער האָט אפילו אָנגעהויבן צו פאַרשטיין באַזונדערע דערטער. ער האָט זיך גענומען צוהערן און האָט פאַרשטאַנען, אז די דריי פּרעמדע זינען ריזנדער. זיי זינען געקומען אַהער פון אַ ווייטן לאַנד און ווילן קיינעם קיין בייז נישט טאָן. זיי האָבן נישט געגעבן קיין צייכנס פון פרידן, ווייל זיי זינען דאָ קיין מאָל נישט געווען און האָבן נישט געוויסט די מנהגים פון דעם לאַנד. דער פּרעמדער האָט פונאַנדערגענומען די פּאַלעס פון זיין מאַנטל און געוויזן, אז ער האָט נישט קיין געווער.

טאַפּטונאַ האָט אים באַטאַפּט פון קאַפּ ביז די פיס, איז געבליבן צופרידן מיט זיין אונטערזוכן.

קעק האָט זיך פונאַנדערגעלאַכט און מיט ברענענדיקע אויגן זיך אומגעקערט צום פּרעמדן. אויף זיין צונג האָט ער געהאַט אַ הונדערט פּראַגן.

— ווהיין גייט איר? פון וואַנען קומט איר? חי היסט איר? זאָגט אונדז, דער ציילט אונדז אַלץ!

קעק האָט זיך געפרייט, וואָס קיין געפאר איז שוין נישט פאַראַן, און ער קען ריידן מיטן פּרעמדן. ער האָט געוואָלט וויסן אַלץ וועגן זייער ווייטן לאַנד; עס האָט זיך געוואָלט, דער פּרעמדער זאָל גלייך דערציילן. אָבער טאַפּטונאַ האָט אָפּגעקילט זיין נביגיר. עסקימאָסן האַלטן, אז עס פאַסט נישט צו דערעסן אַ פּרעמדן מיט פּראַגעס.

דער פאַטער האָט אָנגעשרייען אויף קעקן:

— שטילער, יינגל! לויף בעסער צו דער מאַמען און זאָג איר אָן.

אז צו אונדז גייען אויף מיטאָג געסט.

קעק האָט זיך פאַרשעמט און איז אוועקגעלאָפּן אַהיים. ער האָט שוין קיין מוֹרָא נישט געהאַט איבערצולאָזן דעם פאַטער מיט די פּרעמדע.

דעם טומל האָבן דערהערט נאָך עסקימאָסן און זיי זינען זיך אַלע צוזאַמענגעלאָפּן.

קעק איז אין לויפן נישט אָפּגעשטאַנען פון טאַפּטונאַ. לויפנדיק האָט ער צעשרייען די נביס איבערן דערפּל, און אַלע זינען געלאָפּן צו די פּרעמדע. זייער אָנקום איז דאָך געווען אַ גרויסע געשעעניש. דעם פּרעמדן האָט מען צוגעפירט צום דערפּל, זינע באַגלייטער האָט מען דערלויבט נאָכצוגיין פון הינטן מיט זייערע הינט. טאַפּטונאַ

האָט געוואָלט פּרײַער זיך באַראַטן מיט זײַנע שװײַגער, אײדער ער וועט
די פּרעמדע אויפנעמען.

צום פּרעמדן זײַנען צוגעגאַנגען אַלץ נײַע און נײַע עסקימאַסן.
אַלע באַוואָפנטע מיט האַרפּונען און שאַרפּע מעסערס. ער האָט זיך
זײער געשראַקן. ער האָט אָבער נײַט שלעכט געקענט זײער שפּראַך
און האָט זיך באַלד באַרויקט, ווײל ער האָט פאַרשטאַנען, אז מע
גלױבט אים, אז ער איז נײַט קײן פּינד און אז זײ קלײבן זיך אים
אויפצונעמען זײער פּרײַנדלעך.

ס'איז דאָך טאַקע געווען אַן אויסערגעוויינלעכע געשעעניש
אין לעבן פונעם קלײנעם דערפּל, וואָס איז געלעגן פאַרחאַרפן אין
וויסטן שנייקן פּלײן. אַ קלײניקייט-אויפנעמען געסט פון אַ פּרעמדן
לאַנד!

צוויי פון די געקומענע זײַנען אויך געווען עסקימאַסן. זײ האָבן
געהערט צו אַ שװײַט, וואָס לעבט מערבדיקער פון קעקס שװײַט, אויך
אויפן ברעג פון איז-אַקעאַן.

דער דריטער איז געווען אַ וויסטער. ער איז געקומען אויף דער
ערד וויקטאָריאַ פון ניו-יאָרק. ער ווײל וויסטן, וואָס פאַר אַ פּאַלק
עס לעבט אין דער געגנט פון דער ערד. ער האָט זיך אויסגעלערנט
זײער-שפּראַך און זיך געקענט צוזאַמענרײדן מיט זײ.

קעק האָט נאָך קײן מאָל נײַט געזען קײן וויסטע מענטשן. אָבער
ער האָט געהערט וועגן זײ. די עסקימאַסן האָבן גערופן די וויסטע
מענטשן - קאַבלוואַ.

קעק האָט געמײנט, אז דער גאַסט איז גאַר נײַט קײן קאַבלוואַ.
זײן הויט איז נײַט פיל וויסטער ווי בײַ אים, בײַ קעקן. מער נישט
די אויגן זײַנען פּינע פּרעמדן בלויע, די האַר טונקעלע. קעק איז
געווען אַנטוישט, ער האָט זיך פאַרגעשטעלט, אז די וויסטע מענטשן
בלישטשען ווי דער וויסטער שניי אין אַ פּראַסט.

די דערוואַקסענע עסקימאַסן זײַנען אויך געווען אַנטוישט.
כיטכוק האָט אַוועקגעשטעלט קעקן לעבן וויסטן מענטשן.
דאָס האָט ער געוואָלט ווייזן, אז זײ זײַנען ענלעך אײנער צום אַנדערן.
גונינאַנאַ האָט געקוקט אויף איר פּרײַטפייניקן ינגל און גע-
שמײכלט. אין זײַנע פעלצענע קליידער האָט קעק אויסגעוויזן ווי
אַ קוואַדראַט.

- זײן פאַרפּ איז כמעט אזוי ווי בײַ אים. מײן זון, אָבער דו
מוזסט נאָך אַ רעכט פּיסל אויסוואַקסן, דו זאַלסט זיך קענען אויס-
גלײכן מיט אים אין וויקס.

ד' שוועבעלער.

האָט לאַנג באַקוקט די ווונדערלעכע געסט, געשלאָסן
באַקאַנטשאַפט מיט זיי.

קאַבלונאַ האָט געטראָגן פּרעכטיקע פעלצענע קליי-
דער, און פון הינטן אויפן רוקן איז ביי אים געהאַנגען אַ מאָדנע
זאָך-אַ לאַנגע, געמאַכט פון האַלץ און מעטאַל.

קעק האָט געחלשט פּרעגן, וואָס דאָס איז, אַרבעטמען עס אין
האַנט אַרבעט און גוט באַקוקן. ער האָט זיך אָבער אַנגעהאַלטן.
ער האָט דאָך שוין איין מאָל געקראָגן אויסגעוועדט פאַר זיבנע
פּראַגעס.

ס'איז אויך געקומען צו לויפן זיך פאַרשטעלן פאַר די געסט
כיטקוקס חייב מיט אירע מיידלעך.

אַלע אַבנוויינער פון דערפּל האָבן זיך צוזאַמענגעקליבן אין
אַ רעדל. אַלע האָבן גערעדט מיט אַ מאָל, דערצו האָבן געפילט די
הינט. ס'איז געווען אַ ליאַרעם פאַרטויבט צו דערן.

נאַאַשעק, אַ דרייטע, אַ קאַפּריזגע, אַ פאַרצויגענע, האָט זיך
געוואָרפן פון איין פּרעמדן צום אַנדערן. זי איז אונטערגעשפּרונגען,
האַט אַנגערירט זייערע פּנימער, איז דורכגעקראָכן צווישן די פיס,
זיך געהאַנגען אויף זייערע הענט, געטאַפט זייערע קליידער.
זיי האָבן גוטמוטיק געשמייכלט.

דאָס איז זייער געפּעלן דער מוטער, און זי האָט זיך אַוועק-
געאַיילט אַהיים צושטעלן אויפן פּפּער איר גרעסטן קעסל.

כיטקוק האָט אַבגעלאָדן איינעם פון די געקומענע עסקימאַסן
זיך אָפּצושטעלן אין זמן הויז, דעם צווייטן האָט פאַרבעטן אַ שָהן.
דער דריטער מענטש איז פאַרבליבן ביי טאַפּטונאַן.

קעק איז געווען זייער צופרידן. ער האָט נאָך אַלץ געציטערט
פון שרעק צו האַלטן אין די הענט דאָס מאָדנע לאַנגע געזעג.

— אַז קאַבלונאַ וועט אַרבעטן אין הויז עסן, וועט ער אויף געוויס
איבערלאָזן די זאָך אין טונעל. דעמאָלט וועל איך זיך אַבנקוקן —
האַט דער יינגל געקלערט.

אָבער דערפון איז גאַרניט געוואָרן. דער פּרעמדער האָט פאַר-

זיכטיק אריינגעלייגט זיין בייקס אין א באזונדערן קאסטן. וואָס איז
געווען צוגעבונדן צום שליטן מיט רימענס. דערנאָך האָט ער דעם
קאסטן זייער גוט פארמאכט. עפענען דעם קאסטן? ווער קען וואָגן
אפילו צו טראַכטן וועגן דעם? אפשר מערניט ווי נאָאָשעק?

ביי קעקן איז דאָס האַרץ אַפּנגעפּאַלן. ער איז פּריילעכער גע-
וואָרן. ווען די שוועסטער האָט פּריידיק צוגעשרייען צו אים:

— א יום טוב! א יום טוב! הינט איז צו מיטאָג זופּ פון בלוט
אונדז איז דאָס ניט אזוי אפּעטיטלעך, אָבער די עסקימאָסן
האָבן דאָס זייער ליב און גונינאָנאָ האָט זייער גוט געקענט קאָכן
דעם זופּ.

די ליפּן האָבן אַליין פון זיך גענומען פּאַטשן. די אויגן—גלאַנצן.
טאַפּטונאָ און קעק האָבן געבעטן דעם גאַסט גיכער אַריינגיין
אין הויז.

ווי נאָר דער פּרעמדער איז אַרויס פון טונעל, איז שוין נאָאָשעק
געווען לעבן אים. זי איז אַרויף צו אים אויף די קני, האָט אים
צעפּודלט די האַר, אים געקיצלט. דערנאָך האָט זי אַרויסגעכאַפּט
פון זינע הענט אַ קליין קעסטעלע. וואָס ער האָט מיטגענומען פון
שליטן. דאָס איז געווען אַ קעסטעלע. פּול מיט קליינע העלצעלעך.
און די העלצעלעך — מיט רויטע קעפעלעך, אזוי ווי שטיינדעלעך.
נאָאָשעק איז געווען אַנטציקט. זי האָט געעפּנט דאָס קעסטעלע
מיטן דעק אויף אויבן און אלע שטעקעלעך האָבן זיך צעשאַטן אויף
דער דעקע.

— לאָז אונדזער גאַסט צו רון — האָט אָנגעשרייען דער פּאַטער.
גונינאָנאָ, וואָס איז געזעסן לעבן לאָמפּ, האָט אויך געמאַכט
דער טאַכטער אַ באַמערקונג.

אָבער נאָאָשעק האָט אַלץ געשטיפּט. זי האָט געחופּט, אַז זי
קען טאָן. וואָס זי וויל, סײַ-ווי וועט מען זי ניט באַשטראַפּן.
עסקימאָסן שלאָגן ניט קיין קינדער. זיי מיינען, אַז ווען מע
שלאָגט אַ קינד, קלאַפּט מען פון אים אַרויס ניט דאָס שלעכטע, נאָר
דאָס גוטע, וואָס ברענגט די קינדער גליק און וויל.

קאַפּלונאָ האָט געטראַכט, אַז נאָאָשעק איז אַ מיידל זייער
אַ צעלאָזענע. איבערהויפּט איז זי אים ניט געפּעלן. וואָס זי האָט
צעשאַטן די שוועבעלעך. ער האָט זיי גענומען זאָרגעוודיק צוזאַמען-
קליבן. אויף דער ערד וויקטאָריאַ זינען דאָך ניט געווען קיין גע-
שעפּטן. ווי מע קען קויפּן שוועבעלעך.

צווי זאכן האָט דער חיסער מענטש דאָ געהאַלטן טיערער
פון אַלץ: די קוילן מיט דעם פולווער פאר זיין ביקס און די שווע-
בעלעך. פון דעסט וועגן האָט ער דער מיידעלע ניט געזאָגט ניט
איין שטרענג וואָרט. ער האָט אפילו ניט באַוויזן מיט קיין מינע, אַז
ער איז ניט צופרידן: ער איז דאָך געווען צו גאָסט ביי נאַאַשעקס
פאָטער. ער איז דורכגעגאַנגען אזוי פיל קילאַמעטערס צו זען דאָס
פאָלק, און ער האָט געוואָלט לעבן מיט זיי אין פריינדשאַפט.
קאַבלונאַ האָט מערניט גענומען איין העלצעלע, האָט אַ ריב געטאָן
מיטן רויטן קעפעלע איבערן קעסטעלע און דאָס פיער צוגעטראָגן
צו נאַאַשעקס פּנים.

ווען דאָס מיידעלע האָט דערזען דעם פישוף און דערפילט די
היסע פלאַם, איז זי אָפגעשפרונגען, האָט זיך באַהאַלטן הינטערן
פאָטער און שוין מער ניט געוואָלט צוגיין נאָנט צום גאָסט.
אַלע איבעריקע האָבן זיך צוגערוקט צום חיסן. זיי האָבן נאָך
קיין מאָל קיין שוועבעלע ניט געזען.

קאַבלונאַ האָט אָנגעצונדן אַ צווייטע שוועבעלע, דערנאָך
אַ דריטע. ער האָט באַוויזן די עסקימאָסן, ווי באַקוועם דאָס איז.
קעקן האָט ער אפילו דערלויבט אַליין אָנצורעבן אַ שוועבעלע און
האַלטן זי אַ ברענענדיקע אין האַנט.

קעקן איז געוואָרן דרייטער און ער האָט געפרעגט דעם חיסן
וועגן דער מאַדנער לאַנגער זאַך.

קאַבלונאַ האָט אים דערקלערט, אַז דאָס איז אַ ביקס, אַזאַ
געווער, וואָס מיט אים קען מען צוהרגענען פון ווייטן חיות.

קעק גיט גיט.

דער פרעמדער האָט דערציילט וועגן זיין וועטן געבוירנ-
לאַנד. ער האָט אַלץ באַשריבן מיט איינפאַכע ווערטער. די עסקימאָסן
זאָלן פאַרשטיין. די עסקימאָסן האָבן דאָך נישט געזען קיין מאָל קיין ראָד.
זיי פאָרן אלע מאָל אויף שליטנס. דערפאַר איז אין זייער שפראַך
אַפילו נישטאָ קיין וואָרט אַזאַ. נאָך מער: ווי דערקלערט מען זיי,
וואָס דאָס איז אַ לאַקאָמאָטיוו, וואָס שלעפט אַ צוג אויף רעלסן
זיי, די עסקימאָסן. זייסן מער נישט, אַז גיין קען מען מיט די פיס
און פאָרן אויף הינט אָדער אויף אַ קאַיאַק (אַ שיפּל פון פעל) איבערן
וואַסער. דערפאַר האָט זיי דער וועסער נישט דערציילט נישט וועגן צוגן.
נישט וועגן טראַמוויען און אויטאָמאָבילן. ער האָט זיי מערנישט גע-
פרוּווט דערציילן וועגן די גאָר הויכע אַמעריקאַנער הויזער, ווי די
צימערן בויען זיך איינע אויף די אַנדערע. עס זינען פאַראַן הויזער,
וואָס זינען הייך ווי זעקס צימערן איינע איבער די אַנדערע.
עס טרעפן זיך הויזער, וואָס האַלטן צוויי מאָל צו זעקס און אַפילו
זעקס מאָל צו זעקס צימערן אין דער הייך.
די עסקימאָסן, צו וועלכע קעק האָט געהערט, האָבן געקאָנט
ציילן נאָר ביז זעקס. דערפאַר האָט זיי דער וועסער נישט געזאָגט 12
אָדער 36. נאָר ער האָט אַלץ געזאָגט: 6, צוויי מאָל צו זעקס אַלע.
אויף מאַרגן אין דער פרי האָט קעק דאָס געוואָלט דעטלעכער
פאַרשטיין און ער האָט גענומען לייגן איינע אויף די אַנדערע גרויסע
שטיקער שניי.
— זעקס מאָל זעקס צימערן די הייך—האָט ער זיך געווינדערט,
קוקנדיק אויף די צוזאַמענגעלייגטע גרויסע קופּעס שניי.
ס'איז שווער געווען צו גלויבן, צו וואָס בויען אזוי הויך, אַז
ארום און ארום איז פאַראַן אזוי פיל פּרובּע ערד. און קעק האָט גע-
נומען קוקן אויפן וועסן פליין, וואָס האָט זיך געצויגן אין אלע זיטן
אָן אַ ברעג.
— ניין, דאָס קען נישט זיין—האָט ער שטיל געזאָגט.
קעק האָט זיך אָנגעהערט זייער פיל מוסעס וועגן שאַמאַנען.
האָס קאָנען אין תּלום אַרויף אויף דער לַבְנָה און זען דאָרט די הויג-
דערלעכסטע זאַכן. אָפּשן נאָך ווינדערלעכער הי די הויכע הויזער.
אַבער קיין מאָל האָט זיך אים נישט געוואָלט מיטגיין מיט די שאַמאַנען.

איצט האָט אָבער קעק געברענט. ער האָט זיך אָפּילו שוין פּאַרגע-
שטעלט. ווי ער קריכט אַרויף פון דרויסן אויף אַזאַ גוואַלדיק הויכן
הויז. א פּאַר מאָל האָט ער זיך שיר ניט פונאַנדערגעלאַכט פון דעם
חבסנס ווערטער. אָבער ער האָט זיך געהאַלטן שטיל. ער האָט ניט
געוואָלט איבעררעיסן די דערציילונג. ער איז געזעסן מיט אַן אָפּענעם
מויל, מיט אויסגעשטעלטע אויגן. אלע האָפּן זיך טומלדיק געוואַנדערט,
און ער האָט זיך געטראַכט אין דער שטיל:

— איך וועל אַ מאָל אַליין גיין אין קאַפּלונאַס לאַנד און וועל
אַליין זען די גנים.

אויף מאַרגן אין דער פרי איז מען הידער לאַנג געזעסן בים
פריצען עסן און מע האָט זיך צוגעהערט צו נאָך הוינדערלעכע גע-
שיכטעס. מיט אַ מאָל האָט זיי איבערגעריסן דעם שְׁכנֵס קול. וואָס
האָט אַ געשריי געטאָן פון טונעל:
— איך, כיטקוק, גיי צו אַפּר.

די איידלקייט פּאָדערט ביי די עסקימאָסן, מע זאָל זיך אַזוי
מעלדן, ווען מע קומט צו גאַסט.

די צוויי איבעריקע געסט האָפּן שוין געשפּיזט די הינט און
געוואַרט אויף קאַפּלונאַס באַפעלן. זיי פלעגן רופן קאַפּלונאַן —
אַמיאַליק, דאָס הייסט עלטסטער.

די קופּערנע עסקימאָסן האָפּן אָפּילו ניט קיין באַגריף וועגן דעם,
אַז איין מענטש קאָן זיין אַ באַלעבאָס איבער אַ צווייטן, און אַז איינער
קאָן אַנדינגען דעם אַנדערן פאַר אַן אָפּצאָל. ווען זיי האָפּן דערהערט
דאָס וואָרט „אַמאַליאַק“, האָפּן זיי געמיינט, אַז דאָס איז אַ נאָמען, און
זיי האָפּן אים אויך גענומען רופן אַזוי.

כיטקוק האָט זיך דערהויסט פון זיין גאַסט, אַז דער חבסער
חיל זיך באַקאַנען מיט אלע איינזינער פון דעם לאַנד, און ער איז
געפאַלן אויף דעם געדאַנק צו באַגלייטן דעם חבסן און זינע העלפּער
ביז דעם נאָענטסטן דערפל. דאָס דערפל געפינט זיך אויפן ים-ברעג
פון דער ערד היקטאָריאַ. דער וועג אַהין דאַרף געדויערן צוויי טעג.

ביי די עסקימאָסן איז זיך שווער צו דערוויסן פינקטלעך, ווי
עס געפינט זיך אַ דאַרף פון אַנדערע עסקימאָסן, וועל זיי וואַנדערן
אַפּט איבער פון איין אָרט אויפן צווייטן, אַ היזל אויסבויען געדויערט
אַ שעה. צוויי. דאָס גאַנצע האָב און גוטס קאָן מען אַנלאַדן אויף איין
שליטן. דערפאַר איז זיין וואַנדער ניט, אַז מע גייט אַריבער אויף
אַ ניעם אָרט, אויב דאָס פּאָדערט די יאַגד אַדער דער פּישפּאַנג:

פון די אָנגעלאָדענע שליטנס בלייבן אָפּער אויפן שניי טיפע שפורן, וואָס האַלטן זיך עטלעכע מאָנאַטן. אפילו די שנייטורעמס קאָנען זיי ניט פאַרווייטן אין גאַנצן. גייענדיק נאָך די שפורן, קומט איר צום ניעם אָרט, ווי דאָס דערפּל האָט זיך באַזעצט.

אַמיאַליקן איז זייער געפּעלן געוואָרן דער געדאַנק צו באַזוכן די דערפּליקע עסקימאָסן. אַלע האָבן זיך אַרויסגערופן מיטצוגיין מיט אים. קעקן האָט זיך אויך זייער געוואַלט מיטגיין, אָבער ער האָט זיך געשעמט צו מאַכן אַ ליאַרעם, ווי דאָס האָבן געטאָן די מיידלעך.

כיטקוק האָט געמאַכט אַ סוף צו דעם פעטן זיך מיטגיין. מע קען ניט קומען צו די שכנים אזוי פיל מענטשן און הינט מיט אַ מאָל. ווי אז דאָרטן איז אָנגעגרייט ווייניק שפּיז? אַלעמען וועט מען דאָך מוזן געבן עסן.

מע האָט זיך לאַנג געאַמפּערט, געשרייען, און ס'איז געבליבן אזו באַגלייטן וועט טאַפּטונאַ. ער האָט קרובים ביי די דערפּלייך עסקימאָסן. און גונינאַנאַ איז אזא פרוי, וואָס וועט קאָנען באַזאָרגן שפּיז פאַר זיך און פאַר די קינדער, ווען טאַפּטונאַ וועט אַוועקגיין. און צוגעגרייט איז ביי איר אויך מער ווי ביי אַנדערע.

קעק האָט געוואַרט, מע זאָל ענדיקן ריידן. עס האָט אים פאַר-כאַפט דער אָטעם פון תּשק מיטצוגיין. ער איז צוגעגאַנגען צום פּאָטער און האָט זיך גענומען פעטן:

— לאַז מיך מיטגיין איד מוז מיטגיין, איד קאָן גוט גיין, און בויען היזער קאָן איד אויך. ביטע, פּאָטער, לאַז מיך מיטגיין נאָאַשעק וועט בלייבן מיט דער מאַמען. זי וועט זאָרגן וועגן דער מאַמען.

אַלע האָבן זיך צעלאַכט פון קעקס לעצטע ווערטער און קעק האָט ניט געוואַסט, ווי ער זאָל פאַרשטיין דאָס געלעכטער: צי איז דאָס אַ סימן, אז זי וועלן אים נאַכגעבן. אָדער זי וועלן אים דאָך הייסן בלייבן אין דער היים.

קעק האָט אַ קוק געטאָן אויפן הייסן, און קאַפּלונאַ האָט גע-פּוועלט ביי קעקס עלטערן, זיי זאָלן אים אָפּלאָזן. קעק האָט ניט געקאָנט אַבזויצן אין שטוב פון פרייד, אים האָט זיך געוואַלט שרייען, שפּרינגען.

מע נעמט אויך די געסט אין א צווייטן דארך

קעק האָט זיך שוין אויף פאַרויס פאַרגעשטעלט, הי ער וועט זיך פאַגעגענען מיט זיין שוועסטערקינד און בעסטן חבר אַקפיק. טאָט-טונא וועט דאָך געוויס דערציילן וועגן בערדיקן ים-הונט. אַלע וועלן באַהונדערן אים, קעקן, און וועלן אים לויפן. און הייטער איז דאָך ניט קיין קלייניקייט צו קומען מיט אזוינע אומגעוויינטלעכע געסט הי קאַבלונא און זינע באַגלייטער.

מע האָט באַשלאָסן זיך צו לאָזן אין וועג אַרײַן מאַרגן אין דער פרי: די פרעמדע האָבן זיך געדאַרפט אַפּרוען היינטיקן טאָג. קעק איז געווען אזוי אומגעוולדיק, אז אים האָט זיך געדוכט, אז ער וועט ניט אויסהאַלטן די האַרטעניש. אָבער עס האָט זיך אַרויס-געוויזן. אז דער טאָג איז געווען איינער פון די אינטערעסאַנטסטע טעג אין זיין לעבן. אַמיאַליק האָט פיל דערציילט וועגן די לענדער, ווי ער איז געווען, און דערצו האָט ער נאָך געוויזן פיל גאַר ווונ-דערלעכע זאַכן.

קעקן האָבן מער פון אַלץ פאַרהונדערט צוויי רערן, וואָס זינען געווען פאַראייניקט צווישן זיך. אז דו קוקסט דורך איין ברעג זייערן, קומט אויס, אז אַלץ, וואָס ס'איז ווייט, ווערט נאַנט; און אז דו קוקסט דורכן צווייטן ברעג, איז אַלץ ווייט און קליין-קליין.

קעק האָט זיך ניט געקאַנט אַפּרעסן פון בינאַקל. דערנאָך האָט דער ווייטער אַרויסגענומען פון שייד זיין ביקס און דערלויבט קעקן אים צו האַלטן אין האַנט.

דער גאַסט האָט אויך געוויזן דעם יינגל, הי אזוי דער ביקס שייסט. ער האָט אַריינגעשטעקט אַ שטעקן אין שניי, איז אַפּגעגאַנגען אַ רעכט שטיקל, האָט זיך געציילט און אויסגעשאָסן. די קויל האָט דורכגעלעכערט דעם שטעקן. אויף די עסקימאַסן האָט דאָס קיין גרויסן אַבנדרוק ניט געמאַכט. פאַר זיי איז דאָס געווען פּישרוף. זייערע אייגענע שאַמאַנען האָבן זיי דערציילט וועגן פּישרופדיקע כוחות, וואָס הַרגענען צו תּיות און מע זעט ניט הי אזוי, און וואָס טראָגן אַריבער מענטשן אויף דער לבנה. אַן אַבנדרוק האָט אויף זיי געמאַכט דער קלאַפּ פון שאָס.

כיטקוקס חייב און זינע טעכטער האָבן זיך אזוי דערשראָקן, אז
 זיי זינען אַזעקגעלאָפן צו זיך אין הייל, און מער האָבן זיי שוין
 ניט געוואָלט אַרויסגיין פאַר קיין זאך אויף דער העלט.
 נאָאָשעק האָט גענומען אזוי היילד שרייען, אז די איבערגעשראָ-
 קענע גינוואַנאָ האָט זיך גענומען בעטן ביי קאַבלונאַן, אז ער זאָל
 דאָס מער ניט טאָן.
 קעק האָט פאַרשטאַנען, אז דאָס איז ניט קיין פּישינף, ער האָט
 געזען דאָס קליין שטיקל מעטאַל, וואָס מע האָט אַרבינגעלייגט אין
 בייקס. דאָס שטיקעלע איז אַרויסגעפּלויגן פון בייקס און האָט געטראָפּן
 אין ציל. אָ, האָט זיך קעקן געוואָלט פּרובירן אַליין אויסשיסן
 — זע, גיב מיר, איך בעט דיך, איך וועל נאָר איין מאָל אויס-
 שיסן איך וועל טרעפן אין שטעקן—האָט ער זיך געבעטן.
 — דו העסט ניט טרעפן דעם ערשטן מאָל, און קיינער קאָן ניט
 טרעפן דעם ערשטן מאָל. איך האָב שוין הייניק קוילן און איך מוז
 זיי היטן. זיי וועלן אונדז צוניץ קומען, ווען מיר וועלן דאַרפן עפעס
 פאַנגען צום עסן. אומזיסט טאָר מען זיי ניט אויסברענגען.
 — און זיי קאָנען אויך דונערן פון בייקס און מאַכן לעכלעך אין
 שטעקן? — האָט קעק געפרעגט, היינדיק אויף די עסקימאָסן, וואָס
 זינען געקומען מיטן הייסן.
 — יאָ — האָט קאַבלונאַ געזאָגט—איבערהויפט דער נידעריקער,
 ער שיסט זייער גוט.
 — אויב ער האָט זיך אויסגעלערנט, וועל איך דאָך אויך קאָנען—
 האָט קעק געענטפערט.

אויף מאָרגן האָט קעק געוווּן, וואָס ער קאָן אַריבערטראָגן.
 זיי זינען געגאַנגען און געגאַנגען איבערן אומענדלעכן היסטן
 שנייקן פליין, זיך געדרייט אין אלע זיטן זוכנדיק שפורן פון שליטנס.
 ווען זיי האָבן זיך אָפּגעשטעלט אויף נאַכטלעגער, איז שוין געווען
 פינצטער, און אויפגעשטאַנען זינען זיי גאָר פרי, אָבער דאָ האָט
 זיך אַרויסגעחיוון, אז זיי זינען שוין לעבן דערפּל — עס האָבן זיך
 געזען היילעך.

— טאַפּטונאַ האָט געבעטן די פרעמדע אָפּוואַרטן, און אַליין איז
 ער מיט קעקן אַזעקגעלאָפן אַנזאָגן, אז עס זינען געקומען פרעמדע
 מיט פרידלעכע צילן, אויב זיי זאָלן דאָס ניט טאָן, קאָנען די הינט
 אָנהייבן בילן. די עסקימאָסן וועלן דאָן אַרויסלויפן און אין צעמי-
 שונג קאָנען זיי צוהרגענען די פרעמדע, איידער זיי וועלן זיך נאָך
 דערחיסן, ווער זיי זינען.

קעק איז געלאָפן ביכער פון פאָטער און ער איז דער ערשטער
צוגעלאָפן צום פעטערס היזל. דעם פעטער האָט מען גערופן קיטי-
קאַלעק. מיט אַ מאָל איז קעק פאַרשחונדן געהאַרן. צום היזל האָט
ניט געמירט קיין טונעל. שטאַט דעם איז עפעס געהאַרן אויסגעבויט.
האָט האָט אויסגעזיזן חי אַ פאַרהויז.

— איך, קעק-האָט ער אויסגעשרייען:— גי צו אמיר
און ער האָט ארבינגעשטעקט זיין קאַפּ אין לאַך, האָט איז גע-
זען אין וואַנט.

די מומע איז אָפגעשפרונגען פון געלעגער צוזאַמען מיט דריי
יינגערע קינדער.

— ווי אזוי, קעק שטיפער, קומסטו אָהער?
— איך בין געקומען מיטן פאָטער און מיט דריי פּרעמדע.
אינער פון זיי איז אַ קאַבלונאַ.

קעק איז אזוי גיך געלאָפן. אַז איצט האָט ער קוים געקאַנט
ריידן.

אַקפיק האָט זיך גענומען אַנטאָן. דער פעטער האָט נאָך געריבן
די פאַרשלאָפענע אויגן.

— דיין פאָטער איז דאָ אויך דאָ—האָט דער פעטער געפרעגט.
— יע, און מיט אים צוויי פּרעמדע עסקימאַסן פון אַ חייטן לאַנד
און אַ חייטער פון נאָך אַ ווייטערן לאַנד. זיי האָבן מער חי זעקס
הינט. און שליטנס אָנגעלאָדענע מיט אַ פולע זאַכן, און אַ לאַנגן ביקס.
האָט הרגעט צו חיות פון דער ווייטן, און קליינינקע העלצעלעך.
האָט אין זיי איז פאַהאלטן פּיער. ער האָט מיר אַליין דערלויבט
אַנצוצינדן אַ העלצעלע.

אזוי האָט קעק זיך געאַמלט אויסצושיסן אלץ מיט אַ אַמאָל.
— וווּ איז ער? איך זעל אויך פּרופּירן— האָט אויסגעשרייען
אַקפיק.

— ניין, דו ניט. ער טאָר מער ניט אויסברענגען קיין העלצעלעך.
אויב דו היילסט פּרופּירן, מוז מען גיין אויף דעם אינדזל הערשל,
און דאָס איז חייט-חייט פון דאַנען. אָבער איך זעל נאָך אַ מאָל גיין
אָהין אויך—האָט זיך קעק באַרימט.

קעקס פעטער אין מומע האָבן אמליק אַרויפגעצויגן אויף זיך
די קליידער. זיי זענען געבליבן שטיין מיט די פעלצענע שטייחל אין
די הענט, הערנדיק דעם יינגלס ווינדערלעכע דערציילונג. ניט אלץ
האָבן זיי פאַרשטאַנען. זייער זון אַקפיק האָט געפּרגט קעקן:

— וווּ איז ער, דער ווייטער?

— קום, איך זעל דיר אים חזון. זיי הארטן, מע זאל זיי דער-
לויבן אריינגיין. איר דארפט זיך ניט שרעקן. איך קאן זיי. זיי זענען
מזנע גוטע פריינד—האָט קעק היכטיק געענטפערט.

קעק איז גיך ארויסגעלאָפן. און נאָך אים—זען שחעסטערקינד
אַקפיק. אזוי איז אַקפיקן געזען באַשערט, אז ער זאל דער ערשטער
פון גאַנצן דערפֿל דערזען די פרעמדע און צווישן זיי — אַ חסן
מענטש.

פֿאַלד זענען אַרויסגעלאָפן די דערהאַקסענע אויך, טאַפֿטונאַ איז
געלאָפן פון הויז צו הויז און האָט אַלעמען אַנגעזאָגט די נַיִם. אַלע
זענען זיך צוזאַמענגעלאָפן אויפֿגערגט און האָבן פֿאַרוואַרפֿן טאַפֿ-
טונען מיט פֿראַגעס. אַנדערע זענען אַרויסגעלאָפן האַלב נאַקעטע
און האָבן אין דרויסן אַנגעטאַן זייערע קליידער.

ווען די אַינזינער פון דערפֿל האָבן זיך איבערצעצט, אז די
פרעמדע זענען ניט קיין אומפֿריינד. האָבן זיי זיך אַלע אויס-
געשטעלט אין אַיין ריי און זיך געלאָזן אַלע מיט אַ מאָל באַגריסן
די פרעמדע. די הענט האָבן זיי געהאַלטן אויפֿגעהויבן אין דער היך
איבערן קאַפּ. דערפֿל האָבן זיי אויסגעשרייען אזוינע ווערטער:

— מיר מיינען נאָר גוטס. מיר האָבן פֿי זיך ניט קיין מעסערס.
מיר פֿרייען זיך מיט אַזער אַנקום!

אַמיאַליק און זענע פֿאַגלייטער האָבן אויך געטאַן דאָס זעלביקע.
ווען פֿיידע פֿאַרטייעס האָבן זיך פֿאַגעגנט, האָט מען זיך גענומען פֿאַר-
שטעלן אַינער פֿאַר דעם אַנדערן: איטלעכער האָט אַנגערופן זען
נאָמען. קעקן און אַקפיקן האָט גיך דערעסן די צערעמאַניע און זיי
זענען אַנטלאָפן.

דערנאָך האָבן אַלע גענומען ריידן גאָר פֿשוט צווישן זיך.
— ווי זאָלן מיר פֿייערן אַזער אַנקום?—האָט געפֿרעגט קיטיר-
קאַלעק.

אַלע אין דערפֿל האָבן פון אים זייער געהאַלטן. אים האָט זיך
געחאַלט מאַכן פֿאַר די געסט אַ פֿאַגעגעניש ווי ס'פֿאַדאַרף צו זען.
קאַבלונאַ האָט אויף דעם געענטפֿערט, אז ווען ער איז געזען
צו גאַסט פֿי די פֿערבדיקע עסקימאַסן, האָבן זיי אויסגעדריקט זייער
פֿרייד מיט טענק.

עס איז געווען פֿאַשלאָסן אַינצוואַרדענען אַ גראַנדיעזן אַלגע-
מיינעם טאַנק. אַלע מענער און יונגע פֿחורים זענען גלייך צוזעקגע-
פֿאַרן נאָך זייערע מעסערס און זיי האָבן זיך גענומען פֿויען אַ גרויס-
אַרטיק הויז. אין אים האָבן געדאַרפט אַריינגיין מער ווי 50 מאַן. איז

מיטן איז געווען דאָס אָרט פאַר די טענצערס. אַרום און אַרום איז גע-
שטאַנען דאָס פּובליקום.

דערנאָך האָבן די מיידלעך געבראַכט זייערע פּויקן און אַנגע-
הויבן זינגען.

אַלע זינגען געווען אזוי אויפגערעגט און פּריילעך. אז ס'האָט
זיך געוואָלט אָנהייבן דעם טאַנץ. איידער דאָס הויז חעט פּאַרטיק
ווערן. דאָס גאַנצע הויז האָט מען אויפגעבויט אין 2 שעה. אין צוויי
שעה אַ טאַנצזאַל פון שטיקער פאַרגלייחערטן שניי.

קעקן איז נאָך קיין מאָל אין זיין לעבן אזוי פּריילעך ניט גע-
ווען. די טענץ האָבן געדויערט זייער לאַנג. ס'האָט זיך געדוכט, אז
זיי וועלן זיך ניט ענדיקן. די עסקימאַסן האָבן אויסגעבויט נאָך
איינ הויז פאַר זייערע געסט. ווען די טענצער האָבן זיך גוט אַפּנגע-
מאַטערט, איז מען זיך צעגאַנגען אהיים.

קעק און טאַפּטונאַ האָבן זיך אָפּגעשטעלט ביי קיטיר-האַלעקן.
ביידע זינגלעך האָבן זיך געלייגט איינער לעבן דעם אַנדערן אויפן
געלעגער. זיי האָבן נאָר שטילערהייט גערעדט, ווען אַלע איבעריקע
זינגען שוין פעסט געשלאָפּן. קעק האָט דערציילט אַקפיקן וועגן בער-
דיקן ים-הונט; ער האָט זיך ניט געקאַנט אַמנהאַלטן. אַקפיק האָט
אים אויסגעהערט און גענומען לאַכן: ער האָט קעקן ניט געגלויבט.
קעק האָט אויסגעשרייען מיט פאַרדרוס:

— פּרעג מיין פּאַטער, וועסטו זען, אז דאָס איז אמת.

— נו, גוט!—האָט אַפּנגעשטימט אַקפיק. (ער האָט פּינט געהאַט
זיך צו קריגן) — איך גלויב דיר, און איך בין געווען אויף אַ יאָגד
אויף בערן. דאָן איז דערהרגעט געוואָרן אונדזער בעסטער הונט.
ווען דו זאָלסט זיין דערבײַ, וואָלסטו געוויס אַנטלאָפּן מי אַ האַז.
אַ מינוט האָט קעק געשוויגן. מער פון אַלץ אויף דער העלסט
האָט ער זיך געשראַקן פאַר בערן. אָבער אַנערקענען אָפּן. אז ער
קאָן אַנטלויפּן אַפילו פון דער שטאַרקסטער חיה, האָט ער ניט
געוואָלט.

— ווען איך וועל קריגן אַ ביקס, — האָט ער מיט שטאַלץ גע-
ענטפּערט—וועט שוין דער בער, וואָס וועט אויף מיר אַנפאַלן, שלעכט
אַפּשנײַדן. איך וועל אַרויסגיין אים ריכטיק אַנטקעגן און וועל אויס-
שיסן: איינס! וואָס וועט דאָן ווערן פון זיין בער?

— וואָס מיינסטו? ס'קאָן זיך דיר טאַקע מאַכן אזאָ געלעגנהייט.
דאָ זינגען פאַראַן אַ פולע בערן—האָט אַקפיק אַ בורטשע געטאַן און
זיך איבערגעקערט אויף דער אַנדער זייט.

ער האָט שוין געוואָלט שלאָפן.
קעק איז געלעגן גאָר שטיל. שלאָפן האָט זיך אים ניט געוואָלט.
דער געשפרעך וועגן די בערן האָט אים אויפגערעגט. אָפּשר
בלאָנדזשעט גאָר אַרום אַ בער לעבן הויז. ווען די הינט וועלן אים
דערשפּירן. וועלן זיי נעמען בילן. דאָן וועלן אַלע מענער אויף גיך
אַרויפציען אויף זיך די קליידער און אַרויסלויפן פון שטוב. און ער
אויך מיט זיי.

פון דעם געדאַנק אַליין האָט אים דורכגענומען אַ שוידער.

א שפיל אויך אייזבערג

אויך מאַרגן נאָך די טענץ האָבן זיך אלע געפילט מיד. מע איז לאנג געשלאָפן. ניט געגאנגען אויף יאגד און מע האָט פארבראכט די גאנצע צייט אין שמועסן מיט די פרעמדע.

פאגלייטנדיק אַמיאַליקן פון הויז צו הויז, האָבן אים די עסקי-מאַסן געחייזן זייערע קליידער, די לאַמפן, די טעפּ, די פּילן און פּויגנס, די שפּיז און האַרפּונט.

דער וויסער האָט אַ טייל פון דעם געקויפט פאַרן מוזיי פון דער שטאָט ניו-יאָרק און פון אַנדערע שטעט. (די זאכן קענט איר איצט טאַקע זען דאָרטן.)

דאָס איינפּונקטן האָט געדויערט ניט חייניק צייט.

אויסער דעם האָט אַמיאַליק געשטעלט די עסקימאַסן אַ פּולע פּראַגעס: ווי נעמען זיי די שטיינער פאַר זייערע לאַמפן און האַלץ פאַר די שליטנס? וואָס פאַר אַ פּאַלק ס'לעבט אין מיזרח פון זיי און נאָך אזוינע פּראַגעס. אלע ענטפּערס זייערע האָט ער פאַרשריבן אין אַ קליין ביכעלע.

די עסקימאַסן האַלטן, אז ס'איז ניט איידל יענעם אויסצופּרעגן. פון דעסט וועגן האָבן זיי אים גערן געענטפּערט.

קענטיק, אז פאַרן חבסן מענטשן איז דער געשפּרעך געווען זייער וויכטיק, אָבער קעקן און אַקפּיקן איז דערפון געוואָרן אומעטיק. אַ פאַר שעה האָבן זיי געוואָרט: אָפּשר וועט זיך קאַבלונא פאַרנעמען מיט עפעס אַנדערש, וואָס זאָל זיין אינטערעסאַנטער.

דערחילע וואָס האָבן זיך די יינגלעך געפונען אַ פאַרוויילונג.

— לאַמיר גיין צו די אייזבערג און לאַמיר זיך שפּילן, אזוי ווי מיר וואַלטן אַרויפקריכן אויף די הויזער, וואָס האַלטן זעקס מאָל צו זעקס צימערן אין דער הייך — האָט פאַרגעלייגט קעק.

אַרויפגיין אויף אַ הויכן הויז, זי מען פון דרויסן—אַנדערש האָט זיך דער-יינגל, דער עסקימאַס, ניט געקענט אפילו פאַרשטעלן, זעק האָט ניט געוואָסט, אז מע קען בויען הויזער מיט גלייכע ווענט. די הינטערדיקע הויזער פון די עסקימאַסן זיינען דאָך ווי אַ האַלבקויל; און זומער חייסן זיי ניט פון קיין אַנדער הויז ווי אַ געצעלט. אויסער דעם האָט דאָך קעק קיין מאָל אין זיין לעבן ניט געזען קיין טרעפּ. און

ס'איז דאך שווער זיך פאָרצושטעלן א זאך, האָס מע האָט קיין מאָל
ניט געזען.

קעק פלעגט אָפט אַרויפקריכן אויפן שפיץ פון זייער שנייהוויז
און פון דאָרטן האַרפן א פליק אויף אַלץ אַרום, אָדער ער פלעגט
זיך אַראָפקלען פון אים צוזאַמען מיט די מיידלעך, און אַגרויסע
הויז האָט ער זיך אויך פאָרגעשטעלט חי אַ מוראדיק גרויסע קופע
שניי, האָס מע דאַרף אויף איר אַרויפקריכן פון אויטן, די אַזובערג,
האָס זיי הינטערדיקע שטורעמס האָפן אַנגעהאַרפן, האָפן לויט זמן
פאָרשטעלונג אויסגעחיון חי די המזער פון די חיסע מענטשן.
אַקפיק איז גערן געווען זיך צו שפילן, איטלעך שפילכל איז
אים געווען ליב.

מיט פרימלעכע געשרייען זינען ביידע יינגלעך געלאָפן צו די
אַזוקרעס, יעדער האָט געוואָלט צולויפן דער ערשטער און זאָגן,
אַז דער העכסטער פאַרג איז זמן הויז.
די נייע שפיל איז געווען זייער אַ הימלעכע.

— איך בין העכער פון דיר! מין הויז איז העכער — האָט גע-
שרייען קעק, דערביי האָט ער געטופעט מיט די פיס אין די שטייול
פון ים-הונט-פעל אויפן סאַמע ברעג פון אן אַזובאַרג.
קעק האָט זיך געפרייט מיט זמן זיג, דערוועיל האָט אַקפיק
שוויגנדיק אויסגעזוכט נאָך אַ העכערן אַזובאַרג און איז אויף אים
אַרויפגעקראָכן.

— כא, כא! אַט וווּ איך בין! — האָט ער געשרייען פון זמן ניט
צוטריטלעכן פאַרג—חעמעס הויז איז העכער! גיב אַ קוק אויף מיר!
— קריך אַראָפּ — האָט געשרייען קעק — מין הויז מוז זמן
העכער פון דינעם, דאָס האָב איך דאָך צוגעטראַכט די שפילו
אַקפיק האָט געלאַכט, דאן איז קעק מיט אַ פּעס צוגעגאַנגען צו
אַקפיקן און האָט אים גענומען שלעפן פון פאַרג, אַקפיק איז מיט
אַ געלעכטער אַראָפּגעלאָפן: ונטן, ער איז געווען אַ גוטמוטיקער,
חייטער האָט זיך אים געוואָלט גיכער אַראָפּגיין פון נליטשיקן אַזו.
— לאַמיר אוועקגיין פון דעם פאַרג — האָט ער געזאָגט: — פון

דאַנען קען מען זיך נאָך אַראָפקלען.
זיי זינען אַדעקגעלאָפן צו אַ צווייטן פאַרג, ער איז געווען נאָך
העכער, אָבער דערפאַר פאַקחעמער.

— קעק איז צוגעלאָפן דער ערשטער און מיט דער ליכטקייט פון
אַ פאַרגזיג אַרבייף אויף דעם פּראַכטיקן אַזוטורעם,
אויפן איז דער אַזובאַרג געווען פלאַך, דער יינגל האָט אַפילו
געקענט טאַנצן אויף אים, מאַכנדיק מיט די הענט אין דער לופטן.

ווען אַקפּיק איז צוגעגאַנגען. האָט קעק טאַנצנדיק אים באַגעגנט
מיט אזוינע דערטער:

— דאָס איז מין הויז!

אַקפּיק האָט זיך פּונאַנדערגעלאַכט.

— האַלט זיך, איך קריך אויך! — האָט ער געזאָגט און גענומען
קלעטערן.

פון—אָנהייב האָט אים קעק ניט געהאַלט לאָזן. ער האָט אפילו
געפרוּהט אַקפּיקן אַראָפּשטופן. אַבער אַקפּיק האָט געזאָגט, אז אזוי
שפּילט מען ניט, אז ער האָט לייב נאָר פּריילעכע און פּרינטשאַפּט-
לעכע שפּילן אין אז ס'איז אַ סך אינטערעסאַנטער צוזאַמען צו טאַנצן
איידער זיך שלאָגן. ווי גוט זיי האָבן פאַרבראַכט די צייט בעכטן אין
אַחנט און וואָס האַלט געווען, ווען זיי האַלטן זיך אַנשטאַט דעם גע-
נומען הרגענען! פון די ווערטער האָט זיך קעק פאַרשעמט און געהאַלט
דעם חבּר אַרויפקריכן. זיי האָבן זיך גענומען פאַר די הענט און אָנגע-
הויבן ביידע צו טאַנצן אויפן שפּיץ פונעם איזוטורעם.

קאַבלונאַ האָט לאַנג געשמועסט מיט די עסקימאָסן, לאַנג באַטראַכט
זייערע זאַכן. צום סוף איז ער מיד געוואָרן. ער איז אַרויס זיך דורכ-
גיין מיטן פּיקס און מיטן פּאַטאַגראַפּישן אפּאַראַט. ער איז געווען גרייט
צו באַגעגענען אַ חילדע חיה אָדער אַ שיינן פּילד פּוּז דער נאַטור.
די עסקימאָסן זענען זייער גאַסטפּריינדלעך. זיי גיבן עסן געסט
און זייערע הינט, ווי לאַנג עס קלעקט זיי שפּיז. נאָר אַמיאַליק האָט
ניט געהאַלט אויף אזוי פּיל אויסנוצן זייער גוטסקייט. ער האָט גע-
האַלט אַליין זאָרגן וועגן זיך. ער האָט געוואָלט, אז די עסקימאָסן
וועלן פון אים האַלטן אַ סך מער, אויב ער וועט ברענגען שפּיז און
ניט פאַרלאָזן זיך אין גאַנצן אויף דעם, וואָס זיי האָבן אָנגעגרייט.
ער האָט זיך אויפגעהויבן אויף אַן אַזובאַרג, זיך געזעצט,
אַרויסגענומען דעם פעלדבינאַקל און גענומען זיך אַדומקוקן אין
אַלע זייטן.

קאַבלונאַ האָט זיך געקלייבן צו פאַנגען אַ ים-הונט מיט אַ האַרפּון,
ווי די עסקימאָסן. ער האָט געהאַפּט, אז אים וועט זיך אַבנגעפן צו
שיסן אַ ים-הונט, וואָס וועט אַרויסקריכן אויפן אַבז זיך האַרעמען
אויף דער זון.

די ים-הינט האָבן זייער לייב צו דרעמלען אויף דער זון. ווי
נאָר עס ווערט האַרעמער, האַקן זיי דורך דעם אַבז אַרום די אַטעמלע-
כער, שטעקן אַרויס די קעפּ און אַבזשפאַרנדיק זיך מיט די פּאָדער-
שטע שווימפּיס קריכן זיי אַרויס אויפן אַבז.

צופעליק האָט אַמיאליק אָנגעשטעלט דעם פינאַקל אויף דעם אַיז.
פאַרג, וווּ קעק און אַקפיק האָבן געטאַנצט. אין פינאַקל האָבן זיי זיך
געזען. אזוי ווי זיי וואָלטן געווען גאַר נאַענט. ער האָט גוט געזען זייערע
פריילעכע פֿנימלעך. אים האָט זיך אַפילו אָפּגעהיט, אז ער הערט
זייער געלעהטער, און ער האָט אליין גענומען לאַכן. ער האָט אַ קלער
געטאַן:

איך וועל זיי אָפּפאַטאַגראַפירן. ווען איך וועל זיך אומקערן
צוריק אין ניו-יאָרק, וועל איך ווייזן די קינדער פון אמעריקע, סאַר אַ
פריילעכע קינדער עס וויינען אויפן ברעג פון דער וועלט.

פון דאַנען האָט ער זיי ניט געקענט פאַטאַגראַפירן. ס'איז געווען
צווייט. ער האָט אָבער געוויסט, אז קעק און אַקפיק וועלן זיך גערן
שטעלן זינטקעגן אפּפאַראַט און העלן זיך נאָך אַ מאָל דורכטאַנצן.

קאַפּלונאַ האָט שוין מער ניט געטראַכט וועגן די ים-הינט. ער
האַט זיך געאַמלט צו די יינגלעך. אָבער גיין צווישן איינפּערג איז
גאַרניט אזוי איינפאַך. שטייט איר אויפן, זעט איר אַלץ; לאַזט איר
זיך אַראָפּ אין טאַל, פאַרשטעלט שוין אַ צווייטער איינפּערג פון
אייך דעם וועג. אזוי לאַנג ווי די קינדער זענען געווען אויפן שפיץ
פונעם איינפּערג, האָט זיי קאַפּלונאַ געזען. הען די שפּיל האָט זיי
דערעסן, און זיי זענען אַראָפּ, האָט ער זיי פאַרלאָרן.

*

אין מיטן טאַנץ האָט זיך אַקפיקן פאַרהאַלט צו מאַכן אַ שפּאַס
מיט קעקן. ער האָט געזאָגט, אז ער איז הונגעריק, אז די הענט
זענען ביי אים פאַרפּראָרן און אז ס'איז צייט צו גיין אַהיים.
קעק האָט אים געזאָלט אָפּהאַלטן, אָבער אַקפיק האָט זיך אַראָפּגע-
לאָזן.

פאַר איינעם איז דאָ געווען נאָך גראַמער צו טאַנצן. קעק האָט
זיך ניט געקאַנט איינהאַלטן: ער האָט נאָך אַ פאַר מאָל אַ שפּרונג
געטאַן און דערביי צוגעזונגען:

— דאָס איז מיין הויז זעקס מאָל זעקס קאַמערן די הייך!

אין רעכטן מיטן טאַנץ האָט אַקפיק אַ קוק געטאַן אויף אויפן
און האָט אויסגעשרייען:

— אַ בערו אַ בערו

ביי קעקן, נעבעך, האָט זיך דאָס בלוט אָפּגעשטעלט אין די אָדערן.
זיין ליד האָט זיך איבערגעריסן, ער איז שיר ניט אַנידערגעפאַלן.
אַקפיק האָט געקוקט, ווי זיין חבר קיבלט זיך און גלייטשט זיך
אויף אונטן. אַ, האָט ער געלאַכט! — קיין בער איז דאָך ניט געווען.

דאס האט אַקפיק בפיון אויסגעשרייען: ער האט געוואלט איבער-
שרעקן קעקן.

ווען קעק האט דערזען, אז דאס איז אַ שפּאַס, איז ער געוואָרן
אין פּעס און פון פּאַרדרוס איז ער געלאָפּן אַהיים. אַקפיק האט אים
איצט געפרוּחט אַנרײַדן, זײ זאָלן פּלעבן. צעטראָגענע און אומעטיקע
זינען זײ געגאַנגען צוריק. דער פּאַרגעניגן איז געווען צעשטערט
צוליב דעם צעקריגן זיך. זײ זינען געווען מיד פון קלעטערן, און
ס'האט זיך זײ איצט געוואָלט זיין האַס גיכער אין דער היים.

— זע, דאָס איז נײט אַמיאַליקו—האַט מיט אַ מאַל געפרעגט אַקפיק,
אַנחונדיק אויף אַ מענטשלעכער פיגור, האַס איז געגאַנגען איבערן
איזבאַרג.

די זון האט די פיגור העל פּאַלויכטן.

— איך זײס נײט—האַט קעק געענטפּערט.

נאָך די לאַנגע קליידער האָבן זײ דערקענט, אז דאָס איז אַ פרעם-
דער.

— דאָס איז ער, דאָס איז ערו—האַט אויסגעשרייען קעק. — ער האַט
מיט זיך זיין ביקס, איך וואָלט וועלן, עס זאָל זיך באַחזון אַ בער... אַ,
דעמאַלט וואָלסטו געהערט, ווי ער וואָלט געדונערט! דו וואָלסט זיך
דערשראָקן ביז טויט!

— זיך דערשראָקן?—איך?—האַב אַקפיק געענטפּערט.

דערוויילע איז דער פרעמדער פּאַרשוונדן געוואָרן צווישן די
קריעס. אַקפיק האַט געזאָגט:

— מיט אַ קלאַפּ וועט מען מיך נײט איבערשרעקן! ווי מײנסטו?
און די קריעס האָבן אונדז דען נײט פּאַרטויבט דעם גאַנצן הינטער
מיט זייער טראַסקו!

— דאָס איז גאַר אַן אַנדער זאַך. קײנער לײגט נײט קײן אַכט
אויפן טראַסק פון די קריעס. אָבער אַ ביקס קלאַפּט ווי אַ דונער,
נאָך שרעקלעכער. איך זאָג דיר, איך וואָלט וועלן באַגעגענען גלעך
אַ בער.—אַ, וואָלט איך געוואָלט...—האַט קעק געזאָגט.

ער האַט אויסגערעדט די ווערטער, און ס'האַט אים שוין פּאַר-
דראָסן. די עסקימאַסן גלויבן, אז ווען מע זאָגט אַרויס אין דער הייך
אַ וונטש, קען ער באַלד דערפילט ווערן.

די יינגלעך האָבן זיך אַלץ געאַמפּערט, ווער ס'וועט זיך מער
דערשרעקן פּאַר אַ בער. זײ זינען געקומען אויף אַ גלעכען איזופּעלד
צווישן נײט קײן הויכע אַמוהיגלען.

קאַפּלונאַ האַט זײ דערזען פון וועטן און גענומען גיין גיכער
זײ אַנטקעגן.

- א - האט אַקפּיק זיך געמוטיקט צעלאַכט-ווען מיר טרעפן
איצט אַן אַ בער דאָ אַליין, אַן שפּיזן, אַן פּפּל און בויגן. וואָלטן
מיר ביידע געשטאַרבן פון שרעק.
- רייד וועגן זיך אַליין, און ניט וועגן מיר-וואָ האָט קעק מיט פּעס
געענטפּע-ט.
דערזעלע האָבן זיי ביידע דערהערט אַ בורטש. אזוי הי פון אַ
קאַץ. אַבער דער בורטש איז געווען אַ הילכיקער און אַ שטאַרקער.
די עסקימאַסן האָבן געוויסט, וועמעס דאָס קען זיין.
די יינגלעך האָבן אַ שפרונג געטאַן, זיך אומגעקערט אויף צוריק:
אַנטקעגן זיי פּנים אין פּנים איז געשטאַנען אַ גוואַלדיק-גרויסער
וועסער בער !

גערשאפטעוועט די קינדער

דער בער איז געשטאנען אויף דער אפזיכער האנט ריכטיק איבער זיי. זינע גרויסע פאדערשטע לאפעס זינען געווען אזוי נאענט, אז זיי האָבן געקענט דערגרייכן צו די קינדער. דעם בערס קליינט אייגעלעך האָבן געפינקלט... פון אונטער דער אויפגעהויבענער אייבערשטער ליפ מיט דער שוואַרצער נאָז האָבן זיך געזען געלע ציינער. די תּיה האָט פאמעלעך געשאַקלט מיטן קאָפּ. אזוי ווי זי האָלט געפרעגט:

— וועלכן זאָל איך אויפעסן פריער? אָדער כאַפּן ביידע מיט אַ מאָל? דער בער איז געווען הונגעריק. כאַפּן ים-הינט איז אין דער צייט געווען שווער; און די יינגלעך זינען געווען אַ געשמאקער ביסן. ער איז שוין פון וועטן זיי נאָכגעגאנגען נאָכן ריח, וואָס דער הינט האָט צו אים דערטראַגן. דער פּורטש איז געווען אזוי ווי אַ צוכרידענער שמייכל, וואָס דאָס רויב איז אזוי נאָענט. עס איז גע-ווען אַ גליק פאר די יינגלעך, וואָס דער בער איז געווען גוט אויפ-געלייגט. אויב ער וואָלט זיי באַפאלן שטילערהייט, וואָלט געווען נאָך אַלעמען.

קענטיק, אז דער בער האָט זיך ניט געאַמלט. עס זינען פאַר-ביבעלאַפן סעקונדעס. פאַר די יינגלעך זינען דאָס געווען שעהן—און דער בער איז נאָך אַלץ געשטאנען אומבאוועגלעך און געגעסן זיי מיט די אויגן.

אַ פראַסט איז אַריבער איבער די קינדערס הייט... איטלעך הערעלע אויפן קאָפּ ביי זיי האָט זיך געשטעלט, די קני האָבן גע-ציטערט, די צונג איז צוגעוואקסן צום מויל.

קעק האָט געגעפן אַ פאַרשטיקטן קרעכץ. וואָס האָט זיך פאַר-לאָרן צווישן די אפזיקע היגלען. דאָס איז געווען ניט קיין הילפּ-געשריי, נאָר אַ קרעכץ פון טויטשרעק.

ווען קאַבלונאַ האָט געקלעטערט אויפן אַבזאָרג, האָט ער דער-הערט דעם הויזעריקן פּורטש, וואָס די קינדער זינען פון אים אזוי ווי פאַרשטיינערט געוואָרן פון שרעק. קאַבלונאַ האָט זיך אַ וואָרף געטאָן פאַרויס. לויפנדיק האָט ער אַראָפּגענומען פון פלייצע דעם ביקס.

פריער האָט ער דערזען דעם בער - אַ חבֿס-געלן פֿלעק אויפן
פֿינקלדיקן אַבז; דערנאָך האָט קעקס קרעכץ צוגעצויגן זיין בליק
צו די קינדער, האָט זינען געווען אונטן.

עס האָט זיך דערהערט אַ שאַס. די גוואַלדיקע תּיה האָט זיך
געקליבן אַ שפרונג צו טאָן. אָבער אַ קויל צווישן די לאַפּעטקעס
האָט זי אָפּגעשטעלט. דער בער האָט ניט פאַרשטאַנען. האָט עס
האָט אים אַ האַק געטאָן. ער האָט זיך איבערגעקוליעט און זיך
אַראָפּגעקמקלט צו די קינדערס פֿיס.

דאָס איז געווען דער שרעקלעכסטער מאָמענט. ייִנגלעך
האַבן געוואַרט. אַז אַט אַט צעקוועטשט ער זיי. אָבער דעם בערס
פאַל האָט זיי אַזוי הי אויפגעוועקט. איידער דער בער האָט זיך
פאַחיזן צו שטעלן אויף די פֿיס. זינען קעק און אַקפיק שוין פֿיל
פון פּויגן געלאָפּן צו קאַבלונאַן.

אַלץ האָט זיך מיט אַ מאָל געפֿיסן. דער בער איז שוין געווען
אונטן. און די ייִנגלעך-אויבן. דער געשמאַקער פֿיסן גליטשט זיך
אַרויס פון זינע צײַן. און אויבן שטייט עפעס נאָך אַ פאַשעפעניש.
האָט פֿיסט זיך אַזוי הייטאַקדיק פון חבֿטן. דער בער האָט אַ קוק
געטאָן אויף אויבן. אַזוי הי ער וואָלט געמאַסטן דעם כּוח פון געג-
נער. און אין שטומער שרעק האָט ער גענומען לויפן. ווי נאָר ער
האָט זיך אַ קער געטאָן. האָט אַמיאַליקס פֿיקס היידער אויסגעשאַסן.
די קויל האָט דורכגעשלאָגן דעם בערס האַרץ. און ער איז געבליבן
טויט.

עס האָט זיך אַרויסגעוויזן. אַז דער בער איז געווען אַן אַלטער.
אַן אויסגעהונגערטער.

- ס'איז אַ גליק. וואָס איך בין געקומען צו דער ציט - האָט
דער חבֿסער אויסגערעדט די ייִנגלעך - עס טויג ניט. האָט איר
זייט אַזעק אַזוי חבֿט אַן הינט און אַן געווער.

האָט טוט מען חבֿטער? עמעץ מוז בליבן היטן. אויב ניט. וועלן
פּוקסן צעשלעפּן דעם בערס פֿלייש, און מע דאַרף עס אַזוי נייטיק
פאַר די הינט. און נאָך ווער מוז לויפן צו דעם דערפֿל אַנזאַגן. מע
זאָל קומען און העלפּן אַזעקשלעפּן די תּיה. דער בער איז אַזוי
גרויס און שווער, אַז אַרומבינדן אים מיט אַ שטריק און שלעפּן
אים איבער די קריעס איז פאַר זיי אַליין אוממעגלעך.

דער חבֿסער האָט פאַרגעלייגט די קינדער. זיי זאָלן זיך אַליין
אויסקלעפּן איינס פון די צוויי: לויפן אין דערפֿל אָדער בליבן דאָ.
די קינדער האָבן אַ חבֿלע געקלערט און דאָך פאַשלאָסן צו לויפן
אַנזאַגן די נבֿס. לויפן אַליין איבער די קריעס איז געווען שרעקלעך.

אָבער דערפאר לויפט מען דאָך אַהיים. און פלעבן דאָ אַליין און
וואַרטן. ביז דער וויסער-וועט אָנזאָגן אין דערפיל און וועט זיך אומ-
קערן צוריק מיט מענטשן - איז נאָך שרעקלעכער.

מיט אַ ציטעריק האַרץ זענען זיי געקראַכן פון איין קריזע אויף
דער אנדערער. האָבן זיך אומגעקערט אין אלע זעטן און שוין ניט
געווכט קיין פאַקזעמען העג, נאָר אַ קוויצן. ווען זיי זענען ענדלעך
געקומען אויף אַ גלעכן אַזעפעלד. האָבן זיי זיך גענומען טראָגן הי
אַ היכער; קיינער האָט נאָך ניט געקענט דערהערן. און זיי האָבן
שוין געשרייען;

— קאַפּלונאַ האָט צוגעהרגעט אַ וויסן פּער!

-- אַמיאַליק האָט דערשאַסן דן וויסן פּער!

ווען די עסקימאָסן האָבן דערהערט, וואָס די יינגלעך שרעיען.
האָבן זיי זיך לעבעדיק גענומען צו דער אַרבעט. איין טייל פון די
מענער איז אַזעק מיט גרויסע מעסערס צו די אַזעפּערג; די
איבעריקע האָבן גענומען שפּאַנען די הינט.

אַקפּיק איז געשטאַנען איך אַ רעדל און האָט מיט היץ דערציילט.

קעק איז מיטגעגאַנגען מיט די עסקימאָסן און האָט זיי גע-

האַלפּן זוכן דעם העג נאָך די שפורן.

דערוויילע האָט אַמאַליק אָפּגעשוונדן די פעל פון פּער און
צעשניטן זען פלייש אויף שטיקער. די עסקימאָסן האָבן אָנגעלאָדן
אויף זיך דאָס פלייש און זיי זענען געגאַנגען אַהיים. דאָס איז גע-
ווען אַ מאָדנע פּראָצעסיע: מענטשן זענען געגאַנגען איינער נאָך דעם
אַנדערן. אַזעפּוויגן פון דער שווערער מאַסע אויף זייערע פלייצעס.
די זון האָט זיך שוין פּאַהאַלטן. אָבער אין מערב האָט נאָך דער
הימל גערעגנט מיט גאַלד און פּורפור, און די ווונדערלעכע שנין האָט
באַלויכטן די טונקעלע פיגורן אויפן פינקלדיקן אַמו.

קאַפּלונאַ איז געגאַנגען פון הינטן. די עסקימאָסן האָבן אים ניט

געלאָזט קיין זאך טראָגן. איצט זענען זיי געווען זיכער, אַז ער איז

אַ פּישופּמאַכער, וואָס קען צוהרגענען מיט זען פּישוף דעם גרעסטן

בער, זיך מער ניט ווי צילנדיק אין אים פון וויסן. ווער ווייס, וואָס

ער קען נאָך אָפּטאָן. מע מוז אים אין אַלץ צופרידן שטעלן.

נאָר קעק און זען פּאַטער האָבן פאַרשטאַנען, אַז דער פּוּח

איז ניט אין פּישוף, נאָר אין די קוילן.

דער יינגל איז געווען שווער אָנגעלאָדן מיט פלייש. ער איז

געגאַנגען פּוּס אין פּוּס מיטן פּאַטער. נאָך דער פּאַגעגעניש מיטן

בער, ווען ער איז געווען אַ האָר פון טויט, האָט זיך אים געוואַלט

זען וואָס נעענטער צום פּאַטער.

די הילצערנע ברילן.

אלע זינען אויפגעשטאנען זייער פרי: מע האט זיך געהאלט געזעגענען מיט אַמיאליקן און זינע באגלייטער. זיי גייען אדעק אויף דרום-מיזרח, חוה זיי האָבן זיך געהאלט באַקענען מיט נאָך עסקימאָסן. חזן אלע האָבן זיך באַרוקט. האָט זיך טאַפּטונאַ אויך גענומען קלעבן אַהייב. זיי האָבן געזאָלט גיין זאַלבעדריט, חזל אַ גוטער פּרענד אַקעק האָט זיך צרויכגערוגן צו פאַרן מיט זיי.

ס'איז אַנגענעם צו האָבן נאָך אַ מיטפאַרער. דערפאַר האָט אים טאַפּטונאַ גערן מיטגענומען.

קיטיר קאַלעק און אַקפיק האָבן באַשלאָסן אַ שטיקל צו באַ- גלייטן זייערע קרובים.

טאַפּטונאַ און קעק האָבן זיך זייער געפרייט.

דער טאַג איז געווען אַ פּרעכטיקער. אַ זוניקער. אָן אַ הינט.

אַ זעלטן חזרעמער פאַר דער צייט פון יאָר.

די הינט זינען געווען ליכט אַנגעלאָדן. איינער פון די מענער

איז געגאַנגען פאַרויס און האָט זיי געמונטערט מיט געשרייען. די

איבער זע האָבן געפירט די שליטנס.

ביידע יינגלעך זינען געווען גאַר פרי.

דער חזג איז געגאַנגען אויף דרום, ריכטיק דער זון אנטהעגן.

אַקעק איז געווען אַ מענטש אַ פאַרויכטיקער. ער האָט געקלערט:

בעסער זיך פאַרהיטן פון אַ קראַנקייט. איידער דערנאָך זיך היילן

פון איר. גלייך היי זיי זינען אַרויסגעפאַרן. האָט ער אַנגעטאָן אַ מין

הילצערנע ברילן. דאָס איז געווען אַ שמאַל שטיקל האַלץ מיט צוויי

לעכעלעך פאַר יעטחעדן אויג. די מאָדנע ברילן פאַרהיטן די אויגן

פון שנייגלאַנק. וואָס פלענדט. די שניין פון דער זון, וואָס שפייגלט

זיך אָפּ פון הימל שניי. איז אזוי שטאַרק, אז די אויגן, אויב מע זאָל

זיי ניט שיצן, הייבן אָן וויי צו טאָן. און עס הייבט זיך אָן אַ

קראַנקייט, וואָס הייסט שניי-פלינדקייט. זיי פּיניקט זייער דעם

מענטשן.

באלד האָט זיך טאַפּטונאַ אָפּגעשטעלט און אויך אַנגעטאַ

הילצערנע ברילן.

קעק האָט געדארפט טאָן דאָס זעלביקע. נאָר ער האָט ליבן
ניט געקאָנט די דאָזיקע ברילן. איר פאַרשטייט דאָך. אז טראָגן זיי
איז אַ קנאַפער פאַרגעניגן. דורך זיי זעט איר נאָר דאָס. וואָס גע-
פינט זיך ריכטיק אַנטקעגן אַיך. ווען איר גייט איבער פרישע שפורן.
מוזט איר די גאַנצע צייט קוקן. וועהן איר שטעלט די טריט. אויב
איר זיט אין הילצערנע ברילן. זעט איר מער נישט הי דעם וועג.
און דאָס איז גיט אזוי אָנגענעם אין אזא שיינעם טאַג.

יינגלעך האָבן פונקט אזוי פּונט הילצערנע ברילן. ווי הענט
קייטן. קעק און אַקפיק האָבן אויף קיין אופן ניט געחאַלט זיי אָנטאָן.
אַקפיקן מאַכט ניט אויס. ער וועט זיך דאָך פאַלד אומקערן. אים
שטייט דאָך ניט פאַר קיין לאַנגער וועג איבערן שניי. וואָס פלענדט.
די יינגלעך האָבן זייער גוט פאַרבראַכט די צייט: זיך געשפילט
אין יאַגעניש. דורכגעלייגט פאַרויס דעם וועג דורכן טיפן שניי
דער נאַכגעלאָפן פון הינטן נאָך די שליטנס.

דער טאַג איז געווען אַ שטילער. די לאַדונג אַ ליכטע. דערפאַר
איז מען געפאַרן מיט גרויס גיכקייט.

די יינגלעך האָבן ניט געמערקט. ווי די צייט איז געפלוין.

אַקפיקס פאַטער האָט געזאָגט. אז זיי זענען שוין אַפגעפאַרן
צו ווייט פון דער היים און אז זיי מוזן זיך אומקערן צוריק.
מע האָט זיך אַפגעשטעלט און גענומען זיך געזעגענען.
אַקעק האָט באַמערקט. אז קעק איז אַן ברילן;

— עס וועט דיר שפעטער פאַרדריסן. געדענק מיינע ווערטער ו
שניי-פלינדקייט איז ניט קיין שפאַפ. איך ווייס. אז דערוועילע פילסטו
נאָך גאַרניט. אָבער ווען דו וועסט דערפילן. וועט שוין זיין צו שפעט.
דינע אויגן זענען שוין אויף געוויס זייער מיד.

— זיי זענען אַ האָר ניט פאַרמאַטערט — האָט קעק געענטפערט
און האָט בייז אַ קוק געטאָן אויף אַקעקן.

ביידע יינגלעך האָבן גענומען לאַכן. אַלע האָבן געוויסט. אז
קעק האָט ליב צו מאַכן אַ טומל פון יעדער נאַרישקייט.

פאַר אַלצדינג האָט זיך אַקעק געשראַקן: וועט פאַנגען הייניק
ים-היינט, עס וועט ניט קלעקן קיין פיש. קיין גילדע פייגל.
די יינגלעך האָבן פון אים ניט געהאַלטן.

קעק האָט געוויזן אַ צונג און באַשלאָסן די הילצערנע ברילן
ניט אָנצורירן. טאַפּטונאַ האָט זיך ניט אַרבינגעמישט: ער האָט גע-
וויסט. אז אַקעק מאַכט פון אַלץ אַ ווען. אויסער דעם איז ער געווען
פאַרטאָן ביים געזעגענען זיך מיטן ברודער. ביידע האָבן זיך עטלעכע

מאָל אומגעקערט און געמאכט איינער צו דעם אנדערן מיט די הענט.
און די אמפערניש וועגן די ברילן האָט טאפטונא אפילו נישט געהערט.
איצט איז טאפטונא געלאָפן פאַרויס. אַקעק האָט געפירט דעם
שליטן. קעק האָט אים געהאַלפן. דער שניי איז געווען אוי הגעבעט
גלייך. די הינט האָבן זיך נאָך נישט פארמאטערט. די מענטשן זינען
געווען אין דער בעסטער שטימונג. ס'איז געווען אַ פארגעניגן צו
לעבן!

קעק האָט טאקע געהאַט פיל פרייד. ער איז צוגעשטאַנען צום
יינגל. ער זאָל אַנטאָן די ברילן. וואָס מער אַקעק איז צוגעשטאַנען.
אַלץ אינגעשפארטער איז געוואָרן דער יינגל. קעק איז ארויס פון
געדולד: בעסער קראַנק ווערן אויף שניי-פלינדקייט. איידער פאַלגן
אַקעקן. און ער האָט זינען הילצערע ברילן ארויסגעוואָרפן.

קעק איז דאָך געווען אזוי יונג. די אויגנקראַנקייט האָט ער נאָך
נישט איבערגעלעבט. ווען ער וואָלט זיך געקענט פאַרשטעלן. ס'אַראַ
פון די קראַנקייט איז. וואָלט ער געוואָלט אַנגעטאָן ברילן.

ווען זיי האָבן זיך אָפגעשטעלט אויף נאַכטלעגער. האָט שוין
קעק תּרָטָה געהאַט. וויזט אויס. אַקעק איז געווען גערעכט.
אַ מאַדנעם געפיל האָט ער דערשפירט: אזוי היי זאַמד וואָלט געווען
אַנגעשטאַטן אונטער די ברעמען.

קעק האָט אומזיסט געפיינטלעך מיט די אויגן: פון זאַמד ווערט
ער נישט לייז. ביים אַוונטברויט האָט זיך אים געדוכט. אז דער לאַמפּ
רויכערט, און ער האָט זיך אין דער שטיל אינגעקוקט. דער לאַמפּ
האַט אפילו נישט אַנגעהויבן צו רויכערן. און די אויגן האָבן פאַרט
חיי געטאָן. ער האָט געפונען אַ תּירוץ צו פאַרמאַכן די אויגן און האָט
זיך פרי געלייגט שלאָפן. דער שלאָף האָט געשטילט דעם חייטאַק.
אַבער באַגינען האָט ער זיך אויפגעכאַפט פון נאָך אַ שטאַרקערן
חייטאַק. די אויגן האָבן געטרערט.

קעק האָט זיך געשעמט צו באַקלאָגן און ער האָט געליטן
שחייגנדיק גאַנצע שעהן. ווען די דערוואַקסענע זינען אויפגע-
שטאַנען. האָט זיך קעק געמאַכט שלאָפנדיק און ער איז געלעגן. חיי
לאַנג ס'איז נאָר געווען מיגלעך.

קעקס קראנקייט.

דער יינגל האט איצט פארשטאנען, חי נאריש דאס איז געווען ארויסצווארפן די הילצערנע ברילן. אבער אָנערקענען זיין אייגענע שולד האט זיך אים זייער ניט געהאַלט. דער פאָטער וועט דערן אין פעס, און אַקעק וועט צושטיין צו אים מיט פאַרווירפן. ער האט געהאַפט, אז ער וועט דאָך קענען גיין ווייטער. ער האט צוזאַמענגעוועטשט די צייט און זיך געשטעלט אויף זיין אָרט הינטער דעם שליטן.

דער הייטאָק איז געווען ניט אַריבערצוטראָגן. אונטער די שטראַלן פון דער זון האט דאָס אומענדלעכע שנייפעלד געפינקלט און געפלאַמט מיט מיליאָנען דימענטן. פאַר קעקן זינען דאָס געווען פּבערלעך, וואָס האָבן אַן רחמנות געברענט די קראַנקע אויגן. ער האָט זיך געמיט ניט צו קוקן. אָבער דאָס לינקע אויג האָט אַלץ געזען די פינקלדיקע פּבערן. דאָן האָט ער דאָס לינקע אויג צוגעמאַכט און געקוקט מער נישט ווי מיטן רעכטן. דאָס האָט אַ ביסל געשטילט זינען ליידן. אָבער דאָס רעכטע אויג האָט געארבעט פאַר צוויייען, און עס האָט אַזוי אָנגעהויבן ווי צו טאָן. אז ער האָט דאָס אויך געמוזט צומאַכן.

ער האָט געפרוּחט גיין, האַלטנדיק זיך מיט איין האַנט פאַרן שליטן. יעדע האַלבע מינוט פלעגט ער עפענען דאָס לינקע אויג און וואַרפן אַ בליק אויפן וועג, נאָר ער האָט ווייניק וואָס געזען צוליב די טרערן, וואָס האָבן פאַרגאַסן זינען אויגן. ער האָט געווישט די טרערן, אָבער זיי האָבן זיך אַלץ געגאַסן. ער האָט פאַרשטאַנען, אז די קראַנקייט איז אַן ערנסטע. אַ סאַר אַ נאַר ער איז געווען אין גרויסע ליידן איז ער אַלץ געלאָפן ווייטער.

נאַטירלעך, האָט אַקעק באַלד אַלץ באַמערקט. אַנדערש האָט דאָך ניט געקענט זיין.

— שטייט ו— האָט אַקעק אויסגעשרייען.

זיין באַפעל האָט זיך ווייט צעטראָגן אין דער ריינער לופט. טאַפּטונאַ און די הינט האָבן זיך אָפּגעשטעלט.

דער יינגל האט זיך געוואלט איינקוקן אויפן פאטער. אבער
דאס גאנצע פעלד האט געברענט אין זינע אויגן מיט א גרויסן
פלאם און ער האט אויף גיך חידער צוגעמאכט די אויגן.
— די מינוט טו אן די הילצערנע ברילן! — האט טאפטונא א
געשרי געטאן ניט מיט זיין קול.

קעק האט געמוזט אויסזאגן. אז ער האט שוין זינע ברילן ניט.
דער פאטער איז געווען אויסער זיך פון פֿעט. אדעקגעבן קעקן
זינע ברילן האט ער ניט געקענט. דאן וועלן זיי ביידע זיין קראנק.
קעק האט זיך גענומען בעטן. מע זאל נאך פארן לאנגזאמער. וועט
ער קענען נאכגיין מיט פארמאכטע אויגן.

קעק האט זיך אזוי געשעמט. דער פאטער איז גערעכט. וואס
ער זאגט. אז דאס האט זיך געפאסט פאר זיין שוועסטערל נאזשעק.
און ניט פאר אים. פאר קעקן.

קעק. איז. נעבעך. געגאנגען און די טרערן האבן זיך געגאסן
אן אן אויפהער. דערצו נאך האט אקעק גענומען אים אויסריידן.
פאר וואס ער האט אים ניט געפאלגט.

קעק האט שוין מער ניט געקענט אויסהאלטן. ער האט זיך
געזעצט אויפן שניי און זיך ביטער פונאנדערגעוויינט.
מע האט זיך חידער אפגעשטעלט. טאפטונא איז צוגעלאפן צו
קעקן.

— דיר איז אזוי שלעכט. מין זון? — האט ער ווייך געפרעגט.
קעק איז. נעבעך. געזעסן אויפן שניי. ער האט זיך געפילט אזוי
עלנט אויף דער ווייטער וועלט. פון פאטערס גוטע ווערטער האט ער
זיך נאך מער צעוויינט.

— אונדזער היים איז אזוי נאענט. און איך קען ניט גיין ווייטער.
איך זע קיין זאך ניט... איך מוז דא בלייבן און פארפרארן ווערן.
איך קען שוין מער ניט אויסהאלטן! איך קען ניט דערגיין צו אונ-
דזער היים.

זיינט ניט. אז קעק איז געווען גרינג אויף טרערן. פארקערט.
ער איז געווען א קלוגער און א מוטיקער יינגל. אבער די קראנקייט
איז אזא פּיין. מע איז ניט בלינד. און קוקן קען מען ניט צוליב
דעם שרעקלעכן ווייטאק אין די אויגן.

טאפטונא האט פארשטאנען. אז עס האלט שלעכט מיט קעקס
אויגן. ער האט אים שוין מער ניט געוואלט אפּעסן דאס הארץ און
האט בפיוחן געזאגט מיט א פריילעכן קול:

— קלעם זיך ניט. מין זון. מיר וועלן דיר צופירן אריים.
זי א מאן! נעם מיך פאר א האנט. איך וועל דיר צופירן אויפן

שליטן. העסט זיך לייגן און איך חעל פון דיר אזוי פארשטעלן
די שפן. אז דו העסט אפילו נישט היסן. צי ס'איז פאראן די זון אויפן
הימל.

קעק האָט זיך צוגעשלעפט צום שליטן. טאפטונא האָט איבער-
געלייגט די מָשא, געמאַכט אַ ווייכן געלעגער פאַר קעקן. אַפּנגע-
דעקט אים מיט אַ בערישן פעל. אונטערן פעל איז געווען פינצטער.
ס'איז געווען דערשטיקט צו ווערן. די אַפּנגעקאַרטשעטע פּיס האָבן
אַפּגעחלשט. די אויגן האָבן געשטאַכן. אַבער קעקן איז געווען
אזוי גוט פּון פּאַטערס צערטלעכקייט. אז ער האָט זיך געפּילט
גליקלעך.

סאפטוק און פיקאלו זינען שוין נישט געלאָפן אזוי געשווינט:
דער שליטן איז דאָך געוואָרן שווערער.
אזוי טרויעריק האָט זיך געענדיקט פאַר קעקן די ריזע.

קעגן שנייבלינדקייט איז נישט קיין רפואות. דער קראַנקער
מוז לייגן אין דער פינצטער און לידן. ביז וואָנען די אויגן ווערן
ביסלעכחז אַליין געזונט.

קעק איז שוין צוויי טעג געלעגן. דעם לאָפּ אַפּנגעהיילט אין
אַ פעלצנער דעקע.

גוניאַנאַ איז נישט אַפּגעטראָטן פּון דעם געלעגער. זי האָט אים
געוואָלט פאַרוויילן. זי איז געזעסן און האָט גענייט פּון די פעלן פּון
יונגע ים-הינט פאַר דער גאַנצער פּאַמיליע שטיחל. וואָס לאָזן נישט
דורך קיין נאַטקייט. קעק האָט איר דערציילט וועגן זיין ריזע.
ער האָט נישט דורכגעלאָזן קיין אַיין קלייניקייט.

די מוטער האָט דערפּון געהאַט פּיל פאַרגעניגן און זי האָט אים
נישט אויפּגעהערט וויסצופּרעגן. ווען ער האָט איר דערציילט וועגן
דעם וויסן בער, האָט זי געציטערט פּון שרעק. קעק איז געווען
אזוי אויפּגערעגט. אז ער האָט זיך פאַרגעסן אָן זיין קראַנקייט.

נאַאַשעק האָט אים אַבער נישט געלאָזן אויף לאַנג פאַרגעסן. זי
פלעגט זיך שטעלן לעבן קעקן און אים פּרעגן:

— היי פּילסטו זיך? דו היינסט נאָך אַלץ? היי זעט דאָס אויס-
אַ גאַנצן טאַג האַלטן דעם לאָפּ אונטער דער דעקע? דו זעסט מיר
שאָטן. צו איך שטיי דאָ לעבן לאָמפּ?

זי האָט קיין בייז נישט געמיינט. אַבער קעקן האָבן אירע חערטער
גערייצט און ער פּלעגט זי טרייבן פּון זיך. זי האָט אַבער ליב גע-
האַט זיך צו רייצן און פּלעגט נאָך מער צושטיין צו אים.
די מוטער פּלעגט שוין געפינען אַ תּירוץ די מיידל אַחעקצושיקן.

- איך מ'יין, אז קעקן העט זיין פריילעך, אויב מיר העלן פאר
 בעטן אויף הבנט אונט געסט און בע העט זיך דערצייילן ממסט.
 לויף, נאָאשעק, צו כיטקוקן און אַקעקן, זאָלן זיי קומען. הער ס'העט
 דערצייילן די שענסטע מבסע, העט באַקומען אַ פריז - אַ צונג פון
 קאריבו, האָט קאַבלונאַ האָט אונדז איבערגעלאָזן.
 קאריבו איז אַ צפון-הירש. זיין צונג רעכנט זיך ביי די עסקי-
 מאַסן פאר אַ גרויסן מאַכל.
 נאָאשעק האָט גענומען פאַטשן אין די הענט און איז אַוועקגע-
 לאָפן צו די שכנים.
 - אַ. מאמע, סאַר אַ קלוגע דו ביסטו - האָט קעק געלויבט
 גונינאָגען. און זי איז געווען גליקלעך.
 נאָאשעק האָט זיך פאַרשפּילט מיט די מיידלעך און געלאָזט
 קעקן צו רן.
 דערהיילע נעמען זיך קלעבן געסט. זיי רופן אויס פון טונעל:
 - דאָס זינען מיר: כיטקוק, אַקעק, קאַטיק, אַלאָנעק און נאָך
 און נאָך! מיר גייען צו אַמך.
 די געסט זיצן אַ גאַנצן אָונט, און קעק פאַרגעסט זינע שמערצן.
 *
 ביי קעקס פאַטער האָט זיך צעבראַכן איין ליבסט פון זיין גרויסן
 שליטן. ער איז געווען זייער פאַרזאָרגט: וווּ נעמט מען מאַטעריאַל
 אויף אַ נייעם ליבסטו
 אין קעקס היימלאַנד פעלט שטאַרק אויס האָלץ. דאָ אין דעם
 דרום-מערבדיקן טייל פון דער ערד וויקטאָריאַ האַקסן ניט קיין
 ביימער. אין אַנדערע קאַלטע לענדער ברענגט דער אַקעאָן ביימער.
 אויסגעריסענעפון אַנדערע ערטער. דאָ אַבער בלאָזן שטאַרקע הינטן
 און זיי טרעבן אָפּ פון די ברעגעס פון דער ערד וויקטאָריאַ די
 ביימער, האָט פאַלן צופעליק אַרבען אין אַקעאָן.
 די נויט לערנט אויס. די עסקימאָסן קענען זיך העלפן אין די
 שווערסטע פאַלן.
 טאַפּטונאַ איז אַ וואָך צייט געווען צעטראַגן איבער דעם צע-
 בראַכענעם שליטן, דערגאָך האָט ער גענומען אים פאַרריכטן. די נויט
 האָט געטריבן דערצו.
 ער האָט גענומען אַ פעל, האָט זי גוט אויסגעווייקט אין וואַסער.
 דערנאָך האָט ער עס צוזאַמענגעלייגט אזוי ווי אַ ברעט און אויף דעם
 אַרויפגעלייגט אַ שווערע מאַשא. דערפון איז עס געוואָרן פלאַך און
 גלייך. נאָך דעם האָט ער דאָס פעל אַרויסגעטראַגן אין דרויסן און
 געלאָזט אינפריירן. דאָס פעל איז גאָר גיך אינגעפראָרן און איז גע-

הארן שטארק הי האלץ. דאן האט טאפטונא אויסגעשניטן פון דעם
א ליסט פאר זמן שליטן. אזוי הי ער האלט אויסגעשניטן פון האלץ.
ווען דער ליסט איז שוין געווען אויפן שליטן. האט מען גאר-
ניט געמערקט. אז ער איז פון פעל און ניט פון האלץ. אין גרויסן
פעלער האט ער געהאט; מע קען זיך מיט אים באנוצן נאר. הי לאנג
ס'איז קאלט. ווען די זון העט אנהייבן שטארקער צו הארעמען און
דער שני העט צעגין. העט דער אינגעפארענער פעלענער ליסט
אפגין און ווערן חיך הי א שמאטע.

אויפן קומענדיקן ווינטער האט מען שוין געדארפט צוגרייטן
נמע קליידער. גונינאנא איז געווען א גרויסע אויסקלייבערקע. ווען
מע פלעגט דארפן זיך אויספוצן.

גונינאנא זאגט. אז דער בעסטער און חייכסטער מאטעריאל
צום נייען קליידער: קורטקעס. העמדער. הייזן. באקומט זיך פון
הירשענע פעלן; מער ניט פאר שטייול דארף מען א שטארקערן
מאטעריאל.

פאנגען הירשן פון דעם מין קאריבו קען מען דרומדיקער פון
דעם ארט. ווו קעקס פאמיליע האט געוויינט - אין דער אומגעגנט
פונעם טיך דיוו. אהין דארף מען פארן סוף זומער. דאן זענען די
פעלן פון די הירשן קאריבו בעסער פון אלץ. דארטן וואקסט אויך
האלד: דאס איז אן ארט. ווו מע קען זיך מאכן א נמעם שליטן און
אלערליי הילצערנע פלייס.

טאפטונא האט געוויסט. אז ווען ער פארט צום טיך דיוו. דער-
גרייכט ער צוויי צילן מיט א מאל: ער קריגט האלץ און פעל.
און טאפטונא האט באשלאסן אהין צו פארן.

ער האט אויך געוויסט. אז אמיאליה - (דער חיסער ריזנדער)
קלייבט זיך אויך צו פארברענגען א געוויסן טייל פון זומער אויפן
טיך דיוו. און זיי האבן זיך טאקע צוזאמענגערעדט. אז זיי וועלן
זיך טרעפן ביי דער שווארצער אזערע.

הי גאר קעקס אויגן האבן זיך גענומען היילן און ער האט
געקענט אריבערטראגן די ליכטיקייט. האט ער געמוזט העלפן דעם
פאטער און אנדערע דערוואקסענע גרייטן שפיז און היצמאטעריאל
אויף ווינטער. דאס איז גראד געווען די צייט פון יאר. ווען די
עסקימאסן פארזארגן זיך אויפן קומענדיקן ווינטער מיט פעטס פון
ים-הינט. זיי פאקן אן מיט פעטס גאנצע זעק.

טאפטונא איז געווען א מענטש. וואס טראכט וועגן מארגע-
דיקן טאג.

טאפטונא און גונינאנא זענען געווען זייער גליקלעך. ווען זיי

האָבן באַשלאָסן זומער צו פאָרן אויף דרום: זיי זענען געווען רויק.
הייל אויף ווינטער איז שוין געווען אָנגעגרייט גענוג פעטס אין
גרויסע זעק.

דעם זאק פאר דעם טראָן מאַכט מען אויך פון ים-הונט-פעל:
מע שינדט דעם ים-הונט אָפּ אין גאַנצן. אזוי ווי די פאָדערשטע
פיס, די לאַסטן. בלעבן אויף דעם פעל, קומט אויס דעם זאק צו
פארבינדן נאָר ביים האַלדז.

טאָפּטונאָ האָט זיך גענומען פאָקן אין וועג אַרעין, ווען די זעק
מיטן פעטס זענען שוין געווען צוגעגרייט. אַזנפאָקן זיך האָט ניט
געווערט. מיט זיך נעמט מען זייער ווייניק זאַכן. זומער באַגייט מען
זיך אָן ווינטערדיקע קליידער, אָן האַרעמע פעלצענע דעקעס, אָן
גרויסע טעפּ, אָן לאַמפּן און אָן זעק מיט פעטס.

לאָזן דאָס אויפן ברעג קען מען ניט. טאָפּטונאָ איז געווען אַ
דערפאַרענער מענטש. ער האָט געוואָסט, אז דאָ בלאַנדזשען שטענדיק
אַרום וויסע בערן. ער האָט דעריבער באַשלאָסן צו פירן זיין האָב
און גוטס ביז די אינדזלען, וואָס געפינען זיך ביים, אַזנאָס פון דער
קרוינאָנג. אַהער קומען פּמעט קיין מאָל ניט קיין וויסע בערן.
די אַזנאָוינער פון די דאָזיקע אינדזלען דערלעבן ביזן טיפּן עלטער
און זעען קיין מאָל קיין בער ניט.

דער אָנהייב פון דער ריבוע איז געווען זייער אַ געפערליכער.
מע האָט געמוזט פאָרן איבערן אַזו פון די דורכגאָסן דאָלפּין און יוניאָן.
די אַזנאָסן טיילן דאָס אָפּ דעם אינדזל, וויקטאָריאַ-ערד פּון אַמע-
ריקע. דער שטראָם איז אין די דורכגאָסן זייער אַ האַכטיקער. אזוינע
האַכטיקע שטראָמען ווערן אַזנאָפּראָרן די לעצטע און עפענען זיך
די ערשטע. דער אַזו אין אזוינע ערטער איז ניט זייער דיק.
אינעם שפעטן פּרילינג (דאָס איז געווען סוף מצ) קען ער זיין
אַ מאָל צו שוואַך און ניט אויסהאַלטן די אָנגעלאָדענע שליטנס.

אַרענפאַלן אין אַזנאָפּראָרן האַסער איז ניט זייער אָנגענעם.
אַמת, די זון שיינט פּמעט די גאַנצע נאַכט און איר קענט זיך אויס-
טריקענען. נאָך גוט, ווען דער אַזו ברעכט זיך אַזנאָ ניט וויסע פון
ברעג, ווי ס'איז ניט פאַראַן קיין געפאַר דערטרונקען צו ווערן;
דעמאָלט וועט מען אַפּך גאָר ווייניק באַדויערן, אויב איר וועט
אַרענפאַלן. מע וועט אַפּך אַרויסשלעפּן און אַלע וועלן זיך קאַקלען
פון געלעכטער. אַנדערש אָבער, ווען דער אַזו ברעכט זיך אַזנאָ אין
מיטן דורכגאָס. דער שטראָם כאַפּט דאָ אונטער דעם מענטשן ווי
אַ שפענדל און פאַרטראָגט אים אונטערן אַזו אין די טיפּענישן פון
אַקעאַז. דער מענטש באַוויבט אַפּילו ניט צו רופן צו הילף.

דער ווייטער העג.

טאפטונא האט באשלאסן צו פארן פארויס נאר צו נאכט:
ערשטנס, איז דאן דער אבן שטארקער; דעםער האט ער דאך גע-
מאכט איין ליכט אין שליטן פון אמגעפרארענעם פעל; צו טאג
קען דער ליכט גיכער אפגיין.

אלע אין דער פרי פלעגט מען זיך אפשטעלן אויסרוען און אויס-
שלאפן. טאפטונא פלעגט דאן אנשארן א פולע שני ארום ליכט,
ס'זאל צו אים ניט צוקומען די ווארעמקייט פון דער זון. אויסער
דעם פלעגט ער נאך פארהענגען דעם שליטן מיט פעלן: ער זאל
שטיין אין קילן שאטן.

דאס ערשטע מאל האט מען זיך אפגעשטעלט אויפן אינדול
לאמבערט. ער איז געווען אין מיטן פון דורכגוס. דאס איז געווען
א באקוועם ארט. איידער מע איז ארויף אויפן אבן, האט טאפטונא
אנגעזאגט, מע זאל ניט גיין איינער נאך דעם אנדערן, אזוי אז מע
זאל ניט טרעטן אויף די זעלביקע שפורן: ס'איז זיכערער, ווען
איטלעכער שטעלט די טריט אויף א ניעם ארט. אויב מע זאל צוויי
מאל טרעטן אויפן זעלביקן ארט, קען זיך דערפון דער אבן אבן-
ברעכן. אלסן איז ער געגאנגען פארויס טאפנדיק דעם העג מיט דעם
פארשארפטן שפיץ פון זיין שטעקן.

דער ים-אבן איז אנדערש ווי דער טיך-אבן: ער ברעכט זיך
ניט, נאר ער בייגט זיך אונטער די פיס. און דאס איז א סימן, אז
מע טאר אין אזא ארט ניט גיין.

גוניאנא און נאעשעק זינען געגאנגען נאך טאפטונא. קעק
האט געפירט די הינט. אקעק האט זיך זייער געשראקן און איז
געגאנגען דער לעצטער.

טאפטונא האט געשמייכלט, ווען ער האט באמערקט, זיי אקעק
ציטערט צו גיין. ער האט גוט באטראכט דעם פלאן זיי אזוי
אריבערצוגיין און איז געווען זיכער, אז ס'וועט זיך אבגעפן.
אין דער צייט וואנדערן אריבער די הירשן קאריבו פון דער
אמעריקאנער ערד דעםער אויף צפון. זיי גייען סטאדעסחמו.

איין מאל האט טאפטונא דערזען א סטאדע הירשן, האט זי זינען
געגאנגען איבערן דורכגוס, די הירשן זינען געגאנגען לאנגזאם.

האָבן אויסגעקליבן אַ געדורײַטן חזעג און, אויף היפל טאפּטונאָן האָט זיך אינגעגעבן זיי נאָכצוקוקן, זינען זיי אַלע בשלום אַריבערגע- גאַנגען.

— אויב זיי זינען אַריבערגעגאַנגען, זעלן מיר אויך אַריבערגיין—
האָט ער געטראַכט.

ער האָט געפירט די פּאַמיליע אין דער ריכטונג אויף מיזרח, ביז זאָנען זיי האָבן זיך אָנגעשטויסן אויף די שפורן פון אַ גרויסער סטאַדע הירשן. זיי זינען געגאַנגען מיט די שפורן אַ גאַנצע נאַכט, אין דער פרי האָבן זיי זיך אָפּגעשטעלט רוען. אזוי חיי נאָך האַלבן טאָג האָט זיך דער הימל באַדעקט מיט וואַלקנס, זינען זיי געגאַנגען ווייטער, טאפּטונאָ האָט זיך געפּרייט מיט די וואַלקנס, זען די זון שפּנט ניט, האַלט זיך גוט דער פּעלענער ליכט פון שליטן, און מע קען גיין פּאַרויס.

זיי זינען געקומען צו אַ קליינעם אינדול, זען ס'האָט שוין גענומען טאָגן, דאָ האָבן זיי באַהאַלטן אַ טייל פון זייערע זאַכן און האָבן זיך גוט אויסגעשלאָפּן.

נאָכן שלאָף האָט מען מיט גרויס אפּעטיט געגעסן, אַלע זינען געווען געשטימט אויפן בעסטן אָפּן, די שליטנס זינען געוואָרן אַ סך גרינגער, און פּאַרן ווייטער איז געזען אַ פּאַרגעניגן, נאָך אַ פּאַר שעה איבערן האַרטן און גלאַטן אַזו און זיי זעלן שוין זיין לעבן טיך ריי.

גונינאַנאַ האָט געשמייכלט טראַכטנדיק, חיי גרינג דאָרטן זעט זיין אָנצוכאַפּן פּיש צום פּרישטיק, צום מיטאַג, צום נאַכטמאַל, טאפּטונאַ האָט זיך אויף אזוי פּיל באַרוקט, אז ער האָט זיך געשפּילט מיט זינע קינדער אין לויפּעניש.

אַפּילו אַקעק איז היימלעכער געוואָרן און זיין פּנים איז שוין ניט געזען אזוי בלאַס.

שפּעטער זינען זיי הידער מיד געוואָרן און די שטימנג איז געוואָרן אַן ערגערע, פּון זינטן האָט זיך עפעס געשאַרצט, פּריער האָט מען דאָס אָנגענומען פּאַר פעלזן, זען מע איז אָבזאַר צוגעגאַנגען בענטער, האָט מען דערזען, אז דאָס זינען געזעלען.

דאָס האָט אַלעמען זייער פּאַרוואַנדערט, קיינער האָט זיך ניט געריכט צו טרעפּן אַ דערפל ביים אַרומפּאַל פון טיך אין ים אַרומן, די נים האָט אַלעמען דערפּרייט, די מענטשן, זאָס לעבן דאָ, דאַרפן זיין פּרידלעכע, אזוי יעדנפּאַלס דערציילט מען זעבן זיי, מע איז געגאַנגען פּאַרויס מיט מער מיט.

א טויטע שטילקייט האט באגעגנט אונדזערע האנדערער. פון
די געצעלטן האט זיך נאך ניט געהערט ניט איין קלאנג. ניט געזען
ניט איין ריר. היזט אויס, אלע איינזינער האבן זיך געליגט
שלאפן. הייל דאס העטער איז געהען גרוי.

אין דער צייט פון יאר שפנט די זון אן אויפהער. הען דאס
העטער איז גוט. דערפאר נוצן די מענטשן אויס א האלקנדיקן טאג
פרי זיך גוט אויסצושלאפן.

דער איינציקער סימן פון לעבן אין דערפל זינען געהען די הינט.
אייניקע זינען געלעגן לעבן די געצעלטן צוזאמענגעדרייט אין
א קנויל און געשלאפן הי זייעדע פאלעפאטיים; אנדערע זינען
ארומגעגאנגען הין און צוריק.

די עסקימאטישע הינט זינען די שטילסטע העכטער אויף דער
העלט. געהיינטלעך בילן זיי ניט און זיי באגעגענען ריזנדער
אלע מאל פרינדלעך.

זיי נאר די הינט האבן דערפילט פרעמדע מענטשן. זינען
זיי צוגעלאפן. געדרייט מיט די עקן און ארויסגעוויזן גרויס פרינד-
שאפט. זיי האבן נאר שטיל געפורטשעט.

אין א פרעמדן דערפל.

אפטונא איז צוגעגאנגען נענטער צו די געצעלטן און האָט אויסגעשריען:

— געסט זינען געקומען עס זינען געקומען געסט!
קיינער האָט ניט געענטפערט. אלע זינען געשלאָפן.
אַקעק איז געווען אין גרויס שרעק און האָט זיך געבעטן.
מע זאָל גיין היינטער. טאפטונא האָט געלאַכט פון אים.
קעק האָט דערזעלע אויסגעשפּאַנט די הינט. ער איז געווען אזוי
מיד און אים האָט זיך געוואָלט האָס גיכער זיך באַפּרען פון זינע
פליכטן. ער האָט געטראַכט. אז אויף די מידע הינט וועט מען ניט
דארפן אויפפאַסן.

די הינט זינען אָבער געווען הונגעריק. ווי נאָר סאָפּוק האָט
זיך באַפּרעט פון די רימענס. האָט ער אויפגעוויפן זיין נאָז און גע-
נומען שמעקן. די לופט איז געווען אַנגעפילט מיט דעם ריח פון
פרישע פיש. סאָפּוק האָט זיך אַ חאַרה געטאָן אין דער זיט. פון
זאנען עס האָט זיך געטראָגן דער ריח. לויפנדיק איז ער אַרויפגע-
שפרונגען אויף אַ שלאָפעדיקן הונט. דער הונט האָט געעפנט זיין
גרויס מויל און האָט אַרבינגעכאַפט סאָפּוקס לאַפע. יענער האָט
אַנגעוויפן הוילן. און דערפון האָבן זיך אלע אויפגעכאַפט.
פריער פון אלעמען האָבן זיך אויפגעכאַפט די הינט. זיי זינען
מיט אַ געפיל צוגעשטאַנען צו די צוויי הינט. וואָס האָבן געפיסן
אינער דעם אַנדערן. עס האָט זיך אויפגעוויפן אַ קחיטשערט.
אַ בייסעניש. אַ רייסעניש. פאַרטויבט צו ווערן.

אין איין רגע זינען אַרויסגעלאָפן פון די געצעלטן דערוואַקסענע
מענער. האַלב אַנגעטאָן. זיך אַבנקוקן. וואָס דער ליאַרעם באַטייט. נאָך
זיי זינען נאָכגעלאָפן נאַקעטע קינדער. זיי זינען געשלאָפן אין
העמדלעך. מער נישט אַינגעוויקלט אין פעלצענע דעקעס. זינען
זיי אַרויסגעשפרונגען פון די דעקעס און האָבן געשריען:

— וואָס האָט פאַסירט?

— דער איז דאָ?

— דער שלאָגט זיך?

אַנדערע האָבן נאָך געווייצט די הינט.

בב אונדז האַלטן די עלטערע מיט אַ פּיף גענומען אַפּרופּן זייערע
הינט. עסקימאָסן קענען אָבער ניט ספּפּן: דערמאָר אָבער האָבן זיך
די מענער געהאָרפּן צו די הינט און זיי גענומען פּונדעררמסן.
קעק און טאפּטונאַ זמנען צוגעלאָפּן צו סאַפּטוקן און האָבן גע-
שרייען צו די עסקימאָסן:

— מיר זמנען גוטע פּרענדו מיר האָבן ניט קיין געהער!
אַלע האָבן גערעדט און געשרייען מיט אַ מאָל. און די הינט האָבן
געבילט און זיך געביסן.

די פּרויען האָבן גערופּן און געשלעפט די קינדער, האָס האָבן
אויך געשרייען.

טאפּטונאַס צוהייטער הונט פּיקאַלו איז נאָך געהען אין געשפּאַן.
גונינאַנאַ האָט אים קוים אַמנגעהאַלטן. ער האָט זיך געריסן צום גע-
שלעג פּון די איבעריקע הינט און האָט הייליך געבילט.

די ערשטע פּאַקאַנטשאַפּט האָט זיך צוליב די הינט ניט אַמנגע-
געפּן. שולדיק איז געווען קעק, האָס ער האָט צו פּרי אויסגעשפּאַנט
סאַפּטוקן.

סוף פֿל סוף האָט מען דאָך אָפּגעשטעלט דאָס געשלעג פּון די
הינט און מע האָט זיי אָנגעפּונדן. ערשט דאָן זמנען די מענטשן גע-
קומען צו זיך און האָבן פּאַרשטאַנען. האָס דאָ איז פּאַרגעקומען.

די עסקימאָסן פּון דערפֿל זמנען געהען אזוי צעשראַקן חי אַקעק.
טאפּטונאַ האָט אָבער אויסגענוצט די ערשטע רויקע מינוט און
דערקלערט, חי אזוי זיי זמנען געקומען אַהער. דאָן האָט מען זיך
פּאַקענט, און די פּאַלעבאַטיס פּון די געצעלטן האָבן אַרויסגעוויזן
גרויס פּרענדלעכקייט.

אַלע זמנען געהען אזוי אויפּגערעגט, אז שלאַפּן האָט מען שוין
ניט געקענט. איטלעכן פּון די געסט האָט מען אַרענגעפּירט אין אַן
אַנדער געצעלט און מע האָט געשמעסט די גאַנצע נאַכט. ס'איז
אויך שווער געווען צו זאָגן, אויב דאָס איז געווען נאַכט צי טאָג. די
זון שפּנט דאָרט אַ רונדן מעת לעת אין דער צייט פּון פּאַלאָרן זומער.
אויף מאָרגן אין דער פּרי האָבן וואַלקנס חידער פּאַרשטעלט די
זון, עס האָט שוין געמוזט זיין נאָך האַלבער נאַכט, חען קעק איז
ארויס פּון געצעלט פּאַקוקן די נייט ערטער.

אין דרויסן איז קיינער ניט געווען. אַלע זמנען געשלאַפּן. קעק
איז אַזעק צום פּרעג פּון טיך.

ס'איז שוין אפילו געווען פּרילינג. די זון האָט גוט געוואָרעמט.
דער טיך איז געווען זייער אַ שטראָמיקער. דערפּאַר האָט ער דעם

אבו גיך פארטראגן אין ים ארשן. אבער דאָס וואָסער איז געווען אַזוי-
קאַלט, אויף דער ערד איז געלעגן שניי. פון די גרויע וואָלקנס האָבן
זיך געשאָטן שנייעלעך. אויף די דורכגוסן איז נאָך געווען אַזוי.

קעק איז אַרשן אין וואָסער. זינע שטיחל זינען געווען האַרעמע,
אין זיי האָבן ניט דורכגעלאָזן קיין גאַסקייט. דער טיך האָט גערוישט.

קעק האָט געמיינט, אז שטייענדיק אין וואָסער וועט ער דערווען
אַ פיש און וועט אים פאַנגען מיט זיין שפּיז. מיט אַ מאָל האָט ער
דערהערט פון הינטער זיך אַ שטייט:

— אַי, ניט אזוי כאַפט מען פיש!

קעק האָט פון אַ זיט אַ קוק געטאָן אויפן פרעמדן און מיט
אַ בייזן בליק געענטפערט אויף זיין שמייכל. ס'איז קענטיק גע-
ווען, אז יענער לאַכט אָפּ פון אים. קעק האָט זיך באַליידיקט. דער
פערמדער יינגל איז געשטאַנען אויפן ברעג. ער איז געווען זייער אַ
דיקער. צו עסקימאַסן טרעפט זיך דאָס זייער זעלטן.

קעק האָט זיך נאָך אַ מאָל אַזוי געקוקט אויף אים. דעם יינגלס
דיקע פיגור האָט אים געמאַכט לאַכנדיק און ער האָט פאַרגעסן זיין
באַליידיקונג. ביידע האָבן אָנגעהויבן גוטמוטיק צו שמייכלען איינער
צום אנדערן. אָפּער ווען דער פרעמדער יינגל האָט געזאָגט: איך וועל
דיר באַלד ווייזן, ווי ס'איז בעסער צו פאַנגען פיש, האָט זיך קעק
ווידער דערשפּירט באַליידיקט. ער האָט מיטן שפּיז דערהרגעט אַ
גרויסן פיש און אים אַרויסגעוואָרפן אויסן ברעג פּדי צו באַווייזן
דעם פרעמדן יינגל, אז ער, קעק, איז עפעס ניט אַבי ווער, און אז
אים לערנען דאַרף מען ניט.

— באַרימער— האָט זיך אָפּגערופן דער פרעמדער יינגל צו קעקן—

טאַר וואָס שטעלסטו בעסער ניט קיין נעץ?

די קופערנע עסקימאַסן האָבן זיך קיין מאָל ניט פאַנוצט מיט
קיין נעצן צו פאַנגען פיש און קעק האָט טאַקע קיין מאָל קיין נעצן
ניט געווען. ער האָט אַפילו ניט פאַרשטאַנען, וואָס דער יינגל מיינט
דערמיט. ער האָט זיך אָבער געשעמט צו זאָגן, אז ער פאַרשטייט
ניט, און ער האָט זיך געמאַכט, אז ער הערט ניט.

דער יינגל האָט גענומען ריידן העכער.

— זאָג, פאַר וואָס שטעלסטו ניט קיין נעץ? מיט אַ נעץ איז

גרינגער, און מע קען פאַנגען מער. קום מיט מיר צו דער היספּע,
וועל איך דיר ווייזן ווי אזוי מע פאַנגט פיש.

קעק איז געווען זייער גרויס ביי זיך. אים איז פאָרגעקומען.
אז דער יינגל פאָרימט זיך, אָבער ער איז געווען נישט געריק צו זען.
האָס דער יינגל העט אים באַחזטן. ער האָט באַהאַלטן זיין פיש
אונטער אַ קופּע שטיינער און איז געגאַנגען נאָכן פּרעמדן יינגל.

א נעץ צו באנגען פיש.

ד עם פרעמדן יינגל האָט מען גערופן קאַמאַנאַ. אויפן ברעג איז געשטאַנען אַ קאַיאַב. קאַמאַנאַ האָט אים גענומען אויף דער פלייצע, צוגעטראָגן אים צום וואַסער און איז אַרײַנגעקראַכן אין אים. אַ קאַיאַק איז אַ לאַנגע שמאַלע שיפּל. עס איז אין גאַנצן באַדעקט מיט פעל. מער נישט אויפן געפינט זיך אַ רונדע לאַך, אַ מענטש זאָל זיך קענען זעצן אין אים. קאַמאַנאַ איז אָבער געווען אזוי דיק, אז ער האָט זיך קוים אַרײַנגעשפּאַרט אין דעם שיפּל פון זײַן פּאַטער. דערפּוּ האָט ער געמאַכט אזוינע מאַדנע האַוואַיעס, -אז קעק האָט געלאַכט פּיז טרערן אין די אויגן.

קאַמאַנאַ איז געווען מיט עטלעכע יאָר עלטער פון קעק. ער האָט זיך קונציק אָפּגעשטופּט פון ברעג און איז צוגעשווומען אויף זײַן קאַיאַק צו דעם אָרט, וווּ עס האָבן זיך געזען אויפן וואַסער שחימהלצלעך. דאָ האָט ער זיך אָפּגעשטעלט, אַרויסגעצויגן פון וואַסער אַ נעץ און זי גענומען אויסליידיקן.

קעק האָט פּרײַט געעפּנט די אויגן, ווען ער האָט דערזען, וויפּל גרויסע פיש דער דיקער יינגל וואַרפט אַרויס פון דער נעץ.

די קליינע פישעלעך האָט קאַמאַנאַ צוריק אַרײַנגעלאָזן אין וואַסער, אזוי ווי וואַלטן גאַרנישט ווערט געווען. דערנאָך האָט ער אָנגעבונדן עטלעכע פיש אויף אַ שטריקל, צוגעבונדן דאָס שטריקל פון הינטן צום שיפּל און זיך פאַרקירעוועט צום ברעג.

קעק איז אים געלאָפּן אַנטקעגן מיט אַ געשרײַ:

— פאַנג נאָך! פאַר וואָס האָסטו נישט גענומען גאָר די פיש?

— ניין—האַט דער יינגל געזאָגט מיט אַ גענעץ—מער נישט. איצט

גיי איך שלאָפּן. נעם די פיש.

דערפּוּ האָט ער אַ וואַרף געטאָן צו קעק אַ פּינטל פיש. קעק איז געלאָפּן אין דערפּל צו זײַן פּאַטער, אָן אויפּגערעגטער האָט ער גענומען דערצײלן וועגן דעם גרויסן חונדער, וועגן די נעצן, וואָס ער האָט געזען.

— מיר מוזן קויפּן אזאַ נעץ!—האַט ער געבעטן דעם פּאַטער.

די עלטערן זײַנען געבליבן רויק. די מוטער האָט געזאָגט:

— פאר אונדז איז גוט אונדזער אופן צו פאנגען פיש. אונדזערע זיידעס האָבן דאָך אויך אזוי געטאָן. און וואָס ס'איז געווען גוט פאר זיי, איז דאָך פאר אונדז אויך גוט.

קעקן האָבן דער מוטערס הערטער ניט איבערגעצייגט:
די פיש גייען דאָך אָבער אַליין אַרײַן אין דער נעץ. ווען איר שלאָפט. אין דער פרי נעמט איר זיי אַרויס, און דאָס גאָר אָן מי.
— אָבער דערפאר איז שווער צו שטעלן די נעץ—האַט געענטפערט דער פאָטער.

קעק האָט זיך ניט געקענט באַרויַקן. ביז האַנען טאַפּטונאַ האָט אים צוגעזאָגט, אז ער וועט נאָך פרישטיק גיין זען, ווי די איינזינער פונעם דערפֿל וועלן אַרויסציען די נעצן.

אַלע מענער און פרויען פון דערסל האָבן זיך פאַרזאַמלט אויסן ברעג. די גאַנצע אַרבעט פון טאָג איז באַשטאַנען אין דעם אַרויסציען די נעצן און אַרויסנעמען פון זיי די פיש. מע האָט געאַרבעט גרוי פּעסוויז. הונדערטער פיש האָט מען אָנגעוואָרפן אויף דער היספּע. די קאַלטע שנין פון דער זון האָט זיך קוים דורכגעריסן דורכן געדיכטן וויסן נעפל און געפינקלט אויף זייערע חיסע שנין. טאַפּטונאַ האָט אַליץ געווען און דאָס האָט געמאַכט אויף אים אַ גרויסן איינדרוק. אָבער פאר אַן עסקימאַס איז זען אײַן זאך. און טאָן—אַ צווייטע. זיי האַלטן זיך זייער שטאַרק פאר זייערע אַלטע גע-ווינהייטן און נעמען שווער איבער נמע.

טאַפּטונאַ האָט געזאָגט:

— דאָס איז טאַקע גרינג. מיר דאַרפן דאָס אָבער ניט. ווען מע שטייט אין וועג. קען מען דאָך ניט אָנגרייטן קיין פיש אויף אַ לאַנגער צייט; און וואָס מיר דאַרפן צום עסן, קענען מיר פאַנגען מיט אונדזערע שפיזן.

קעק איז געווען אנטווישט. אין דעם מאָמענט איז צוגעגאַנגען קאַמאַנאַ. קעק האָט געזאָגט דעם פאָטער, אז דאָס איז זײַן נײַער חבֿר. טאַפּטונאַ האָט אַ קוק געטאָן אויפן דיקן יינגל און גענומען שמיכלעין.

קאַמאַנאַ האָט געפירט אַ שליטן. אין אים זינען געווען איינע עשפּאַנט צוויי הינט. ער איז געפאַרן נאָך האַליץ. קעק האָט זיך אויסגערופן אים צו באַגלייטן. קאַמאַנאַ איז געווען זייער צופרידן: קעק וועט אים העלפן! און ווייטער האָט ער ליב אַ קאַמפּאַניע. פריער איז דער וועג געווען אַ שווערער, ניט קיין גלייכער. דערנאָך האָבן זיי זיך פאַרקירעוועט אויפן ים-אײַז. און נאָך דעם—חידער צום ברעג. קאַמאַנאַ האָט זיך גיך דערשפּירט מיד. מע האָט

זיך אָפּגעשטעלט. ער האָט אַרויסגענומען געפּראָרענע פּיש און זיך
געזעצט עסן. קעקן האָט ער אויך געוואָלט געבן. אָבער קעק האָט
זיך אָפּגעזאָגט: ער איז געווען פאַראינטערעסירט מיטן קלייבן האַלץ
און איז גלייך צוגעזראָטן צו דער אַרבעט. קאַמאַנאַ האָט פּיל
אַרבעטן ניט געקענט. אים איז פאַלד געוואָרן הייס. ער איז זיך
געזעסן און געקאַמאַנדעוועט. הי און וואָס קעק זאָל קלייבן. און אַנדערש
מאָל וואָלט זיך קעק פאַלידיקט. אָבער דער דיקער קאַמאַנאַ האָט
געהאַט אזא גוטמוטיקן פּנים מיט אַ שמיכל. אז קעק האָט אויך גע-
שמיכלט. אים איז אָבער אויך הייס געוואָרן און ער האָט זיך צו-
געזעצט אַפרוען לעבן קאַמאַנאַן.

זיי האָבן זיך פּונאַנדערערעדט. קאַמאַנאַ האָט פּאָדויערט קעקן.
וואָס זיי דאַרפן גיין ווייטער אויף דרום. ער. קאַמאַנאַ. האַסט דעם
זומער: ס'איז הייס. די קליידער קלעפּן זיך צו צום ליב. און די
פליגעלעך מאַטערן אזוי גיין. ער וואָלט אויף קיין פאַל ניט גע-
גאַנגען אויף דרום. שפּעטער האָט זיך אַרויסגעוויזן. אז קאַפּלונאַ
איז דאָ אויך געווען. דאָס האָט ער אויסגעלערנט די עסקימאַס פּון
דעם דערפּל צו פּאַנגען פּיש מיט נעצן. קאַפּלונאַ האָט אים. קאַמאַ-
נאַן. אויסגעלערנט. זיי אזוי די נעצן צו מאַכן.

קעק האָט דערפּילט. אז דער דיקער יינגל הייס און קען מער
פּון אים. נאָך מער אַכטונג האָט ער דערפּילט צו קאַמאַנאַן. ווען ער
האַט זיך דערוויסט. אז קאַמאַנאַ קען אויסשניידן פּון דעם האַלץ.
וואָס דער ים ברענגט: עמערס, טעלער, טעצלעך. דאָס איז זיין גאַנצע
אַרבעט. און דערפאַר שפּיזט אים דאָס דערכל.

קעק איז געווען פאַרחונדערט. און אויך זייער צופּרידן. ווען
קאַמאַנאַ האָט אים געבעטן דערציילן וועגן בערדיקן ים-הונט. דאָס
האַט אַקעק פּאַוויזן צו דערציילן קאַמאַנאַן וועגן קעקס העלדישקייט
עס איז אָנגעקומען דער אָונט. קאַמאַנאַ האָט זיך געפּוילט
אַנצולאָדן דאָס האַלץ און האָט עס געוואָלט איבערלאָזן. אָבער קעק
האַט זיך גענומען מיט היץ פאַר דער אַרבעט, און פאַלד איז שוין
דער שליטן געווען אָנגעלאָדן. קאַמאַנאַ האָט חידער קיין זאך ניט גע-
טאָן. ער האָט מער נישט געשמיכלט און געקאַמאַנדעוועט מיט קעקן.
קעק האָט פאַרשטאַנען. אז יענער נוצט אים אויס, אָבער
קאַמאַנאַ האָט אים צוגעזאָגט אַזעקצושענקען אַ קליין ווינטל. אויב
קעק וועט אים ברענגען פּון דעם טיך אַ שטיק סאַסנע-האַלץ. אַמתע
סאַסנע, אויסצושניידן אַ לאַפעטע אויף שניי.

קעק האָט צוגעזאָגט אויף געחיס צו ברענגען. דערפּי האָבן
זינע אויגן געלויכטן: אַ. ער חלומט שוין אזוי לאַנג צו האָבן אַן אַיי-
גענעם הונט!

דער העג איז שווער און געפערלעך.

אפּטונא מיט דער גאַנצער פאַמיליע האָט זיך געמוזט פאַר-
האַלטן אויפן טיך ריי צוליב נאַאַשעקס קראַנקייט. שוין מער הי
א חאַך איז זי געלעגן אין בעט. די עלטערן זינען געווען זייער
אומרויק זעגן איר. חבטער האָט דער אָפּהאַלט געקענט צעשטערן
זייער גאַנצן פּלאַן. פאַרן פאַרקירעווען זיך אויף זרום צו דער
טונדרע. האָבן זיי געדאַרפט אַריבערגיין נאָך איין גרויסן טיך.
קיין שיפל האָבן זיי ניט געהאַט. האָבן זיי געמוזט באַווייזן אַריבער-
צוגיין נאָך איבערן אַבז.

דער חבטער האָט זיך שוין אָנגעהויבן דער פּרילינג. דער שני
האַט גיך גענומען צעגיין. שטראַמען וואַסער האָבן זיך געטראָגן
איבערן אַבז לעבן די ברעגעס. דאָס וואַסער האָט געגעסן דעם אַבז.
ערטערחזו זינען געווען שפּאַלטן ביי אַ האַלבן מעטער די ברייט.
שלעפּן די אָנגעלאָדענע שליטנס איבער די שפּאַלטן איז געווען זייער
שחער. גונינאַנא האָט זיך ניט באַשלאָסן צו לאָזן אין וועג אַרבען
מיט אַ קראַנקן קינד.

די גאַנצע צייט האָט זיך געהאַלטן אַ גרויער וועטער. און דאָס
איז געווען אַ גליק. וויבאַל אָן זון האָט דער אַבז ניט געקענט אזוי
גיך צעגיין.

נאַאַשעק האָט זיך געבעטערט. זיי האָבן שוין געקענט פאַרן.
ביי נאַכט האָט זיך אויפּגעהויבן אַ חיינט און צעטריבן די וואַלקנס.
די זון איז פרי אויפּגעגאַנגען און האָט שטאַרק און לאַנג געשיינט.
דער שניי איז צעגאַנגען חי פון אַ כּישוף. דער פּעלענער ליבסט
פון טאַפּטונאַס שליטן האָט שוין גאַרניט געטויגט. ער איז געוואָרן
אַלץ ווייכער און ווייכער. פון דער מַשאַ איז ער זיך אין גאַנצן צע-
פאַלן. מער פון אַלעמען איז געווען צעטראָגן נאַאַשעק. זי האָט ניט
געקענט און ניט געוואָלט גיין צופּוס.

דער פּאַטער האָט באַרויקט זיין געליבטע טעכטערל און האָט
געשיקט קעקן צוריק אין דערפּל אַרבען צו קאַמאַנאַן. ער זאָל קומען
צו הילף. פאַר זיין מי חעט ער באַקומען דעם אַלטן שליטן.
קעק איז אוועקגעלאָפּן אין דערפּל. און טאַפּטונאַ איז צוגע-
גאַנגען צום ים-אַיינגוס. זיי מוזן היינט ביי נאַכט אַרויספאַרן אַדער

זיך אין גאנצן אפזאגן פון זייער ריזע. נאך איין טאג אזא זוניקער.
און דער אמנוס וועט זיך עפענען במם ברעג.

קעק האט זיך באלד אומגעקערט מיט קאמאנאן. דער שליטן
איז געווען אן אלטער. אבער קאמאנא האט באשלאסן. אז עס לוינט
צו העלפן און שפעטער באקומען דערפאר דעם שליטן. ער האט זיך
גענומען פאר דער ארבעט. און אין אהנט איז שוין פארטיק געווען
א ניער ליסט. מע האט ווידער אנגעלאדן דעם שליטן און אלץ איז
געווען פארטיק.

נאכן אונטברויט איז דאס גאנצע דערפיל ארויס באגלייטן
אונדזערע וואנדערער. מע האט זיך אנגעחונטשן איינע די אנדערע
אלדאס גוטס. אלע האבן זיך געפרייט. וואס טאפטונא מיט זמן הויז-
געזינט חעט זיך אומקערן מיטן ערשטן הארפטשניי.

פריער איז מען לאנג געגאנגען איבער דער הוילער ערד
דערנאך איז מען געקומען צו דעם טיך ריי. דער אמו האט זיך שוין
געעפנט. מער נישט אין איין ארט האט זיך פון אמו אויסגעפילדעט
צוויי זיי א בריק. מיט דעם בריק האבן זיך באנוצט אונדזער
אונדזערע און זינען אריבער אויפן אנדערן ברעג. דאס איז געווען
זייער א שווערער חעג. די מענער און קעק האבן געהאלפן די הינט
ציען דעם שליטן. נאשעק און גונינאנא זינען געגאנגען פון הינטן.
זען זיי זינען דערגאנגען צום אמו. האט טאפטונא אומגעקע-
זעצט דאס מידעלע אויפן שליטן אזוי. זי זאל זיך ניט פארנעצן. אויב
עס חעט אפילו אויסקומען צו פארן איבערן וואסער. דער אמו איז
ניט געווען קיין גליכער. און דער שליטן האט אלע חמלע אונטער-
געשפרונגען. די מענער זינען געגאנגען איבער די קני אין וואסער
און האבן אכטונג געגעבן. דער שליטן זאל זיך ניט אפבויען אויף
איין זיס. און נאשעק זאל ניט ארבעטן.

אלע שוועריקייטן האט מען אנגענומען מיט גרויס מוט. מע האט
זיך געקחמהט. געלאכט. זען די הינט פלעגן זיך אויסגלייטשן אין
וואסער און נעמען שווימען. די עסקימאטישע הינט זינען ניט קיין
הויכע. עטלעכע קילאמעטער איז מען געגאנגען פמעט איבער א
גלאטן און טרוקענעם אמו. אבער זען זיי זינען געקומען צו א ניעם
טיך. איז דער חעג געווארן געפערלעך. אפילו טאפטונא איז געווארן
אומרויק. גונינאנא. אזא זארגלאזע און פריילעכע. האט מיט אומ-
רויקע אויגן געקוקט אויפן קלארן הימל. אקעק איז געווארן א טויטער
פאר שרעק. אויב זיי העלן ניט געפינען קיין איבערגאנג ביזן זונאווי-
גאנג. העלן זיי אים אויף מארגן. נאך א לאנגן און הייסן טאג. געחיס
ניט געפינען. אט זינען זיי געקומען צו אן ארט. ווי דער אמו איז

נאך געלעגן צום סאמע ברעג. דער אבז איז אבער געווען זיך אין דין.
אָקעק האָט געציטערט מיט אלע גלידער.

טאפּטונאָ האָט זיך גענומען אויספרוּוּן דעם אבז.
דער הימל האָט זיך גערויטלט. דער טאָג וועט געווען זיך
א חאַרעמער. די שטראַלן פון דער זון וועלן צעשמעלצן דעם אבז.
זוכן וועטער אָן איבערגאַנג לוינט ניט. מע קען זיכער קיין בעסערן
וועג ניט געפינען.

טאפּטונאָ האָט באַשלאָסן אַריבערצוגיין. גונינאַנען און נאַאַשעקן
האַט ער געפירט אליין.
קעק האָט געפירט די הינט און אָקעק האָט פון הינטן אונטער-
געהאַלטן דעם שליטן.
— מיר וועלן דערטרונקען ווערן, מיר וועלן דערטרונקען ווערן!—
האַט ער געיאָמערט.

נאַאַשעק האָט אים אונטערגעהאַלטן מיט אַ געוויין:
— מיר וועלן דערטרונקען ווערן!

נאַאַשעק האָט מען אין די געפערלעכע ערטער געטראָגן אויפן
האַנט. דאָס האָט צוגענומען פיל צייט. און דאָך האָט זיך אַרויסגע-
זיזן. אז דער וועג איז בעסער ווי מ'האַט זיך געריכט. טאפּטונאָ
האַט אַריבערגעטראָגן נאַאַשעק. אַנעקגעשטעלט זי אויפן אַנדערן
ברעג און האָט זיך אומגעקערט צום שליטן. דערוועלט האָבן אָקעק
אין קעק באַוויזן אַרויסצופירן דעם שליטן אויף אַן אַנדער וועג. ווי
דער אבז איז געווען גלאַטער, אָבער דערפאַר איז ער דאָ געווען
אַ סך דינער. ווען טאפּטונאָ האָט באַמערקט, ווי דער אבז פּייגט זיך
אונטערן שליטן, איז ער געוואָרן אויסער זיך. ס'איז געווען זאַר איין
האַפּענונג צו ראַטעווען דעם שליטן—אַריבערפאַרן וואָס גיכער.

— פאַרויס, קעק!— האָט געשרייען טאפּטונאָ— טרייב די הינטן
און דו, אָקעק, רוק זיך אָפּ פון שליטן!.. נאָך מער אויף צוריק!
די הינט האָבן זיך אַ ריס געטאָן פאַרויס מיט אַ געפיל. דער
שליטן האָט געטרעשטשעט. אָקעק איז געווען אזוי צעשראָקן. אז
ער האָט ניט פאַרשטאַנען. וואָס טאפּטונאָ שרייט צו אים. ער האָט
זיך אָנגעשטעפּט אָן שליטן און איז ניט אָפּגעטראָטן פון אים.
ווען דער שליטן איז שוין געווען גאַר נאָענט פון ברעג, איז קעק
פלינק אַרויסגעשפרונגען אויפן ברעג. אין דער זעלביקער רגע האָט
זיך דערהערט אַ שרעקלעך געשריי. דער אבז האָט זיך אַנגעפראַכן
אונטער אָקעקן. ער איז אַרינגעפאַלן אין וואַסער און האָט מיטגע-
שלעפט מיט זיך דעם שליטן. דער לייסט האָט זיך מיט אַ טראַסק
איבערגעפראַכן. מיט גרויס מי האָט מען אָקעקן געראַטעוועט צוזאַמען

מיטן שליטן. פון אַקעקן האָט זיך געפער געגאַסן חאַסס י. ער האָט
געציטערט פון קעלט. גונינאַנאַ און די קינדער האָבן זיך מונאַנדער-
געלאַכט. די ערשטע האָט זיך אָפּגעהאַלטן גונינאַנאַ. זי האָט געהאַט
רחמנות אויף אַקעקן. דעם זון האָט זי געשיקט נאָך האַלץ און דעם
מאָן געהייסן פונאַנדערבינדן די זאַכן. מע האָט זיך דאָ געמוזט אָפּ-
שטעלן אויף אַ פאַר טעג און אַלץ אויסטריקענען.

קעק האָט געמאַכט אַ פּעער. דער פּאַטער האָט אויסגעלייגט די
זאַכן אויפן שפיץ פון בערגל, די זון זאָל זיי אויסטריקענען. אַקעק
האַט איבערגעפיטן די קליידער און אויפגעשטעלט אַ געצעלט.
גונינאַנאַ האָט צוגעגרייט פּרישטיק.

נאָר האָט זינען זיי געווען אין אזא גרויסער געפאַר. ס'האַט
געפעלט אַ האָר, זיי זאָלן אַלץ אַנחערן און זאָלן בלייבן אַן הילף אין
היסטן אָרט. און פון דעסט וועגן זינען זיי געווען זייער פּריילעך.
מע האָט ניט אויפגעהערט צו לאַכן. אפילו אַקעק האָט גוטמוטיק
געשמייכלט, ווען מע האָט אָפּגעלאַכט פון אים. ער האָט געהאַט
זייער אַ גוטן כאַראַקטער.

תע גיית ווייטער.

ר ען אונדזערע וואנדערער האָבן זיך אויפגעכאַפט נאָכן לאַנגן-
לאַנגן שלאָף, זינען אלע זאָכן געהען גאַר טרוקן.
נאָאָשעק איז שוין געהען אויסגערוט.

טאַפּטונאַ האָט באַשלאָסן זיך גלײַך צו לאָזן אין חעג אַרײַן.
קעק איז געווען זייער צופרידן. פון פרייד איז ער אַריבערגע-
שפרונגען פריער איבער סאַפּטוקן. דערנאָך איבער פיקאַלן, איז זיך
דורכגעגאַנגען אויף די הענט און האָט זיך אַ שלידער געטאַן אויף
דער נאַסער ערד. אים האָט זיך גיכער געוואָלט זען דאָס היסטע
לאַוד, האָס ציט זיך אויף דרום, ווי ווייט דאָס אויג פאַרכאַפט.
קאַמאַנאַס שרעק פאַר דער טונדרע האָט אים ניט פאַרכאַפט. דער איז
געווען צו דרייַסט, מע זאָל אים קענען איבערשרעקן מיט אַ קליי-
ניקייט. קאַמאַרעס און פליגעלעך הויזן זומער אומעטום. און הייס
איז אויך אומעטום. טאַפּטונאַס הויזגעזינד איז זעלטן אויסגעקומען
צו הונגערן און קעקן האָט זיך ניט געגלויבט, אז דאָרטן קען מען
לידן הונגער. און אויב אפילו יא, טאָ וואָס איז דאָס אַנטקעגן דער
פראַכט פון אַן אומבאַוויסטן לאַנדז עס האָט אים געצויגן אַהין צוליב
צוויי סיבות: ער האָט געחלומט דאָרטן צו זען גרויע פערן—גריזליס און
אינדיאַנער, כאָטש פון איין געדאַנק חעגן זיי האָט אים געשוידערט.
קעק פלעגט צומאַכן די אויגן און זיך פאַרשטעלן אַ גרויסן
בער—גריזל: אַ שרעקלעך באַשעפעניש, מיט קודלאַטע האָר, מיט
שאַרפע ציין און נעגל, צוויי מאָל אזוי הויך הי אַ מענטש.
עס שטייט אויף די הינטערשטע פיס.

קעק האָט אַ מאָל שוין באַגעגנט אַן עסקימאַס, וואָס האָט פאַר-
לאָרן אַן אויג אין אַ צוזאַמענשטויס מיט אַזאַ בער. פון דער דעריי-
נערונג האָט אים געגרוילט.

חעגן אינדיאַנער האָט דער יינגל נאָך מער זיך אינטערעסירט,
און מוֹרָא האָט ער פאַר זיי געהאַט ווי פאַר די גרויע בערן.

די קופערנע עסקימאָסן און די אינדיאנער פלעגן זיך זעלסטן
טרעפן איינע מיט די אנדערע. ווען דער שניי פלעגט צעגיין און
אויף די אָזערעס פלעגט זיך נאָך האַלטן דער אַיז. פלעגן די אינ-
דיאנער צוקומען איבער דער אָזערע צום ים-איינגאָס. זיי פלעגן
האַנדלען מיט די עסקימאָסן. האָס ווינען אַ סך דרומדיקער זיי
קעס פאַמיליע.

פון קליינחייט אויף האָט קעק זיך אָנגעהערט מעשיות וועגן
בייזע אינדיאנער. האָס פאַלן אָן אויף די געצעלטן פון שלאָפעדיקע
עסקימאָסן און הרגענען זיי צו.

דאָס געטריקנטע פלייש האָט מען אַריינגעלייגט אין דעק און
אַריבערגעהאַרפן איבער די הינטס רוקנס; די שטעקנס פון געצעלט
האָט מען אזוי צוגעבונדן צום געשפאַן. אז זיי האָבן זיך געשלעפט
איבער דער ערד. דאָס איז געווען זייער ניט קיין באַקוועמע לאַדונג
פאַר סאַפּטוקן און פיקאַלון. נעבעך. אָבער מע איז איינגעאָנגען ניט
מער ווי 3 קילאָמער אַ שעה. זיי אז די הינט האָבן געקענט מיט-
האַלטן.

גוינאנא האָט געטראָגן ליים אויפצוקאַכן עסן. זאָרגעוודיק
איינגעזיכלט אין די פעלן צום שלאָפן. דערצו נאָך אַ קליין מעסער
און די מַכשירים צום נייען.

סאַפּטונאַ און אַקעק האָבן געטראָגן בויגנס און פּעלן אין זייערע
שחערע זעק מיט אינסטרומענטן. שטיקלעך קופער אויף צו מאַכן
נייע פּעלן און צו פאַרביטן מיט זיי די אַלטע. וואָס מע פאַרלירט
אויף דער יאָגד.

קעק האָט אויך געטראָגן אַ בויגן און פּעלן. אָבער דאָס איז אים
געווען זייניק. ער האָט געוואָלט חזון. אז ער איז אַ מאַן. און מע האָט
אים געמוזט לאָזן טראָגן דאָס געצעלט.

אַלע האַנדערער זינען געווען אָנגעטאַן אין גאַר אַלטע אָפּגע-
טראָגענע קליידער. אין אַלטע קליידער איז די פעלץ אויסגעריפן.
און דערפאַר זינען זיי קילער. וויטער קלעבט זיך אַרפּן דורך די
לעכער אַ הינטל און פרישט אָפּ. אָבער צום אומגליק באַה-זון זיך
אין די וואַרעמע וועטערן קאַמאַרעס. צוזאַמען מיטן הינטל פאַר-
קלעבן זיי זיך דורך די לעכער און ביסן אָן רחמנות. סאַמאַרעס
קריכן כאַטש ניט טיף אַרפּן. ערגער זינען פליגן. זיי קלעבן זיך
אַרפּן אין אַן אַרבל. אין אַ הויז. קריכו איבערן גאַנצן גוף. און ס'איז
ניט אויסצוהאַלטן פון ביסונג. כאַטש שפּרינג אין דער לופטן.

אלע זינען געגאנגען איבער דער טונדרע מיט א שווערער משא.
האָבן זיך געבויגן אין דרייען און מיט היצעס אין דער האנט זיך
געווערט פון גאנצע האַלקנט בייסיקע אינסעקטן.

לעבן יעדן איז געווען אַ גאנצער וואַלקן פליגעלעך און קא-
מאָרעס. זיי האָבן געזשוזשעט און געמאַטערט אָן אַן אויפהער.
קעק איז בראו געגאנגען פאַרויס און איז גיט אַפגעשטאנען
פון פאַטער. פון ציט צו ציט פלעגט ער זיך אַפשטעלן און שיסן
אַ תיִהלע אָדער אַ פויגל. ער האָט אַלץ אויסגעקוקט אויף דעם
שרעקלעכן גער גריזלי.

טאַפּטונאַ האָט שוין אין אָנהייב חעג דערשאַסן אַ צפון-הירש-
אַקאַריבן.

מע האָט זאט אַפגעגעסן און נאָך מיטגענומען פלייש מיט זיך.
וואָס ווייטער מע איז געגאנגען. אַלץ הייסער איז געוואָרן.
גונינאַנאַ האָט זיך אויסגעמאַטערט. כראַגנדיק די שווערע פעלן
צום שלאָפן. איבערהויפט נאָך. ווען מע האָט זיך אויפגעהויבן אויף
אַ בערגל. דאָ האָט מען זיך געזאָלט אַפשטעלן. אַקעק האָט געפאַדערט.
מע זאָל זיך אַפשטעלן אויף נאַכטלעגער אויף די כאַמע הויכע ערטער.
— איר קענט קיין מאָל ניט וויסן. ווען און פון וועלכער זיט
עס קענען זיך באַווייזן אינדיצנער—פלעגט ער חאַרענען.

כּוּן זינע ווערטער פלעגט קעק אין דער שטיל ציטערן.
טאַפּטונאַ פלעגט שמייכלען. אָבער ער פלעגט פאַלגן אַקעקן
גונינאַנאַ פלעגט אויך זאָגן זיין אַ זיפּץ:
— אויף אַ העכערן אָרט וועט אַפּשר פּלאָזן אַ חיינטל. ס'וועט
דערפאַר זיין ווייניקער אינסעקטן.

די זון אין האלבער נאכט.

ביו אהער האָבן אונדזערע האַנדערער אַלץ געפונען פּרעכטיקע ערטער אויף אַפּצושטעלן זיך. אומעטום האָבן זיי געפונען גענוג שטיינער, וואָס מע האָט געקענט מיט זיי צוהאַלטן די ברעגעס פּאָן געצעלט, דער הינט זאָל זיי ניט הייבן. ס'איז אויך געווען גענוג צו צוהאַנגן אויף צו מאַכן אַ פּפּער. די היץ איז אָבער געוואָרן וואָס חבטער אַלץ שטאַרקער, דאָס גיין-אַלץ שווערער. אַקעק האָט זיך שוין ניט געקענט אַבנהאַלטן:

— אומזיסט פאַטערן מיר אזוי פיל כוח. שלעפּנדיק מיט זיך אזוי פיל שפּיט. אָן דעם האַלטן מיר געקענט גיין צוויי מאָל אזוי גיר. פּפּ די הערטער האָט ער אַראָפּגענומען פּאָן פּיקאַלוס רוקן די שווערע זעק מיטן געטריקנטן פּלייש.

דער הונט האָט זיך נעבעך געלייגט אויף דער ערד. ער האָט קוים געאַטעמט. די אויגן זינען פּפּ אים געווען אזוי פאַרשוואַלן. אז ער האָט זיי געמוזט האַלטן צוגעמאַכט. די לאַפעט זינען אויך געווען צעביסן פּאָן די אינסעקטן פּיז הונדן. אַלע האָבן זיך גע-שטעלט, פּדי אין איינעם צו באַטראַכטן אַקעקס פאַרשלאָג.

— מין אַרעמער סאַפּוק-האַט קעק געוואָגט גלעטנדיק דעם הונט. — איר פּין זיכער, אז וויטער העט זיך אויך געפּינען גענוג חילד-עוף — האָט געוואָגט אַקעק — אויב מיר העלן דאָס פּלייש דאָ צוהאַלטן, העלן מיר פאַרליכטערן די הינט.

טאַפּטונא האָט זיך טיף פאַרקלערט. ער האָט געהאַלטן פּאָן דעם קלוגן און ריכטיקן פּלל: מע מוז טראַגן מיט זיך שפּיט, ווען מע גייט איבער אָן אומבאַקאַנטער געגנט. פּאָן דער אַנדערער זייט אָבער פּאָן העגן זיי זיך צוליב דעם זייער לאַנגזאַם. אזוי קען ער פאַרוואַמען קאַ-בלונען אזויף דער אַזערע. ווי זיי האָבן אָפּגעמאַכט זיך צו טרעפּן. אויב די הינט וועלן זיך צופיל אויסמאַטערן, העלן זיי זיך צו לאַנג מוון פאַרהאַלטן. אָמת, סאַפּוק איז ניט אזוי אויסגעמאַטערט ווי פּיקאַלו. קעק טרעבט שטענדיק פּאָן אים אָפּ די אינסעקטן, ווי ער טרעבט זיי אָפּ פּאָן זיך אליין. אָבער לאַנג העט ער דאָס אויך ניט קענען טאַן. טאַפּטונא האָט זיך געשלאָגן מיט דער דעה וואָס צו טאַן. חילד-עוף איז דאָ טאַקע פאַראַן וייער פיל, און אַקעק איז דאָך אזא פאַרויכטיקער.

גדו-האט געזאגט טאכטונא צו אַקעקן-דו גיסט אַ גוטע עצה.
לאַמיר טאקע באהאַלטן דאָס פלייש דאָ. עס וועט אונדז צו ניץ קומען.
ווען מיר וועלן גיין צוריק. פיקאלו און סאַפּטוק וועלן מער נישט
טראָגן די שטעקנס פונעם געצעלט.

די פעלן צום שלאָפן האָט מען נישט געקענט אַנלאָדן אויף די
הינט: מע איז געגאַנגען פאַרביי אַזערעס, און היי נאָר די הינט פלעגן
דערוען האַסער, פלעגן זיי זיך אַהין אַ האַרף געבן זיך אַפּצופרישן.
אַלע האָבן געקליבן שטיינער צו באהאַלטן אונטער זיי די שפּיטן.
ס'איז געווען היימלעך צו זיין נאָך דער אַרבעט בשם פּפּער. דער
רויך האָט אַפּגעטריבן די אינסעקטן. די זון באהאַלט זיך הינטערן
האַריזאָנט אויף אַ מינוט פינף און זי גייט שוין היידער אויף. אזוי
שפּיט זי דאָ פיר און צוואַנציק שעה נאָך אַנאַנד. מער נישט צו נאַכט,
ווען די זון שטייט נידעריק אויפן האַריזאָנט. האַרעמט זי נישט אזוי
שטאַרק.

זיי פלעגן זיך אויפהייבן און לאָזן אין וועג אַרען אַ זייגער צע
אין אַחנט.

איצט האָבן זיי באַשלאָסן צו האַנדערן הייטער אָן מַשא. פריער
פלעגן זיי פאַנגען הילד-עוף נישט נאָר אַנצוועסן זיך אויף דער מינוט,
נאָר אויך אַנצוגרייטן אויף שפּעטער. איצט האָבן זיי געוואַלט
פאַנגען נאָר אזוי פיל, מע זאָל זיין זאָט דערהיילע.
פיקאלו האָט זיך גיך דערהוילט און די גאַנצע פאַרטייע האָט
זיך גאַנץ גיך באַוועגט פאַרויס.

— פאַרויס פאַרויס!—האַבן זיי דערביי אונטערגעוואַנגען.
טאכטונא האָט געהאַט צו פאַנגען היינט אַדער מאָרגן אַ קאַריבן.
אַבער קיין הירש האָט זיך נישט געמאַכט נישט דעם ערשטן, נישט דעם
קומענדיקן טאָג. זיינע אויגן, האָט האָבן געפּינקלט מיט פּריילעכקייט,
זיינען געוואָרן ערנסט. ער פלעגט אויפשטיין פרי, פלעגט איבערלאָזן
קעקן און אַקעקן, זיי זאָלן אוועקשטעלן דעם געצעלט, און אליין
פלעגט ער גיין זוכן הילד-עוף. עס פלעגן פאַרגיין לאַנגע הייסע שעות
און אים פלעגט זיך קיין זאך נישט אַהנגעבן צו פאַנגען. ער פלאַנט-
דזשעט אַרום אָן אַפּרו, אַ פינצטערער, און קערט זיך אום צו דער
פאַמיליע, ווען ער דערזעט, אז דער געצעלט איז שוין אויפגעשטעלט.
מע לויפט אים אַנטקעגן, און ער ווייזט זיינע פוסטע הענט ...

— אַ, מיר האָבן זיך געוואַרט אין דעם לאַנד.
אַקעק לייגט פאַר נישט דרייטט, מע זאָל זיך אומקערן צוריק.
דער טאכטונא זאָגט, אז ס'איז שוין צו שפּעט. ביז האַנען זיי וועלן
דערגיין צום אַרט, ווי עס לייגט זייער שפּיט, וועלן פאַרגיין דריי טעג

אויב זיי וועלן גיין פארויס, וועט זיך אָפּשן גיכער וואָס מאַכן.
טאָפּטונאָ גייט אַרום פינצטער ווי די נאַכט. אָקעק און קעק
ווערן זייער ערנסט, קוקנדיק אויף אים. גונינאַנאַ מיט זיך אַלעמען
היימלעכער צו מאַכן:

— נאַרישקייטן אַזוי טרויערן, וואָס מע האָט די לעצטע פּאַר
טעג ניט געפונען קיין הירש זי גיט אַ קוק—איך האָב צוזאַמען מיט
נאַששעקן אָנגעגראָבן אַ גאַנצן זאַק וואָרצלען—מאַזן. איך וועל זיי
באַלד אויסקאַכן און מיר וועלן זיך לייגן שלאָפן מיט פולע מאָגנס.
קיינער איז פון די ווערטער פריילעכער ניט געהאָרן. אַלע
האַבן געוואָסט, אַז פון די וואָרצלען קען מען ניט זאַט ווערן, איבער—
הויפט נאָך, אַז מע איז אַזוי הונגעריק און אויסגעמאַטערט.

אָקעק האָט פאַרלאָרן דעם שלאָף. ער האָט זיך געפילט שולדיק,
וואָס די פאַמיליע הונגערט. דאָס האָט ער געגעבן די עצה איבערצו—
לאָזן די שפּיז און עס צו באַהאַלטן. ווען אַלע האָבן געשלאָפן, האָט
ער אַרומגעבאַנדזשעט איבער דער טונדרע און אים האָט זיך אַנגע—
געגעבן צו פאַנגען צוויי וועדערקעס. איר קענט זיך גאַרניט פאַר—
שטעלן. ווי קליין די תּיִהלעך זענען געווען, אַז מע האָט פון זיי
אָפּגעשוונדן די פעלכלעך. אויסער די הינט, האָבן דאָס געדאַרפט עסן
5 מענטשן. גונינאַנאַ האָט פּמעט גאַרנישט באַקומען. זיי האָט איר
פאַרציע אָפּגעגעבן נאַששעקן. זיי זענען געווען הונגעריק דעם גאַנצן
טאָג. דערנאָך האָט מען צו מיטאַג אויפגעגעסן דרוב ווילדע הינער,
וואָס קעקן האָט זיך אַנגעגעבן צו שיסן.

— געדענקט מיינע ווערטער—האַט אומעטיק באַמערקט אַלעק—
מיר וועלן זיך דעם גאַנצן זומער שפּיזן מיט פייגל, וואָרצלען און
וועדערקעס.

— זאָג דאָס ניט—האַט אים איבערגעריסן קעק—איך האָב היינט
געזען אַ האָז.

— פאַר וואָס האָסטו אים ניט געפאַנגען. מיינן זונן זאָגן איז נאָך
הייניקו

קעק האָט זיך אַ פּיסל פאַרשעמט. ער האָט דערקלערט:

— ווען איך האָב זיך געיאָגט נאָכן האָז, האָב איך געזען, ווי
פון הייטן לויפט אַ קאַריבו (אַ הירש). איך האָב בעסער געוואָלט
כאַפן דעם הירש, האָב איך זיך גענומען יאָגן נאָך אים. ער האָט
מיר דערזען און האָט גענומען לויפן גיכער. איך—נאָך אים. ער—אַלץ
גיכער. איך בין געלאָפן און געלאָפן. איך האָב זיך אָבער געשראַקן.
אַז איך וועל פאַרלויפן צו ווייט און וועל אַיך פאַרלירן. דאַן האָט
איך זיך אומגעקערט נאָכן האָז. אָבער ער איז דערחילע אַנטלאָפן.

- דו האָסט ניט געדארפט אַפּלאָזן דעם האָז, הי באַלד מיר
הזנגערן אזוי-האָט טאפּטונא געזאָגט.

האָס אַ טאָג, זינען זיי געוואָרן אַלץ הונגעריקער און דאָס
וועטער איז געוואָרן אַלץ הייסער. ס'האָט זיך געדוכט, אז די אינ-
סעקטן ביסן אַלץ שטארקער.

קעק איז געווען אזוי פאַרנומען מיטן זוכן שפּיז, אז ער האָט
אויפּגעהערט אויפצופאַסן סאַפּטוקן, און ביים הונט זינען געבעך די
צעביסענע אויגן און די לאַפעס געוואָרן אזוי ווי ביי פּיקאַליון. מע האָט
זיך געדארפט הונדערן, האָט גאַאַשעק האַלט אזוי גוט, זי פּלעגט
זיך באַנוגענען מיט איר פאַרציע, אַ מאָל פּלעגן די עלטערן אָפּגעבן
איר אַ טייל פּון זייער פאַרציע און זי איז ניט געווען קאַפּריזונער
זיי געוויינטלעך, זי האָט די ערשטע אויסגעשרייען:

- האַלד!

אַ געדיכטער האַלד האָט געדארפט זיין אין מזרח פּון דער
שחאַרצער אָזערע, אָבער קיין אָזערע האָט זיך אין ערגעץ ניט געווען.
מע האָט געדארפט זיין געדולדיק און גיין צווישן סאַסנעס, ביז האַנען
עס האָט זיך ניט באַחזן לינקס די אָזערע, האָט האָט געפּינקלט
אויף דער זון.

זיידער האָט אַ לויכט געטאָן אַ האַפּענונג, נאָך איין טאָג גאַנג,
און זיי וועלן קומען צו דעם אָרט, הי מע קען אריבערבאַדזשען
די אָזערע, און דאַרטן וועט זיך שוין געפּינען שפּיז, אין דעם זינען
זיי געווען זיכער.

ס'האָט גערעגנט, ווען זיי האָבן זיך אָפּגעשטעלט רוען, מע האָט
געמאַכט אַ גרויסן פּבער לעבן געצעלט, צו מיטאָג האָט מען אויפּגע-
געסן אַ העלפט פּונעם שלאָפּזאַק, פּון אַן אַלטער הירשנפּעל קען מען
אויסקאָכן אַ מיטאָג, אָמת, זייער אַן אַרעמען, אָבער דאָך איז געווען
בעסער זיי גאַרנישט.

אין דער פּרי האָבן זיי זיך געלאָזן אין וועג אַרײַן אַן פּרישטיק,
מע האָט געוואָלט געפּינען עפעס בעסערס, דעם ערשטן מאָל האָבן זיי
טאַקע דערשפּירט דעם ריכטיקן הונגער, די מענער האָבן אים מטיק
אריבערגעטראָגן; זיי זינען זיך צעגאַנגען אין פאַרשידענע זיטן,
גוינינאַנאַ איז געגאַנגען פאַרויס, מיט דער היינעדיקער הונגעריקער
מידעלע און מיט די אויסגעמאַסערטע הינט, זי האָט זיך געמיט צו
גיין מיטן ריכטיקן העג.

איצט, ווען זיי זינען שוין געווען אזוי נאַענט, האָט זיך קעקן
שטאַרק געוואָלט פּרייער פּון אַלעמען קומען אין אַ דערפּל און באַ-
געגענען דעם וויסן, ער איז געלאָפּן איבערן וואַלד ברעכנדיק

צױבגן און ריזיקירנדיק מיט אלץ. אבי נאָר גיכער קומען צו דעם
אַרט. ווי דער וויסער האָט אים צוגעזאָגט צו וואַרטן מיט זײַן
גאַנצער פאַרטייע. ער מוז שוין געוויס דאָ זײַן. ווייל טאַפּטונאַס פאַ-
מיליע איז דאָך אזוי לאַנגזאַם געגאַנגען פאַרויס די לעצטע צוויי וואָכן.
ווען דער האַלד איז געוואָרן שיטערער. האָט קעק גענומען גיין
נאָך גיכער. ער האָט פאַלד דערוען אָן אינדול. מענטשן און אַ געצעלט
לעבן וואַלד. מיט אַ פּרײַדגעשריי האָט ער זיך געוואָרפן צו זיי.
זיי האָבן אויך געוואָרפן די אַרבעט און זײַנען אים געלאָפן אַנטקעגן.
— אַמיאַליקו אַמיאַליקו— האָט קעק געשרײַען קוים אַפּכאַפּנדיק
דעם אַטעם.

דאָס איז ניט געווען אַמיאַליקו. דאָס זײַנען געווען מער נישט ווי
זײַנע עסקימאַסן.

— ווי זײַנען די איבעריקע? צי האָט איר שפּיז? — האָבן זיי
אין איין שטים געפּרעגט.

— ניט איין פּרעקעלע— האָט געענטפּערט קעק.

— די איבעריקע זײַנען פּון הינטן. איך האָב פּון פּרי אָן קיין זאָך
ניט געגעסן.

— מיר האָבן אַליין לאַנג געהונגערט. אָבער מיר קענען אביך
פּון דעסט וועגן העלפן. קום מיט אונדז!

זיי האָבן צוגעפירט דעם גאַסט צו זייער געצעלט און האָבן
אים דערלאַנגט אַ גרויסע שיטעלע מיט יאַגדעס. די זעלביקע יאַגדעס
וואַקסן אויך אויף דער ערד וויקטאָריאַ. אָבער קעק האָט זיי קיין מאַל
ניט געגעסן. ער האָט אפילו קיין מאַל ניט געטראַכט זיי צו פאַרזוכן.
— זיי זײַנען געשמאַק. די יאַגדעס? — האָט קעק געפּרענט מיט
אומצוטרוי.

— אַ זייער געשמאַק! — האָבן זיך אַ כאַפּ געטאַן ביידע עסקימאַסן—
עס. וויפּל דו ווילסט. דערפּב האָבן זיי אַליין גענומען פאַקן די
יאַגדעס אין מויל אַרײַן.

קעק איז געווען צו הונגעריק. ער זאָל צו לאַנג קלייערן. ער
האַט זיך גענומען פאַר די יאַגדעס. און זיי זײַנען אים זייער געפּעלן.
דאָס זעלביקע האָט געטאַן נאַאַשעק. ווען זיי איז געקומען. גונינאַנאַ
האַט זיך אָבער אָפּגעזאָגט צו עסן די יאַגדעס. איר איז דאָס פאַר-
געקומען חילד. אזוי ווי עסן גראָז אין פעלד. אַ גאַנץ לעבן פלעגט זיי
פאַרביגליין פאַרפּב די זעלביקע יאַגדעס און זיי האָט קיין מאַל ניט
געהערט. עמעק זאָל זיי עסן. ווי זאָל זיי איצט זיי אָנהייבן עסן?

מע גייט איבער דער אָזערע.

קאפּלונאַס עסקימאַסן האָבן דערציילט, אז זיי זינען געקומען אהער נאָך אַ שווערן און ניט קיין אַמגעגעבענעם טאָג. מע האָט אויפגעשטעלט דעם לאַגער, און אַמיאַליק איז אַדעק מיט זיי אויף יאָגד. זיי זינען אַדעק מיטן ברעג אין פאַרשיידענע ריכטונגען און האָבן מיטגערופן מיט זיך אַקעקן און טאַפּטונאַן, באַלד האָט זיך אַקעק אומגעקערט מיט עטלעכע ווערעקעס און טאַפּטונאַ מיט פייגלען, ענדלעך איז אויך געקומען אַמיאַליק מיט פלייש פון אַ קאַריבו אויפן רוקן. מע האָט געגעסן צו זאַט. אַלע זינען געווען זייער פריילעך. מע איז געווען די גאַנצע נאַכט און זיך דערציילט, וואָס מע האָט פאַר דער צייט איבערגעלעבט.

זיי האָבן גאַרניט געפילט, אז זיי זיצן די גאַנצע נאַכט, חפּל די זון האָט געשפּנט און ס'איז געווען ליכטיקער טאָג. אַבער אַמיאַליק האָט געהאַט אַ זיגער און ער פלעגט קיין מאָל ניט פאַרגעסן אים אַנצושטעלן. ער האָט דאָס געזאָגט, אז זיי זיצן די גאַנצע נאַכט. ס'איז שוין געווען האַלבער טאָג, ווען זיי האָבן זיך געלייגט שלאָפן.

זיי אַלע זינען געווען דעם ערשטן מאָל אין דער געגנט, און קיינער האָט ניט געוואָסט, וווּ צו זוכן דעם וועג אויף אַריבערצוגיין די אָזערע. מע האָט דערציילט, אז דער איבערגאַנג צייט זיך חי אַ שמאַלער פאַסיק פון איין אינדזל צום צווייטן, און אז גיין קומט אויס ביזן גאַרטל אין וואַסער.

קאַפּלונאַ האָט באַשלאָסן אַליין צו גיין זוכן דעם איבערגאַנג. קעק איז מיטגעגאַנגען מיט אים, דאָס איז געווען די סאַמע הייסע שעה פון אומענדלעכן פאַליאַר-טאָג. זיי האָבן זיך געלאָזט אין וועג אַרבען אין זייער אַ מונטערער שטימונג. זיי האָבן געקלומט וועגן דעם, חי זיי וועלן זיך פאַדן אין דער קילער אָזערע, און זיי האָבן געהאַט נחמנות אויף די איבעריקע, וואָס דאַרפן ליידן פון פליגעלעך און פון היץ אין וואַלד.

קעק האָט זיך מיט אַ געלעכטער געוואָרפן אין וואַסער:

א. גוט, איראַ, גוט!

קאבלונא איז ארמין אין האסער און האָט געבראַדזשעט. דאָס
האַסער איז אים דערגאַנגען ביזן גאַרטל.

— איך העל גיין מיט דיר — האָט זיך קעק געבעטן.
— נין, גיי נישט, בלעב אויף דעם אָרט, חיי דו שטייסט. דאָ איז
צו טיף פאַר דיר.

אין פינף מינוט ארום איז שוין אַמיאַליק געווען ביזן האַלדז
אין האַסער.

— פאַרויכטיקער, פאַרויכטיקער — האָט דער ינגל געשרייען.
ער האָט מורא געהאַט, דער הייסער זאָל נישט אַרבינגיין ביז
איבערו קאַפּ איז האַסער.

פריער האָט קעק מיט שרעק געקוקט, ווי אַמיאַליק באַהעגט
זיך לצאָגזאַם, אָבער באַלד איז ער געוואָרן דרייסטער און ער האָט
שוין אַליין געוואָגט צו זוכן אַ פלאַך אָרט.

די זון האָט זיך באַהאַלטן הינטער די וואַלקנס.

ס'האַט אָנגעהויבן צו רעגענען. גיין אין אַבז-קאַלטן וואַסער, ווען
עס גייט נאָך דערצו פון אויבן. איז נישט געווען צו אָנגענעם. קעק
האַט שוין פאַרדראָסן. האָט ער איז נישט געבליבן מיט די איבעריקע
אין האַלד. ער האָט זיך פאַרגעשטעלט, אז זיי זיצן איצט אין טרוי
קענעם האַרעמען געצעלט און דערציילן זיך מצטעם. ווי פאַרלאָזט
מען איצט דעם חייסן מענטשן. האָט גייט זיך אַלץ פאַרויס, אזוי ווי
ס'וואַלט גאָר קיין רעגן נישט געווען קעק איז אָבער שטיל געגאַנגען
נאָך קאַבלונאַן. ער האָט געוואַלט, קאַבלונאַ זאָל אים שיקן צוריק.

מיט אַ מאָל האָט זיך קעק אַראַפּגעלאָזן אונטערן וואַסער. דאָס
איז געווען זייער אַ טיף אָרט. ער וואַלט זיך דערטרונקען. ווען
קאַבלונאַ לאָזט זיך נישט אַראַפּ אונטערן וואַסער און ראַטעוועט אים
נישט אַרויס. קאַבלונאַ האָט אים שטרענג געהייסן גיין פאַרויכטיקער
און נעענטער צום ברעג. אַ פאַרשעמטער האָט קעק שטיל געפאַלגט
דעם חייסן. ער האָט אָנגעטאַפט מיט די פיס אַ האַרטן גרונט און איז
פאַרויכטיק געגאַנגען איבער נישט קיין טיפן אָרט. ער איז אזוי געווען
אַרבינגעטאָן אין דעם וועג, אז ער האָט נישט באַמערקט, ווי ער איז
אָדעק גאָר חייט און איבערגעלאָזט דעם חייסן הינטער זיך. ווען ער
האַט דאָס באַמערקט, האָט ער פאַרשטאַנען, אז ער האָט געפונען דעם
איבערגאַנג. אים האָט זיך פאַרוועלט אַ שטיף טאָן. עסקימאַסן האָבן
זייער ליב אַ שפּאַס, אַ פריילעך געלעכטער. ער האָט זיך אַראַפּגע-
לאָזן אין האַסער, ס'זאָל זיך מער נישט זען חיי דער קאַפּ, און ער
האַט גענומען שרייען:

— אַמיאַליקו אַמיאַליקו העלף מיר!

און דערבב האט זיך שטים געקלונגען אזוי. הי ער האלט
זיינען.

קאבלונא איז אין בעס געווארן. נייטיק האט ער געדארפט
מיטנעמען דעם יינגל און אלע חילע אים ארויסראטעווען אן אומ-
צופרידענער איז ער צוגעגאנגען צו קעקן.

קעק איז אויפגעשפרונגען מיט א געלעכטער און האט געזאגט:
— איך האב דיך אפגענארט. איך האב געהאלט מאכן א שפאט.
איך טרינק זיך ניט. איך שטיי אויף גאר א פלאכן ארט און חבטער
איז אויך פלאך. דאס האב איך געפונען דעם איבערגאנג.
קאבלונא האט זיך לאנג ניט געפייזערט אויף קעקן. ער האט
זיך פונאנדערגעלאכט און געזאגט:

— אויסגעצייכנטו ס'מאכט ניט אויס. וואס דו האסט מיך אפגע-
נארט. אפי דו האסט געפונען דעם ריכטיקן וועג. דעם איבערגאנג.
לאמיר מאכן א צייכן אויף דעם ארט און גיין וויטער.

זיי האבן גענומען א לאנגן שטאנג. וואס אמיאליק האט
געבראכט מיט זיך, און אים אריינגעשטעקט אין גרונט פון דער
אזערע. זיין שפיץ זאל זיך ארויסזען פון האסער. זיי זינען דער-
גאנגען פיו אן אינדול, זינען אים דורכגעגאנגען. האבן געמאכט
א סימן און זינען ווידער אריין אין וואסער. אזוי זינען זיי גע-
גאנגען פון איין אינדול צום צווייטן. דאס איז שוין געווען ניט אזוי
שווער, ווייל זיי האבן געפונען דעם ריכטיקן וועג.

זיי זינען דערגאנגען פיו א וויטן ברעג און האבן זיך אומגע-
קערט צוריק. אומעטום האבן זיי אויפן איבערגאנג אָנגעשטעלט
שטאנגען. זיי זאלן אויף מאַרגן ליכט געפינען דעם וועג. מאַרגן
האבן דאך געדארפט גיין אלע און אריבערטראַגן מיט זיך די זאכן.

א' נד' אונער.

אונדזערע וואנדערער זינען אריבער די שווארצע אָזערע און זייערע מאטערנישן האָפן זיך געענדיקט. זיי זינען געווען ביי דעם טיך דין. דאָ איז געווען גענוג שפיט. ניט אפּלנדיק זיך און אָן זאָרג זינען זיי געגאנגען פון איין עסקימאָסן-לאַגער צום צווייטן. טאפּטונא און גונינאנא האָפן זיך שוין פון פריער געקענט מיט עטלעכע פון די פאמיליעס, וואָס זיי האָפן דאָ באַגעגנט, און גאָר גיך האָפן זיי זיך באַפרינדעט אויך מיט די איבעריקע. אַלע זינען זיי געקומען אהער צוליב איין זאך: האַקן סאָסנעס און מאַכן הילצערנע פּליים.

די זון האָט די גאַנצע צייט געשניט. ליכט און פינצטערניש האָפן זיך ניט געפיטן איינס נאָך דעם אנדערן. זיי האָפן ניט גע-וויסט פון שעה, ווי ביי אונדז, ווען אַפּצושטעלן אָן אַרבעט, אַ גע-שפּרעך אָדער אַ שפּיל. מע פּלעגט זיך ניט אַפּשטעלן, ביז וואַנען מע פּלעגט ניט ענדיקן אַ געוויסע באַשעפטיקונג.

קעק און זיין פאָטער פּלעגן אויסהאַקן אַ בוים; ווען דער בוים פּלעגט פּאַלן, פּלעגן זיי זיך נעמען אויסהאַקן און אויסשניידן ברעטער און אַרבעטן אזוי לאַנג, ביז וואַנען די ברעטער פּלעגן ווערן פאַרטיק צום טריקענען. דאָן ערשט פּלעגן זיי באַמערקן, ווי מיד און ווי הונגעריק זיי זינען, און גיין אַהיים עסן און שלאָפן. זיי פּלעגן אַרבעטן אַ שעה זעכצן און אָפּשר אפילו די גאַנצע צוואַנציק נאָך אַנאנד.

קיינער האָט דאָס ניט באַמערקט און קיינעם האָט דאָס ניט געקיימערט.

די מענער פּלעגן אַ מאָל איבעררייסן די שווערע אַרבעט צוליב יאָגד. ס'איז געווען מאַנאָט אויגוסט. אין דער צייט זינען די הירשענע פּעלן באַזונדערס גוט.

טאפּטונא האָט געוויסט, אז ער זאָרף קריגן אַ סך פּעלן, וועל מע דאָרף מאַכן ווינטערדיקע קליידער פאַר דער גאַנצער פאמיליע. אַפּרייניקן די פּעלן און זיי צוזאַמעננייען - דאָס איז געווען גו-נינאנא אַרבעט.

נאָאשעק האָט זיך פאַרזיילט. זי האָט געקליבן יאָגדעס, גע-
פלאַכטן קרענץ פון בלומען און געהאַלפן דער מוטער צו דער
אַרבעט.

אײן מאָל האָט זי זיך געשפּילט מיט אַנדערע קינדער אַזוי לאַנג
זי אונדזערע דרײַ טעג און דרײַ נעכט. די זון האָט די גאַנצע צײַט
געשײנט, די לופט האָט געהילכט פון די פּרײַלעכע קינדערשע
שטימען. עס זײנען אַלץ צוגעקומען נײַע און נײַע חֲבָרִים.
זײ זײנען געווען אַזוי פּרײַלעך, און קײנער האָט נײַט געקלערט, אַז
מע דאַרף ענדיקן די שפּיל. ווען נאָאשעק איז זײער מיד געוואָרן,
האָט זי זיך גענומען בײַזערן, אַז אַרײַן אין געצעלט, האָט זיך
אַ וואָרף געטאָן אויפן געלעגער און אַזוי לאַנג געשלאָפן, אַז די
מוטער איז געוואָרן אומרוק, צי זי וועט זיך אַ מאָל אויבכאַפן.

אין דער צײַט האָט קעק אויך געהאַט פאַרגעניגן: אַמיאַליק
האָט אים גערופן מיטגיין און זײ האָבן צוזאַמען אַרומגעבלאַנדזשעט
אין דער אומגעגנט. דערווײַלע האָט זיך גאָך נײַט פאַרווירקלעכט
נײַט אײן חֲלוֹם קעקס: זײ האָבן נאָך נײַט געטראָפן נײַט קײן בער-
גריזלי און נײַט קײן אײנדיאַנער.

אויפן צווייטן טאָג פון זײער וועג איז אַמיאַליק געזעסן און
האָט עפעס אויפמערקזאַם געקוקט דורכן בײנאַקל אויף אַ פלעק
אין דער ווייטן.

דער ווייטער האָט דערלאַנגט דעם בײנאַקל קעקן און געזאַגט
צו אים:

— קוק זיך אײן און זאָג מיר, וואָס דו זעסט.

קעק איז געווען שטאַלץ, וואָס מע פּרעגט זײן מײנונג זי צו
אַ-דערוואַלסענעס.

— מענטשן-האָט ער געענטפערט, און דערצו האָט זײן שטייט
געציטערט נאָך מער זי די פּינגער, וואָס האָבן געהאַלטן דעם בײנאַקל.
ער האָט געוואַסט, וועמען ער זעט.

— דאָס זײנען עסקימאָסן? — האָט געפּרעגט דער ווייטער.

— נײן, נײט זײ!

קעק איז געווען אַזוי אויפגערעגט, אַז ער האָט קוים אײנגע-
האַלטן דעם בײנאַקל.

אַמיאַליק האָט ווידער גענומען דעם בײנאַקל.

— אָפּשר איז דאָס מײן פּרענד סעלביגן-האָט ער געזאַגט צו זיך
אַלײן:—אָפּער נײן, איך מײן, אַז נײט.

צו קעקן האָט ער שוין הויך געזאָגט:
- נו, גוט, היי באַלד מיר חייסן ניט, ווער זיי זינען, לאַמיר גיין
זיי אַנטקעגן און זיך באַקענען מיט זיי.

דער קליינער עסקימאַס האָט אָן ווערטער אינגעשטימט. דאָס
געפיל פון פאַרויכטיקייט (אַלע עסקימאַסן זינען פון דער נאַטור
פאַרויכטיק) האָט אים אפילו אונטערגעזאָגט, אַז ס'איז בעסער זיך
צו באַהאַלטן און אַפּוואַרטן די פּרעמדע. אָבער זיין נבגיר איז געווען
נאָך שטאַרקער פאַרן שכל. אים האָט זיך געוואָלט טרעפן מיט די
אומבאַקאַנטע, זען זיי נאָענט און זיך גוט איינקוקן אויף זיי.

דאָס שרעקלעכע וואָרט, אינדיאַנער, האָט מען ניט אויסגערעדט,
אַבער קעק האָט געוואָלט, אַז דאָס זינען זיי. ער האָט ניט געוואָלט, צו
זאָל ער זאָגן וועגן דעם דעם חייסן: טאַמער גייט קאַבלונאַ ניט, ווען
איך זאָג אים. צוויי מאָל איז דאָס וואָרט, אינדיאַנער, שיר אַליין
ניט אַרויסגעפלוין פון זינע ליפן. אָבער ביידע מאָל האָט ער די
ליפן שטאַרק צוזאַמענגעפּרעסט. דאָס איז דאָך די איינציקע גע-
לעגנהייט צו זען אינדיאַנער. עס קען זיין, אַז דאָס איז געפּערלעך,
אַבער אַמיאַליק האָט דאָך זיין ביקס.

צו קעקס גרויסער פאַרווינדערונג האָט קאַבלונאַ זיך גאַרניט
געשראַקן פאַר די פּרעמדע. ער איז געגאַנגען דירעקט זיי אַנטקעגן.
ווען אַמיאַליק און קעק זינען אַרויסגעקומען אויף אָן אַפּענעם אָרט,
האָט זיך אַמיאַליק אַפּגעשטעלט, גענומען פּאַכן מיט די הענט און
אַזוי געגעבן צו וויסן די פּרעמדע, זיי זאָלן זיך אַפּשטעלן.

קעק האָט אויפּמערקזאַם געקוקט. דערביי האָט ער אַלץ גע-
צויגן די הויכע שטיוול, וואָס גונינאַנאַ האָט פאַר אים געמאַכט
פון ים-הונט-פּעל. ער איז געווען זייער צופרידן, ווען קאַבלונאַ האָט
זיך נאָך אַ מאָל אינגעקוקט אין בינאַקל און געזאָגט:

- דאָס זינען אינדיאַנער!

קעק פארעפט זיך מיט די אינדיאנער.

צו קעקן האט דאס הארץ שטארק געקלאפט:
— איז דאס טאקע אזוי
א מאדנער געפיל האט אים ארומגעכאפט, א ציטער איז דורך
איבער אלע זינע גלידער.
— דו... דו האסט עס גאר קיין מורא ניט— האט ער צום סוף ניט
אויסגעהאלטן.
— ניין— האט אמיאליק געזאגט— אבער אויב דו האסט מורא
און דיר ווילט זיך אנטלויפן, בלעב דא, און איך וועל שפעטער קומען
נאך דיר.
קעק איז רויט געווארן.
— איך וויל ניט דורכלאזן די געלעגנהייט זי צו זען— האט ער
געזאגט און איז געגאנגען פארויס.
דער וויסער און קעק האבן זיך אראפגעלאזן פון א בערגל און
זיך באגעגנט מיט די אינדיאנער. זי זינען געווען אָנגעטאָן הי
חיסע, און איינער פון זיי האט אפילו פרע גערעדט ענגליש מיט
אמיאליקן. זייער הויט איז געווען זייער טונקל, און קעקן האט זיך
געזוכט, אז זיי האבן פֿנימער פון גִּוֹלָנִים.
קאבלונא האט געטרעגן מיט זיך דאס פֿלֶיש פון דעם הירש, וואס
ער האט ניט לאנג געשאסן. די אינדיאנער זינען, חישט אויס, גע-
ווען הונגעריק. אמיאליק האט געבעטן קעקן מאכן פֿיער. דער ינגל
זאָט זיך גענומען פאר דער ארבעט, ניט ארויסלאָזנדיק פון אויג די
פֿינד. צוויי פון די אינדיאנער האבן אים געהאלפן. ביז וואנען דאָס
פֿיער האט זיך פונאנדערגעברענט און דאָס עסן האט זיך געקאכט.
איז קעקן שרעק פֿמעט פארביי.
— קעק— האט געזאגט אמיאליק— די פרעמדע אינטערעסירן זיך
מיט אַיך, ווי איר מיט זי.
— אָט דער מאן היסט דושימי. ער האט מיר דערציילט, אז זי
זינען הינטריקס מאָל פארגאנגען אזוי ווייט אויף צפון, וויטער ווי
אלע מאָל, וויל זיי האבן געהאפט זיך צו באגעגענען מיט עסקימאָסן.
זיי האבן אָבער מורא צוצוגיין גאר נאָענט צו אַ לאַגער, וויל זיי
זינען נאָר דריי, און עסקימאָסן איז דאָ פאראן אזוי פיל.

אמיאליק האָט דאָס איבערדערציילט קעקן מיט זייער אָן ערנסטן
פֿנים. אָבער ביידן האָט זיך געוואָלט אַרויסשיסן מיט אַ געלעכטער.
די אינדיאַנער האָבן פאַרשטאַנען. אז קעק האָט ניט קיין שינאַה
צו זיי.

דושימי האָט דערציילט, אז ער האָט געדינט ביי סעלבין, אַמיאַ-
ליקס אַ נאָענטן פּרענד. סעלבין האָט געבעטן, דושימי זאָל אויפֿזוכן
דעם חבֿסן מענטשן און אים העלפֿן. אויב מע וועט דאַרפֿן.
אָמיאליק האָט דאָס איבערגעזעצט קעקן.

קעק האָט זיך גענומען קיבלען פֿון געלעכטער. זיי העלן העלפֿן
אָמיאליקן, אז ער, דער הייסער - קאַרמעט זיי אלעמען.
די אינדיאַנער האָבן ניט פאַרשטאַנען זיין געלעכטער, אָבער
זיין געלעכטער האָט זיי באַרויקט. מענטשן, וואָס לזכן אזוי הייליך
און פֿרילעך, קעגען דאָך ניט זיין קיין גוֹפֿנים. דושימי איז געוואָרן
דריסטער און ער האָט חבֿטער גערעדט:

- מיסטער סעלבין האָט געזאָגט, אז דו קענסט געוויס העלע
ניט איז עסקימאָסן. און אז איך העל זיך טרעפֿן מיט דיר, וועסטו מיך
צונויפֿפירן מיט זיי. דאָן וועל איך קענען דעם קומענדיקן זומער באַ-
גלייטן אַהער מיסטער סעלבין.

קאַפֿלונאַ האָט ניט געוויסט, צי די עסקימאָסן העלן אינשטימען
זיך צו טרעפֿן מיט די אינדיאַנער. דערפֿאַר האָט ער גענומען ריידן
מיט קעקן, אזוי היי ער וואָלט מיט אים זיך אָן עצה געהאַלטן.
- ווי מיינסטו, זיין פֿאַטער, די מוטער און אַקעק העלן זיך
העלן טרעפֿן מיט אַט די מענטשן? - האָט ער געפרעגט.

- זיך טרעפֿן? וווּ היי אזוי?

קעק איז געוואָרן דערשראָקן פֿון דעם געדאַנק אליין.

- אין דערפֿל, אויב מיר וועלן זיי אַהין אַוועקפירן - האָט קאַפֿ-
לונאַ געענטפֿערט.

קעק האָט געזאָגט:

- אַקעק קען זיך דערשרעקן און אָנהייבן שיסן, ווי נאָר ער
וועט זיי דערזען.

- ניין, ער וועט דאָס ניט טאָן, חבֿל איך העל פֿריער געבן צו
היסן, אז די אינדיאַנער קומען היי געסט.

אַננעמען די אינדיאַנער היי געסט - דאָס אליין איז פֿאַרן קליינעם
עסקימאָס געווען אַ מערקחירדיקער און שרעקלעכער געדאַנק.
ער האָט אָבער געזען, אז קאַפֿלונאַ איז זייער ערנסט, האָט ער זיך
טיף פֿאַרטראַכט: - קאַפֿלונאַ הייל היסן, צי די עסקימאָסן העלן באַ-
געגענען די אינדיאַנער פֿריינדשאַפטלעך?

צפון יינגל האָט זיך אלץ צעמישט אין קאָפּ.
— די אינדיאַנער זינען גאָר ניט אזוינע, זיי מיר האָבן גערעכנט.
זיי האַלטן זיך אַנדערש און זעען אויס אַנדערש. געזיס, אינעווייניק
אין האַרצן זינען זיי אָפּער ביזע.
— פאַר האַסערע מענטשן האָט איר זיי געהאַלטן — האָט אַמיאַליק
געפּרעגט.

— פאַר געפּערלעכע, פאַר פאַלשע, פאַר גוֹלֶנִים.
— זיי זעען אָפּער אזוי ניט אויס — האָט קעק געזאָגט.
דושימי און זינע באַגלייטער האָבן פאַרשטאַנען. אז די לאַגע
איז ערנסט. זיי פאַלד מע ענטפּערט זיי ניט אזוי לאַנג אויף זייער
ביטע און מע האַלט זיך אזוי לאַנג אַן עצה, האָבן זיי באַשלאָסן, אז
מע דאַרף זיך נאָך אַ מאָל באַראַטן צווישן זיך. זיי זינען אָפּגעגאַנגען
גען אָן אַ זיס און האָבן באַשלאָסן, אז גיין צו די עסקימאָסן איז גע-
פּערלעך, אפילו ווען דער וויסער באַגלייט זיי. דערפאַר דאַרף מען
אָפּטרעטן:

— דאָס האָט דאָך מער נישט זיין פּרינד סעלבי אזוי געזאָגט,
איך זאָל דיר פּעטן, אליין ווילן מיר שוין גאַרניט גיין צו זיי עסקי-
מאָסן — האָט דושימי געזאָגט.

די הערטער האָבן אָפּער געחירקט אויף קאַבלונאַן, חבל סעלבי
האַט געפּעטן, ווילט זיך אים טאַקע מאַכן אַ פאַרגעניגן זיין פּרינד
נאָך מער ווי אין דער היים.

— זיי פאַלד סעלבי וויל דאָס, בין איך אַבנשטימיק — האָט אַמיאַליק
געזאָגט — מיר וועלן זיך פאַלד לאָזן אין וועג אַרבעטן. מיר וועלן זיך
אָפּשטעלן אין האַלד און מאַרגן געפינען אַן אַרט, ווי איר וועט זיך
באַהאַלטן. איך וועל דערוועל צוגרייטן די באַגעגעניש.

אויך דער וואך.

ער הייסער מענטש האט געזאגט, האט קיינער ניט געזאגט צו ריידן אנטקעגן. זיי זינען געגאנגען צוזאמען לצאנגע שעהן, און די גאנצע צייט האט זיך קעק געפילט מיט די פרעמדע הי מיט חברים, אבער הי נאך זיי האבן זיך אפגעשטעלט און די

אינדיאנער האבן זיך אפגעטיילט פרי זיך צו מאכן א באזונדער פּדל, איז קעקן חידעה פארגעקומען, אז זיי זינען שרעקלעך און פארדעכטיק. ער האט געקוקט, הי זיי זינען געגאנגען איבער דער לאַנקע און הי זיי האבן אויפגעשטעלט זייער פּדל, וואָס זיי האבן גערופן „טיפי“. ער האט געזען די לאַנגע שאַטנט, וואָס די האַלפּ-נאַכטיקע זון האט אפגעחאָרפן פון „טיפי“ און דערנאָך—הי זי דרע מענער זינען אַרײַן אין טיפּי.

דאן איז ער אויך אַרײַן אין אַמיאַליקס געצעלט, אַבער שלאָפן האט זיך אים ניט געוואָלט. הי פארגעסט מען דאָס, אז אין צווייטן געצעלט שטעקט אזא געפאַרז ער האט זיך דערמאָנט. הי מע האט דערציילט, אז אינדיאנער האבן אויסגעהרגעט א גאנצן דערפּל עסקימאָסן. ווען זיי זינען דארטן געשלאָפן. ער האט געוואָלט פּי-קומען די מוֹרָא, אַבער ער האט ניט געקענט. דאן האט ער פאָרגע-לייגט, אז מע זאָל זיין וואָך, און זיי ביידע, קעק און קאַבלונאַ, וועלן זיך פּיטן.

קאַבלונאַ האט דערפון געמאַכט א שפּאַס.

— דו וועסט היטן פון דאַנען— האט ער געזאָגט צו קעקן— און יענע פון געצעלט וועלן אויך זיין וואָך, וועל איך זיך קענען גוט אויסשלאָפן צווישן אַווינע גוטע וועכטער.

קעק האט זיך פון דעסט וועגן ניט באַרוקט. אויב אַזוי, וועט ער היטן אַליין.

ווען קאַבלונאַ איז אַנגעשלאָפן, האט זיך קעק געזעצט: אין איין האַנט— אַ מעסער, לעפּן דער אַנדערער— אַ בויגן מיט פּפּלן. אויב ס'וואָלט געווען פינצטער, וואָלט דער יינגל אַפּגעזעסן די גאַנצע נאַכט. אַבער וואָס פאַר אַ זין האט צו זיצן אין אַ פינצטערן געצעלט, ווען אין דרויסן איז ליכטיקער טאָג. ס'איז שוין זיכערער צו זיצן לעפּן געצעלט הי אין געצעלט.

ניט איין קלאנג האט זיך ניט געהערט. דער סאָסנע-וואַלד, וואָס
האָט זיך געצויגן גאָר חזט, איז געווען רויק. דער ווינט האָט ניט
געשאַקלט די שווערע צווייגן. אפילו קיין רעגן פלעגט ניט קענען
דורכדרינגען דורך זיי אויף דעם גרינעם טעפּיך פון דער ערד.
איין מאָל איז דורכגעלאָפן אַ קיניגל, און קעק האָט אויפגעצייטערט.
אַבער דער שוואַכער שאַרף האָט זיך פאַרלאָרן אין דער חזט און
קיין זאך האָט ניט פאַסירט. ביסלעכחזו איז דעם קליינעם עסקימאָס
שרעק שוואַכער געוואָרן. זיין שכל האָט זיך אזוי ווי באַפּרעט פון
מוֹרָא חיי פון אַ קרענק, וואָס גיט זיך איבער בירושה.
קעק האָט זיך אליין איצט געוואַנדערט, וואָס ער האָט ניט גע-
פּאַלגט אַמיאַליקן.

— קאַבלונאַ חיים דאָך בעסער ווי איך—האָט קעק געזאָגט שטיל
צו זיך אליין. ער האָט זיך אַנגעפּוויגן און מיט גרויס נבגיר זיך
אַנגעקוקט אין קאַבלונאַס פּנים.

אַמיאַליק, ליגנדיק אין קליינעם געצעלט, האָט אויסגעוויזן
זייער גרויס. און ער איז טאַקע געווען זייער שטאַרק. ער האָט גע-
קענט דורכלויפן אָן אַפּרו 75 קילאָמעטער נאָך אַ שליטן מיט אַ הונט;
ער קען צוהרגענען די שרעקלעכסטע חיות. ער האָט געלעבט מיט
עסקימאָסן און איז געווען זייער פּריינד. און פון דעסט וועגן רעדט
ער מיט די אינדיאַנער, ווי ער וואָלט געווען זייער פּרוּדער. מע האָט
געדאַרפט מוֹרָא האָפּן פאַר אים ווי פאַר אַ פּרעמדן, אַבער אין דערפֿל
האָט מען זיך ניט געשראַקן פאַר אים און מע האָט אים צוגענומען
חי דעם בעסטן גוטן פּריינד. און אַנדערע עסקימאָסן האָפּן זיך אויך
ניט געשראַקן פאַר אים.

קעקס קאַפּ האָט זיך פון זיך אליין אַנגעפּוויגן. ער האָט זיך
אַבער באַלד אַ כאַפּ געטאַן. זיך אויסגעגלייכט און האָט פעסטער
צוגעהאַלטן דעם מעסער אין האַנט. אַבער באַלד איז די האַנט שוואַכער
געוואָרן. ער האָט זיך ווידער אַ שאַקל געטאַן.

קאַבלונאַ האָט זיך איבערגעקערט אויף דער צווייטער זייט.
אפילו זיין אַטעם האָט זיך ניט געהערט. אזוי שטיל איז געווען אַרום.
קעקס קאַפּ האָט זיך ווידער אַראַפּגעלאָזן. מיטן רוקן האָט ער
זיך צוגעטוליעט צום געצעלט.

אין אזאַ לאַגע האָט אים געפונען אַמיאַליק אויף מאַרגן אין
דער פּריי. קענטיק, אז ער איז געווען גרייט צו פאַרטיידיקן זיי ביי זיין.

קאַבלונאַ האָט געקוקט אויפן יינגל און האָט געטראַכט:

— ס'איז גוט צו האָפּן אזאַ געטרענען חבֿר אויף אַ לאַנגער ריזע
איבער אַ קאַלטן לאַנד.

די תורה פאר אינדיאנער.

אַשעק האָט זיך אויפגעכאַפּט פון איר לאַנגן שלאָף און האָט געבעטן עסן. גונינאַנאַ איז געשטאַנען לעבן קאַכע-דיקן קעסל, ווען אַמיאַליק און קעק האָבן זיך אומגעקערט. - דו ווילסט זיך אַפרוען און אַפעסן?—האָט זי אַנגע-באַטן דעם חייסן מענטשן. אָבער די גאַנצע צייט, וואָס זי האָט געלייגט די בעסטע שטיקלעך אויפן גאַסטס טעלער, איז זי מיט די אויגן און געדאַנקען געווען לעבן איר זון. ס'איז שווער אַפצונאַרן אַ מוטער. גונינאַנאַ האָט פאַרשטאַנען. אז עפעס האָט געטראָפן.

- וואָס קען דאָס זיין?—האָט זי געפרעגט זיך אַליין. אָבער זי האָט געשוויגן און געוואַרט. זי איז געווען זיכער, אז פאַלד וועט אַלץ קלאָר ווערן.

קעקן וואָט זיך זייער געוואַלט ריידן. קיין מאָל אין זיין לעבן האָט ער נאָך נישט איבערגעלעבט אזא אױפֿרעגונג הייַזשנט, ווען ער איז געאַנגען אין אזא חונדערלעכער געזעלשאַפט. די אויפֿרע-גונג האָט דערגרייכט דעם העכסטן גראַד. ווען זיי האָבן באַהאַלטן די אינדיאַנער דרב קילאַמעטער פון זייער לאַגער. אים האָט זיך געדוכט. ווען ער איז געקומען אין לאַגער, אז אַלע קוקן אויף אים, ווילן עפעס זיך דערהויסן ביי אים. ער האָט דאָך געזען די שרעק-לעכע אינדיאַנער. מיט דעם האָט ער זיך דאָך געקענט אויסצייכענען ביי די איבעריקע עסקימאַסן. און דאָס טאַמע וויכטיקסטע: ער ווייס, אז דרב מן־ראַדיקע רויטהויטיקע ליגן באַהאַלטן הינטער ביימער אזוי נאַענט פון זיין אייגן היים. הייַז זאָל ער בלייבן רויק?

- איך האָב אַ סוד—האָט ער שטיל געזאָגט צו גונינאַנאַן.

- איך זע דאָס—האָט זי געענטפערט.

- אַ מאַמע וויז דאָס נישט אַרויס. איך קען נישט אויסזאָגן.

קעק איז געווען זייער ערנסט.

גונינאַנאַ האָט אים באַטראַכט מיט אינטערעס.

איך וואָלט דיר אויסגעזאָגט, מאַמע, אָבער דאָס איז אַמיאַליקס

אַ סוד.

— טאָ האַלט דעם סוד. מײַן זון באַחט. אז זיר קען מען אָנ-
טרויען.

— זיר איז גוט צו ריידן. דו הייסט ניט, סאר אַ סוד דאָס איז—
האַט דער יינגל געענטפערט.

אַמיליק האָט צוזאַמענגעקליבן די גאַנצע פאַמיליע און האָט
דערציילט וועגן די אינדיאַנער. גונינאַנאַ האָט גענומען שרײַען:

— אינדיאַנער! אָננעמען אינדיאַנער דאָ אין לאַגער, אין אונדזערע
גזעלעטן ניין, ניין, אויף קיין פאַל ניט! וואָס מיינט איר זיך, מײַנע
קינדער זענען מיר ניט טיפער, נאָאַשעק, ווי פּיסטו? גיי ניט אַרויס
פון לאַגער. מײַן קינד, אין וואַלד איז געפערלעך!

— וועגן מיר זאָרג ניט—האַט דער זון געענטפערט: איך הייס די
געפאַר, איך הייס, ווי זי איז. איך הייס ריכטיק דאָס אַרט. איך האָב
דאָך געפרישטיקט מיט זיי.

קעק האָט זיך ניט געקענט אַזנהאַלטן. זיי באַרימט מען זיך ניט
אַ פּיסל, ווען עס מצאָט זיך אַזאַ געלעגנהייט?

— די געפאַר איז אָבער גאָר ניט אַזוי גרויס, זיי איר מיינט—
האַט ער געזאָגט און האָט זיך דערפּי געשטעלט מיט די הענט אין
די פאַקעס.

גונינאַנאַ האָט אַ פאַטש געטאָן מיט די הענט.

— דו זאָגסט, אז די אינדיאַנער זענען ניט געפערלעך? אַלץ דו
האַסט מיט די אינדיאַנער געגעסן?.. טאַפּטונאַ, דער יינגל איז
קראַנק! מע דאַרף פּרעגן פּיט שאַמאַן. ער איז געוויס געווען צו
לאַנג אויף דער זון.

טאַפּטונאַ איז אָבער געפליבן גאַנץ רויק.

— ניין, דער יינגל איז געזונט. ער איז מער נישט אויפגערגוט.
ער האָט געפרישטיקט מיט די אינדיאַנער. וועלכער יינגל וואָלט ניט
געשטאַלצירט דערמיט? פאַר האָט זאָלן עפעס קומען די אינדיאַנער
מיטן ציל אונדז צוצוהרגענען? פאַר וואָס קענען זיי ניט האָפּן קיין
אַנדערע צילן? זיי זענען דענע גוטע פּריינדז—האַט ער זיך אומגע-
קערט צו אַמיליקן

— זיי זענען געקומען פון מײַנע גוטע פּריינדז.

— וואָס פאַרלאַנגען זיי?

— זיך באַקענען מיט אײַך און האַנדלען מיט אײַך.

— אָבער מיר האָפּן קיין מאָל ניט געהאַנדלט מיט אינדיאַנער—

האַט איבערגעריסן גונינאַנאַ.

— דאָס הייסט נאָך ניט, אז מיר דארפן זיך איצט ניט טרעפן מיט זיי—האָט געזאָגט טאָפּטונאַ רויק און אַנטשלאָסן.

די פרוי אַקעק און נאָאָשעק האָבן אויסגעשטעלט אויף אים די אויגן אין שטומען שרעק. זיי האָבן ניט געקענט באַנעמען. פאַר וואָס ער גייט אַבן אויף אזאָ ריזיקע.

נאָאָשעק האָט זיך אַ חאָרף געטאָן צו דער מוטער, זוכנדיק אַ שויף. זיי האָט פאַרשטאַנען פון גאַנצן געשפּרעך נאָר איינס: אינאָ דיאַנער האָבן זיך באַהאַלטן אין וואָלד.

אַמיאַליק האָט געשוויגן. קעק איז שטאַלץ אַרומגעגאַנגען היין און הער.

דאָן איז אויפגעשפרונגען אַקעק. פריער האָט ער פון פאַרחוונג-דערונג פאַרלאָרן דאָס לָשון, איצט האָט ער שוין הידער געקענט ריידן. זיבן פֿנים איז געווען בלאָס. די קני האָבן געציטערט. אַפּער זיבן שטים האָט הייליך געקלונגען.

— הערט זיך אַבן, מבינע פריינד, קיין גוטס וועלן זיי אונדז ניט ברענגען, די רויטע מענטשן, אודזערע טאַטעס האָבן ניט געזען קיין גוטס פון זייערע. אלע מאָל, ווען אונדזער פאַלק פלעגט זיך טרעפן מיט זיי, פלעגן פאַרקומען שלאַכטן, אונדזערע פלעגן צוהרגענען זייערע מענטשן, און זיי פלעגן צוהרגענען אונדזערע. ס'איז ניטאָ קיין צווייפל, אז איצט טראַכטן זיי אויך וועגן אַ מאָרד. זיי זינען געווען געקומען מיט שלעכטע און פאַלשע צילן, וועלן זייערע הערצער זינען פאַלש. זיי וועלן צו אונדז שמעכלען, וועלן ריידן זיסע רייד, אין די מעסערס זינען באַהאַלטן אונטער זייערע קליידער, איר זאָגט, אז זיי ווילן מיט אונדז האַנדלען, יע, געוויס, זיי ווילן אונדז אַפּנארן און אויסהרגענען אלעמען ביי דער ערשטער מיגלעכקייט, איך זאָג אַבך: אלע אינדיאַנער זינען בייזע אינדיאַנער.

די מורא האָט באַגריסטערט אַקעקן. ער האָט זיך געפילט, ווי ער וואָלט געווען דער רעטער פון זיבן פאַלק. זיבן רעדע האָט גע-דויערט צען מינוט, אַ פולע פאַמיליעס פון אַנדערע בידלעך האָבן זיך פאַרקליבן אַהער, פדי זיך איינצוהערן, וואָס דאָ קומט פאַר. זיי האָבן געהאַרט אַקעקן פאַרווונדערטע.

נאָך דעם האָט אַמיאַליק דערקלערט, וועגן וואָס מע רעדט דאָ. ווי נאָר די עסקימאַסן האָבן פאַרשטאַנען, וואָס דער וויסער לייגט פאַר, האָט זיך אָנגעהויבן אַ געשריי. איין טייל איז געווען דערפאַר, די אינדיאַנער זאלן קומען; נאָך אַ טייל איז געווען געגו; אַנדערע האָבן געהאַלטן מיט די און מיט יענע. אלע זינען געווען

אויפגערעגט, מער נישט טאפטונא איז געווען רויק, און קעק האָט זיך
געהאַלטן גרויס.

ווען די עסקימאַסן האָבן זיך דערהויסט, אז קעק האָט גערעדט
מיט די אינדיאַנער, האָט גערוט מיט זיי צוזאַמען און איז געגאַנגען
מיט זיי צו גאַנצן טאָג, האָבן אים אלע גענומען אויספרעגן.
קעק האָט אלץ פאַרפּוצט, פאַרגרעסערט, אָבער אפילו די סאַמע
נאַרישע פון די עסקימאַסן האָבן געטראַכט אזוי:

— אויב אַ יינגל האָט געקענט פאַרברענגען אזוי פיל צייט מיט
זיי, מוזן זיי גאַרניט זיין אזוינע גולנים.

— גולנים אַ, ניוו—האַט קעק אויסגעשרייען, זיי זענען אזוינע
פּחדנים, דרוב דערוואַקסענע מענער האָבן מורא געהאַט פאַר מיר.
זיי זענען פאַרגאַנגען אויף צפון זיך צו טרעפן מיט עסקימאַסן און
זיך געשראַקן אַרענצוגיין אין אונדזער לאַגער, ווען זיי האָבן מיך
דערזען.

די עסקימאַסן האָבן אפילו מורא געהאַט פאַר אינדיאַנער.
(די מורא גיט זיך נישט זיי איבער פון פאַטער צו קינדער) פון דעסט
וועגן האָבן קעקס דערציילונגען אלעמען באַרויקט, ס'איז געפליבן.
אז מע לאַזט זיי אַרעין אין לאַגער, אויב זיי וועלן ערגעץ איבערלאַזן
זייער געווער.

די אינדיאנער אין לאגער פון די עסקימאסן.

אבלונא, זינע עסקימאסן און קעק זינען אדעק נאך
די אינדיאנער.

אין דער ציט, האט די עסקימאסן פון דערפל
האָפן זיך געזאמפערט. צי זאל מען ארבייטלעך זי
אינדיאנער, צי ניט, זינען די אינדיאנער געלעגן
אין זייער באהעלטעניש. זיי האט ארומגעכאפט א

טויטלעכע שרעק, און זיי האָפן באשלאָסן ביי זיך ניט צו גיין אין
דעם לאַגער פון די עסקימאסן.

ווען קאבלונא האט זיי איבערגעגעבן, אז די עסקימאסן פאָדערן,
אז זיי זאלן איבערלאָזן זייער געהער, זינען זיי אויפגעשפרונגען
פון אויפרעגונג.

— פאר האט זאלן מיר איבערלאָזן אונדזער געווערז— האט דושימי
געפרעגט מיט פֿעס:— מע חיל אונדז ארבייטלעך אין לאַגער און געהער
און אונדז צוהרגענען. מיר זינען אָבער ניט אזוי נאָריש, מיר גייען
ניט, מיר חילן שוין ניט זיך באַגעגענען מיט די עסקימאסן.

— אַמיאַליקן האט שוין פארדראָסן, וואָס ער האט זיך ארבייטלעך
אין דער געשיכטע. ער האט געפרוּחט איבערריידן די אינדיאנער.
זיי זינען אָבער געווען איינגעשפּאַרט.

דער חפּסער האט דערקלערט זינע באַגלייטער, די עסקימאסן,
אז די אינדיאנער ווילן זיך אומקערן. זיי פילן זיך שטאַרק באַליידיקט.
איצט קענען זיי רופן די איבעריקע אינדיאנער און אָנהייבן אַ מיליטאַר
מיט די עסקימאסן. די עסקימאסן וועלן מוזן וואָס גיכער זיך ראַטעווען
אויף צפון. זיי וועלן מוזן איבערלאָזן די סאַטנאַדע ברעטער און די
נאָך ניט פאַרטיקע שליטנס.

אַמיאַליק האט מיט אַ מאָל געמאַכט זייער אַ שטרענג פּנים.
ער האט אָנגעהויבן ריידן הויך און בייז, ער האט אַרויסגעגעבן אַ
באַפעל, אז זינע עסקימאסן און קעק זאלן נעמען די אינדיאנער פאַר
די הענט און זיי פירן צום לאַגער. אַליין וועט ער גיין פון הינטן
מיט זיין שרעקלעכן ביקס.

דאָס האט געהאַלפן: דושימי האט זיך אונטערגעגעבן און די
איבעריקע אויך.

זיי נאָר די עסקימאסן פון לאַגער האָבן דערזען די פּרעמדע,
זינען זיי מיט אַ מאָל פּריילעך געוואָרן. זיי האָבן דערזען, אז די
אינדיאנער זינען אָנגעטאָן אין קליידער, זיי די חפּסע טראָגן, אז זיי

דיין אױס װי געװינטלעכע מענטשן. גארניט אױב, װי זיי האָבן זיך
סאַרגעשטעלט. די שרעק איז גלײַך פאַרביי און מע האָט אױסגענומען
די געסט זייער פּרױנדלעך. מע האָט געמאַכט אַ גרויסאַרטיקן אַװנט-
ברױט פון געבראַטענע הירשענע קעפּ. מע האָט דערלאָנגט זױפּ פון
בלוט און נאָך באַליבטע געריכטן.

דערנאָך האָבן די עסקימאָסן פאַרבעטן די אינדיאַנער איבערצױ-
נעכטיקן אין זייערע געצעלטן. דערפון אַבער האָבן זיך די געסט אָפּ-
געזאָגט. זיי האָבן נאָך אַלץ מוראַ געהאַט און געוואָלט בלייבן אַלע
צוזאַמען: זיי האָבן געזאָגט אַ ליגן, אַז זיי זײַנען אינגעוויינט צו
שלאָפּן אויף דער ערד לעבן פּייער. די באַלעבאַטיים האָבן פון איידלקייט
זעגן זיך ניט געאַמפּערט, כאָטש זיי איז דאָס אױסגעקומען מאָדנע.
קעק האָט געװוסט, אַז די אינדיאַנער זאָגן ליגן, ער האָט אָבער
געשװיגן. דער יינגל האָט געזען, אַז אַמיאַליק און זײַנע עסקימאָסן
זײַנען געבליבן מיט די רױטע, און אים האָט זיך אויך געוואָלט
בלייבן מיט זיי. אָבער ער איז געזען אױסגעמאַטערט פון דער פּאָ-
דיקער נאַכט, זען ער האָט געוואַכט, דערפאַר האָט ער געפּאָלגט זײַן
מוטער. און װי נאָר ער האָט זיך אַנידערגעלייגט, איז ער אַנגע-
שלאָפּן.

אויף כּאַרגן האָט דזשימי אַנגעלאָדן די עסקימאָסן אין דעם
לאַגער פון די אינדיאַנער און האָט צוגעזאָגט דעם שענסטן כּיבוד.
מער נישט עטלעכע עסקימאָסן האָבן געוואָגט אַנצונעמען די אַנגלע-
דונג. צװישן זיי איז געזען טאַפּטונאַ מיט זײַן הױזגעזינד, די װאַס
זײַנען געגאַנגען, זײַנען געבליבן זייער צופּרידן. די אינדיאַנער האָבן
זיי גרויסאַרטיק צוגענומען און געמאַכט פאַר זיי אַ סעװדע אין איינעם
פון די גרעסטע הױלעך זייערע. נאָך דער סעװדע האָט אַן אַלטער
קאַסאַקער אינדיאַנער זיך אױסגעפּוצט אין אַן אַלטמאַדישן אינדיאַנישן
אַנצױג כּדי אים צו פּאַרװיזן די געסט. אַלע האָבן גענומען אַן אָנטייל
אין אַלגעמיינעם געשפּרעך. דעם געשפּרעך פּלעגט אָנהײבן דזשימי
און אַמיאַליק פּלעגט איבערזעצן. דערנאָך האָבן די אינדיאַנער באַ-
שאַנקען די עסקימאָסן מיט פּתונות און די עסקימאָסן האָבן זיך צױ-
זאַמען מיטן װיסן אומגעקערט אין זייער לאַגער.

זעגן קיין אַנדער זאַך האָט מען ניט גערעדט—נאָר זעגן די אינ-
דיאַנער. אַלע האָבן זיך געפּרייט, אַז זיי זײַנען גאַרניט קיין גוֹלדניים.
אַלעמען איז מיט אַ מאָל געוואָרן גרינגער אויפן האַרצן. אויב אַװי,
דאַרף מען זיך ניט שרעקן מער, זען מע וואַנדערט אריבער פון
װיסטן צפון דרוםדיקער כּװי דורכן זומער אַנצוקלעבן האַלץ און
צוצוגרייטן ברעטער.

מער נישט אַקעק איז געבליבן ביי זיין אַלטער מיינונג העגן די
אינדיאנער.
טאפטונא האט געלאכט פון אים.

איך א פאַר טעג ארום איז קעק געזעסן ניט חבט פון געצעלט.
נאַשעק איז צוגעלאָפן צו דעם אַרט. ווי קעק איז געזעסן. זי
האַט זיך צוגעגנבעט צו אים פון הינטן און אים פארמאכט די אויגן
מיט די האַנט.
קעק איז געהען פארנומען. ער האַט געמאכט פּפּלן. ער איז
אין פּעס געהאַרן.
— לאַז מיך צו רון. צעלאָזענע מיידל! ווי קען א מענטש אַרבעטן.
אז דו שטייט צו?
— איך וויל. דו זאָלט זיך שפּילן מיט מיר.
— זיך שפּילן! דו זעסט דען ניט. אז איך בין פארנומען? דאָס
איז א נייטיקע אַרבעט!
— אָבער איך וויל זיך שפּילן—האַט זיך אינגעשפּאַרט נאַשעק.
קעק האַט געשחויגן.
— פּרוּדערל. ליבער. שפּיל זיך מיט מיר!—האַט זי זיך געבעטן.
קעק האַט זיך אינגעקוקט אויף זיין פּפּל. פון דעם שטופּ.
האַט נאַשעק האַט אים געגעבן. האַט זיך די פּפּל צעבראַכן.
— גיי צוהעקן— האַט ער געזאָגט— קיין מאָל האָב איך פון דיר
קיין רון ניט. לאַז מיך אַרבעטן.
נאַשעק האַט געמאכט אזא מינע. ווי זי וואָלט זיך געקליבן
חיינען. זי האַט זיך אָבער אויף גיך אָפּגעקערט און א געשריי געטאָן:
— וועל איך זיך שפּילן מיט האָזן. וועל קיין פּרוּדער האָב איך
ניט. און אַלע קינדער זינען צוהעקגעפּאַרן.
און מיט די הערטער איז זי אַנטלאָפן אין דער ריכטונג צום
געדיכטן וואַלד.
קעק האַט זיך גענומען מאַכן א נשעם שפּיק פאַר דער פּפּל.
זיין געוויסן האַט אים נעמאטערט. אזוי ווי א שטים פון אינעווייניק
האַט גערעדט צו אים:
— דו האַסט געקענט א פּיסל זיך שפּילן מיט דעין שוועסטערל.
אָבער דער שכל האַט אים אוגטערגעזאָגט:
— א מענטש מוז דאָך אָבער פאַרט טאָן זיין אַרבעט.
ער האַט ווידער אויסגעפרוווט די פּפּל. זי איז געווען זייער גוט.
ער האַט זי אָבער ניט צוגעטראָגן וויבן דער מוטער. ווי ער פּלעגט

אלע מאל טאן. גונינאנא האט געזען. חי ער האט זיך צעקריגט מיט
דער שחעסטער. און זי האט געקוקט אויף אים מיט א פארהורף.
דער יינגל האט זיך געפילט אין עפעס שולדיק. ער איז צוגע-
גאנגען צו דעם ארט. ווי עס האבן זיך געטריקנט די ביימער, האט
ער האט אנגעהאקט צוזאמען מיט זיין פאטער.

טאפטונא איז דארטן אויך געווען. ער האט געהאלטן במם
ענדיקן דעם נייעם שליטן. פון דעם שליטן אליין איז אים שוין
געחארן גוט אויפן הארצן.

ס'האט זיך אנגערוקט דער הארבסט, ס'האבן זיך געענדיקט די
ליכטיקע פאלאר-טעג. האט אן אן איבעררעסט. האלבע נאכט האט זיך
די זון גענומען פארהאלטן הינטערן האריזאנט אויף א דריי, פיר שעה.
נאכן זונאונטערגאנג איז גונינאנא געקומען צו דעם ארט, ווי
טאפטונא האט געארבעט. איר פנים איז געווען צעטראגן.

— דו האסט געזען נאשעק?— האט זי צוגעשרייען פון חייטן.

טאפטונא האט איר געענטפערט:

— גיין, דא איז זי ניט געווען.

— הייסט דאס, אז זי איז פארפאלן געחארן

— הי אזוי פארפאלן געחארן?

טאפטונא האט געחארפן די ארבעט. האט זיך אויסגעגליכט

און א פארווינדערטער געקוקט אויף זיין פרוי.

גונינאנא איז צוגעגאנגען נענטער. זי האט זיך א מידע אראפ-

געלאזן אויף א קארטש. אין אירע אויגן האט זיך געפילט א גרויסער

אומרו. זי האט זיך געווענדעט צו קעקן:

— קעק. ווהין איז דאס קינד אוועקגעלאפן? האט האט זי דיר

געזאגט? זי איז דאך די גאנצע צייט נאך ניט געווען אין דער היים,

נאך דעם ווי זי האט גערעדט מיט דיר.

— זי איז אוועקגעלאפן אין וואלד זיך שפילן מיט העזעלעך—

האט קעק געענטפערט מיט אראפגעלאזענע אויגן.

— אין וואלד? און דו האסט זי ניט אפגעשטעלט? אך, ממן זון

— האט האב איך געקענט חיסן?— האט קעק געזאגט.

ער האט אבער באלד אפגעהאקט. אזא מאדנעם אויסדרוק האט

ער באמערקט אויף די עלטערנס פנימער.

— זי רויק, מאמע— האט ער צוגעגעבן— איך לויף זי זוכן, איך

חייט אלע ערטער, ווי זי שפילט זיך.

— איך האב שוין אליין געזוכט. גערופן— האט געזאגט די מוטער—

גיניט חייט, עס ווערט שוין אונט. עס פעלט נאך, דו זאלסט אויך

פארפאלן ווערן.

מע באשולדיקט די אינדיאנער.

אפטונא איז אהעק זוכן זמן טאכטער אין א צחייטער זיט. זי זינען דורכגעגאנגען דעם נאָענטן טייל פון האַלד. האָבן אלץ גערופן: „נאַאַשעק“.

זען ס'איז געהאָרן פינצטער, האָט טאפטונא געהייסן קעקן גיין אהיים. ביידע האָבן זיי זיך אומגעקערט פינצטערע, אויסגעמאטערטע. מע האָט אַ וואָרט ניט אויסגערעדט.

טאפטונא האָט עפעס געגעסן. נאָר קעק האָט זיך צו קיין זאך ניט צוגערירט. אַ, האָט אים געמאטערט זמן געהיסן לויפנדיק איבערן האַלד און זוכנדיק די שוועסטער, האָט קעק זיך צוגעזאָגט. אז ער זעט אלצדינג טאָן פאר איר, אויב זי זעט זיך נאָר אומקערן. דער ערשטער האָט אָנגעהויבן ריידן אַקעק.

— נאַאַשעק איז אהעק אין האַלד און האָט זיך ניט אומגעקערט. פאר האָט פלעגט זי זיך אלע מאָל אומקערן דאָס האָבן די אינדיאנער צוגענומען דאָס קינד. נאָך גוט, אויב זיי האָבן זי אהעקגעפירט אַ לעבעדיקע. און אָפּשר דאַרפן זיי גאָר האָבן אירע ציינער און אירע האָרן מע מוז גיכער זעקן אלע שכנים און לויפן נאָך זיי.

גונינאָנא און טאפטונא האָבן ניט געוואָלט גלויבן. אָבער אַקעק האָט ניט אויפגעהערט צו פאָדערן. מע זאָל האָט גיכער מאַכן אַ טומל. אַמיאָליק איז ניט גזעזען דערבײַ, ער איז אהעק אויף יאָגד. טאפטונא האָט זיך געקחענקלט אין דער שטייל: גלויבן, צי ניט גלויבן אַקעקן.

קעק איז געשלאָפן. ער האָט דעם געשפרעך ניט געהערט. זען ער האָט זיך אויפגעכאַפּט. האָט ער דערזען. אז דער לאַגער איז פּוסט. די מוטער איז אין גרויס צער. די פרויען, האָט זינען געקומען טרייסטן גונינאָנאָן, האָבן אלע געהאַט דערשראָקענע פּנימער. קיינער פון זיי האָט גאָר אנדערש ניט געטראַכט: אַקעק איז גערעכט. די אינדיאנער האָבן פארשלעפט דאָס קינד.

דאָ האָט שוין קעק פארשטאַנען. פאר האָט דער לאַגער איז פּוסט: די מענער זינען אהעק אַרויסראַטעזען זמן שוועסטערל פון די אינדיאנער.

קעק האט זיך געפילט אזוי שולדיק. ער האט געמיינט, אז אלע
חייסן דאָס. דערפאר האָט ער זיך באַהאַלטן פֿון אַלעמעס אויגן הינטער
אַ בוים.

אין גיכן האָבן זיך די מענער אומגעקערט. זיי זמנען געזען
אין לאַגער פֿון די אינדיאַנער, אָפּער די אינדיאַנער האָבן זיי שוין
ניט געפֿונען. די עסקימאָסן האָבן באַשלאָסן, אז די אינדיאַנער האָבן
אַזעקגערויבט נאָאָשעק און דערפֿאַר האָבן זיי אזוי אַפּליק פֿאַרלאָזן
דעם לאַגער. טאַפּטונאַ איז געזען אזוי ווי משוגע. ער האָט אַרײַן
געזאַלט לויפֿן נאָכיאַגן די אינדיאַנער. קאַפּלונאַס צוויי עסקימאָסן
האָבן זיך אַרויסגערופֿן אים צו באַגלייטן.

קעק איז געזען אין גרויס פֿאַרצווייפֿלונג. אַלע אין לאַגער,
איבערהויפּט די פֿרויען, האָבן געגלויבט, אז קאַפּלונאַ איז שולדיק
און אז ער זעט זיך שוין קיין מאָל ניט אומקערן אין לאַגער. קעק
האָט געזוכט, אז דאָס איז אַ לײַגן. פֿאַרקערט, ער האָט געטראַכט,
אז קאַפּלונאַ האָלט געזיט געפֿונען זיין שוועסטערל. ער קען דאָר
אַלץ: ער האָט אַ פינאַקל. וואָס מען זעט דורך אים אזוי חבֿט. ער
האָט העלצעלעך, וואָס צינדן אָן פֿפּער. ער האָט ע שרעקלעכן ביקס.
ער האָט זיי אויסגעלערנט צו שטעלן נעצן. קעקס צער האָט זיך
באַלד פֿאַרביטן מיט האָפּענונג; ער, קעק, זעט גיין זוכן זיין שוועסטער.
ער ווייס דאָך, וווּ אַמיאַליקס פֿרענד מיסטער סעלבי איז. ער שטייט
לעבן דער פֿערן-אַזערע. סעלבי זעט אים העלפֿן; ער זעט אויך חיסן.
ווי אַמיאַליק איז. צוזאַמען זעלן זיי שוין אויף געזיט געפֿינען
נאָאָשעק.

קעק איז אַרײַן אין געזעלט, האָט גענומען אַ ביסל געטריקנטע
פֿלייש, זיין בויגן מיט די נײַע פֿפּלן און האָט זיך אַרויסגעגנבעט פֿון
געזעלט, מע זאָל אים ניט באַמערקן.

גונינאַנאַ איז דאָן געזעסן אין גרעסטן געזעלט פֿון לאַגער.
דאָרטן איז געזען דער שאַמאַן. דאָס איז פֿפּ די עסקימאָסן אזוי ווי
אַ פֿישופּמאַכער. זיי גלויבן, אז ער ווייס אַלץ, קען העלפֿן אין אַ
קראַנקייט און אין אַן אַנדער צָרָה. דער שאַמאַן קלאַפּט אין אַ פּויק,
זינגט און שרייבט; דרייט זיך און קריימט זיך; דאָס פֿאַרטריבט ער
פֿייע גיבסטער.

גונינאַנאַ, נעבעך, האָט געהאַפּט, אז דער שאַמאַן זעט העלפֿן
געפֿינען דאָס קינד.

קעק איז פֿאַרביגעלאָפֿן פֿאַרפֿב דעם שאַמאַנס געזעלט און איז
פֿאַרשוונדן אין האַלד. ער איז דרייסט געגאַנגען אויף דרום. אין אָנהייב

איז דער וואלד געווען שיטער, און צו גיין איז געווען ניט שווער;
אזוי איז ער געגאנגען א שעה זעקס. דער וואלד איז געווארן גע-
דיכטער: צו קען האבן גענומען אויסגיין די כוחות. ער האט א
א קלער געטאן. אז ס'איז שוין ציט זיך אפצורוען און צו עסן.
אין די צווייטן האט זיך דערהערט א שארף, און זיין הארץ האט
אנגעהויבן שטארקער צו קלאפן.

אין וואלד איז געווען שטיל, אבער דאס איז ניט געווען קיין
פולע שטילקייט. א ליכטער צפון-זינט האט די גאנצע ציט געבלאזן
און געשאקלט די שארפע שפיצן פון די ביימער. אבער דער שארף
וואס קעק האט מיט א מאל דערהערט, איז ניט געווען קיין שארף
פון זינט. די זון איז פארגאנגען. אין וואלד איז געווארן פינצטער.
קעק האט, נעבעך, דערפילט, אז זיין מוט האט אים פארלאזן. ער האט
זיך אראפגעלאזן אויף א קלאץ. דער שארף האט זיך געהערט אלץ
דעטלעכער און דעטלעכער. א גרויסע תיה מוז דא גיין... קעק האט
אנגעצויגן זיין בויגן. די תיה איז שוין גאר נאענט... הי שרעקלעך...
אפשר איז דאס א מראדיקער בער, א גריזלי? די קני ציטערן; די
אויגן זינען פרייט צעעפנט. זיי קוקן אין דער זיט, פון וואנען
עס הערט זיך דער שארף. מיט א מאל רוקן זיי זיך פונאנדער די
צווייטן און עס שפרינגט ארויס א מענטשלעכע פיגור. זי כאפט אן
קעקן פאר דער האנט.

— שטעל זיך אפ שייט ניט אין מירו— האט אויסגעשרייען א בא-

קאנטע שטים.

— אמיאליקו— האט קעק אויסגערופן מיט פרייד.

א, הי גרינג אים איז מיט א מאל געווארן קאבלונא קערט זיך

אום. אלע זינען אומגערעכט, אומגערעכט.

קעק האט זיך פונאנדערגעוויינט.

נאָאשעק האָט זיך אָפּגעפונען.

עק האָט ביטער געוויינט. און אַמיאליק האָט זיך געמייט אים צו באַרויַקן:

— האָט אים מיט דיר, קעקו דו האָסט זיך פאַר-בלאַנדזשעט? זיך דערשראָקן? הער אויףו ס'איז דאָך אַלץ גוט. מיר זענען עטלעכע שעה גאַנג פון

דער היים. באַרויַק זיך, באַרויַק זיך! הער אויף צו וויינען.

— ניט איך בין פאַרלאָרן—האַט קעק געענטפערט וויינענדיק: — נאָאשעק איז פאַרפאַלן געוואָרן. די אינדיאַנער האָבן זי געגנבעט.

— סאַר אַ נאַרישקייטן!—האַט זיך אָפּגערופן אַמיאליק.

— אזוי זאָגט דער פּאָטער. די מענער זענען געווען אין לאַגער

פון די אינדיאַנער זי זוכן. אָבער די אינדיאַנער זענען אַוועק, און דו ביסט אויך אַוועק. זאָגן די פרויען, אז דו האָסט זיך צוזאַמען-גערעדט מיט דושימין צו גובענען נאָאשעק.

— עס קען ניט זען—האַט אַמיאליק אויסגעשרייען.

דאָס איז געווען אַ מערקווירדיקע נישט און זייער אַ שלעכטע

נישט, און דער חיסער מענטש האָט טאַקע געוואָלט וועגן אַלץ זיך דערוויסן.

— דו זאָגסט, אז די עסקימאָסן זענען געווען אין אינדיאַנישן

לאַגער און האָבן קיינעם נישט געפונען?

— יע, און מײן פּאָטער מיט דענע עסקימאָסן האָבן זיך אַוועק-

געיאָגט נאָך זיי; די איבעריקע עסקימאָסן האָבן זיך אומגעקערט

אַהיים. נאָאשעק איז פאַרפאַלן געוואָרן צויליב מײן שולד. זי איז

אַנטלאָפן אין האַלד, וויל איך בין געווען שלעכט צו איר. דערפאַר

האַב איך באַשלאָסן זי אויפצוזוכן און ברענגען צוריק. איך גיי צו

דער אַזערע זוכן דען פּרינד סעלביין. ער זאָל העלפן זוכן נאָאשעק

און ער זאָל דיר געבן צו חיסן. אז אין אונדזער לאַגער זענען זיי

משוגע געוואָרן. דערפאַר זאָלסטו זיך ניט אומקערן אַהין.

— דו האָסט מיך געוואָלט פאַרהיטן? אַ דאַנק. קעקו

זיצנדיק לעבן קאַפּלונאַן און ריינדנדיק מיט אים. איז קעק ווידער

געקומען צו זיך. דער מוט האָט זיך צו אים אומגעקערט.

— איך מײן ניט, אז דער אינדיאנער איז שולדיק, האָס נאַאַשעק
איז פאַרפאַלן געהאַרן. אָפּשן האָט זיך דאָס קינד פאַרבלאַנדזשעט
אין האַלדז מיר העלן זיך אומקערן אין לאַגער און העלן אָנהייבן
זוכן דיין שוועסטערל חי געהעריק. עס קען זײן. אז מע האָט זי שוין
געפונען. פאַר האָס ביסטו אזוי זיכער, אז מע האָט זי געגנבעט?
— אזוי זאָגן די פרויען, און זיי האָט דאָס געזאָגט אַקעק. ער
איז געווען אזוי זיכער אין דעם.

אַמיאליק האָט אָנגעהויבן צו שמייכלען:
— אַקעק האָט דאָך אלע מאָל מוֹרָא פאַר אינדיאנער.
— נײן, אַקעק איז גערעכט — האָט זיך אָפּגערופן קעק: — ווען
מע האַלט זיי ניט צוגעגנבעט, האַלט זיי געקומען אַווייט.
— אָבער זיי האָט געקענט פאַרפאַלן הערן. אַ חילדע חײה האָט
געקענט אָנפאַלן אויף איר.

צײ די ווערטער אַמיאליקס האָבן זיך בײ קעקן געשטעלט די
האַר אויפן קאַפּ. עס האָט אים באַגאַסן אַ קאַלטער שווייט.

— עס קען ניט זײן — האָט ער אויסגעשרייען.
— בעסער די אינדיאנער, איידער אַ חילדע חײה.
קעק האָט געפאַדערט, מע זאָל גלייך גיין זוכן נאַאַשעק. דער
וויסער מענטש האָט אים פאַרזיכערט, אז ס׳איז בעסער צו האַרטן
ביז מאַרגן פרי. אָבער צום סוף האָט ער נאַכגעגעבן קעקן און זיי
האַבן גענומען גיין דורך געדיכטע קוסטעס. דאָס איז געווען זייער
אַ לאַנגזאַמער און שווערער העג.

אין אַ שעה אַרום האָט זיך אַמיאליק אָפּגעשטעלט.
גיין ווייטער אין דער פינצטערניש האָט ניט געהאַט קיין זין.
מע האָט זיך געמוזט אָפּשטעלן אויף נאַכטלעגער.
פון חבטן האָט זיך געהערט דאָס גערויש פון אַ קליין טיכעלע.
קעק איז געווען טויט מיד. ער האָט אַפּגעשטימט זיך אָפּצושטעלן.
די נאַכט איז געווען אַ קאַלטע. זיי האָבן געמאַכט אַ פּבער.
צוגעביסן צו שטיקלעך געטריקנטע פלייש, זיך אָנגעטרונקען פון
טיכעלע.

עס האָט גענומען בלאָזן אַ שאַרפער האַרפּטיקער ווינט. ער האָט
געבראַכט מיט זיך אַ מאַדנעם ריח. קאַפּלונאַ האָט גלייך דערקענט
דעם ריח: ניט חבט איז געווען, חבזט אויט, אַ גרויסע סטאַדע
קאַריפּוס (צפון הירשן). ס׳איז אָבער געווען אזוי פינצטער, אז
מע האָט זיי אַייגענע האַנט ניט געזען.
פאַלד זינען ביידע פעסט אַפּגעשלאָפּן.

קעק האָט זיך אויפגעכאַפט גאָר פרי. די לופט איז געווען אַן-
געפילט מיט דעם ריח פון די הירשן. די ערד האָט שטיל געציטערט.
עס האָט זיך געהערט דאָס קלאַפן פון זייערע טריט.

קעק האָט גענומען חעקן זיין פריינד.
קאַבלונאַ האָט אויך דערשפירט דעם למכטן ציטער פון דער
ערד און דערהערט דעם קלאַפ פון טריט.
קעק האָט זיך אומרויק אַרומגעקוקט.
קאַבלונאַ האָט אַ חילע געהאַרכט.

— דאָס איז גאָר אַ גרויסע סטאַדע, גאָר אַ גרויסע חיצוט אויס,
וואַנדערן די הירשן אַריבער אויף אַ נעמע אָרט. דו הערסט דעם
קלאַפ פון זייערע טריט? לאַמיר גיין און זען. ווי זיי גייען.
ביידע זינען געגאַנגען דורך קוסטעס. פאַלד זינען אָבער די
פרייער שיטערער געוואָרן, און אַ וואַנדערלעך פילד האָט זיך געעפנט
פאַר זייערע אויגן: די הירשן זינען געגאַנגען צו צוויי, צו דריי און
נאָך מער, אין געדיכטע רייען, אזוי ווי אַ שטורעם וואַלט זיי געטראָגן.
אַ שטראָם פון הירשן. עטלעכע מעטער אין דער פרייט און אין דער
לענג האָט ער זיך אויסגעצויגן, אויף וויפּל אַן אויג האָט געקענט
פאַרכאַפן.

קאַבלונאַ און קעק זינען געשטאַנען גאָר לאַנג, און די הירשן
האַבן אַלץ ניט אויפגעהערט צו גיין — זיי זינען געגאַנגען און גע-
גאַנגען. ס'האָט זיך געדוכט, אז די סטאַדע האָט ניט קיין סוף.
קאַבלונאַ האָט זיך ניט געקענט אָפּרעיסן פון דעם פילד, ווי ריך
דאָס וויסטע און קאַלטע לאַנד איז!

קעק איז געווען אומגעוולדיק. צוליב די הירשן האָט ער ניט
געקענט פאַרגעסן זיין שוועסטערל.
קאַבלונאַ האָט זיך געאַמלט אויפצוהוכן דאָס פאַרלעָרענע קינד
און זיי זינען ווייטער געגאַנגען.

פאַלד זינען זיי שוין געווען גאָר נאָענט פון לאַגער. קעק האָט
מאָראַ געהאַט, אז דאָ וועט מען זיי אַרומרינגלען פון אַלע זיטן און
מע וועט זיי אָנהייבן אויספּרעגן. דער חילע וועלן זיי זיך פאַרהאַלטן.
און עס וועט בלייבן הייניק ציט ביז נאַכט צו זוכן נאָאָשעק.
קאַבלונאַ האָט פאַרויקט קעק, אז ער וועט זיך ניט לאָזן פאַר-
האַלטן, אָבער פּלוצלונג איז נאָאָשעק אַרויסגעלאָפן אַנטקעגן.
קעק האָט ניט געקענט אויסריידן ניט איין וואָרט פון פרייד
און אויפּרעגונג.

נאָאָשעק האָט יונגעכאַפט קאַבלונאַן פאַר זינע גרויסע הענט
און אָנגעהויבן טאַנצן אַרום אים.

ער האט זי קוים אָפּגעשטעלט:
— שפּרינג ניט, שטעל זיך אָפּ אַ חבלע און דערצייל, וווּ דו
ביסט געווען!

נאָאשעק האָט גענומען דערציילן:

— איך בין געלאָפּן און געלאָפּן. דערנאָך בין איך מיד געוואָרן.
האָב איך זיך אַנידערגעלייגט. איך האָב געמוזט אַינדרעמלען; אז
איך האָב זיך אויפגעכאַפּט. האָב איך געוואָלט גיין אַהיים; אָבער די
זון האָט זיך באַהאַלטן און איך האָב ניט געוואָסט וווּהיין צו גיין. איך
בין אָבער געגאַנגען און געגאַנגען. דערנאָך זינען געקומען אַ פּוילישע
הירשן. זיי האָבן זיך געפּיטערט אַרום מיר. ס'איז געוואָרן אַלץ מער
און מער הירשן. אין וואָלד איז שוין געווען גאָר פּינצטער. איך האָב
גענומען חיינען. איך האָב דערווען אַ גרויסן שטיין. לעבן אים—דריי
סאָסנעס; אַט דאָס וועט זיין מיר היים איך בין אַרויפגעקראָכן אויפן
שטיין. ס'איז געוואָרן גאָר פּינצטער. דערנאָך האָט אויפגעשפּינט
די לִבְנָה. אַרום מיר זינען געווען לויטער הירשן מיט גרויסע צע-
צווייגטע הערנער. וועלף האָבן געוואָיעט דערפּי. איך האָב געשרייען
און געחיינט. ביז וואָנען איך האָב אַינגעשלאָפּן. אויף מאָרגן אין
דער פּרי האָב איך ניט געקענט אַראָפּגיין פּון שטיין—די הירשן זינען
אַלץ געגאַנגען און געגאַנגען. און וועלף זינען נאָך זיי נאָכגעלאָפּן.
איך האָב געוואָלט עסן. איך האָב געחיינט, געשרייען. אזוי איז אַדעק
אַ גאַנצער טאָג. די הירשן זינען אַלץ געגאַנגען. ווען אַלע הירשן
זינען פאַרפּי און דער וועג איז געוואָרן ריין פּון זיי, בין איך
אַראָפּגעשפּרונגען פּון שטיין און בין אַוועקגעלאָפּן אַהיים.
ווען נאָאשעק איז געקומען אַהיים, איז טאַפּטונאַ נאָך ניט געווען.
ער האָט זיך נאָך אַלץ געיאָגט נאָך די אינדיאַנער. אַלע האָבן זיך
אַזוי דערפּרייט מיט איר. די מאַמע האָט איר צוגעוואָגט צו מאַכן
אַ נײַע קלייד מיט רויט געפּוצט, אויב זיי וועט נאָר קריגן רויטע
פאַרב. איצט וועט נאָאשעק שוין קיין מאָל ניט אַנטלויפּן. אָבער עס
פאַרדרייטט איר ניט, וואָס זיי האָט דאָס געטאָן: דערפאַר האָט זיי דאָך
געווען אזוי פיל הירשן; קיינער וויל ניט גלויבן. אז זיי האָט זיי געווען.

דער וועג אויך צוריק.

ען ס'איז געקומען די צייט פאר טאפטונאס פאמיליע זיך אומצוקערן צוריק. האָט זיך אַרויסגעחיון. אז ס'איז שווער זיך צו שיידן מיט די נשע פריינד. אַמאליק האָט נאָך געדאַרפֿט פאַרפֿלעבן אויף דעם זעלביקן אָרט. פֿון דאַנען האָט ער זיך געקליבן צו גיין צום אינדזל באַנקס. דאָס איז געווען זייער אַ לאַנגע און געזערהעכע ריזע אין נייט קיין אויסגעפֿאַרשטע געגנטן.

קעקן האָט זיך זייער געוואָלט מיטגיין מיט אים. – שפעטער, שפעטער, ווען דו וועסט אונטערוואַקסן – האָט אים געענטפֿערט דער פֿאַרשער – דו הייסט דאָך, אז איך וועל זיך נאָך אומקערן אויף דער ערד היקטאַריע. דער צוואַג איז געווען פֿאַר קעקן אַ גרויסע טרייסט, און ער איז מיט אַ גרינגערן האַרצן געלאָפֿן נאָכן פֿאַטערס שליטן. געפֿאַרן איז מען איצט איבער דער טונדרע ריבן באַלאַדן מיט זייער טייערע און נייטיקע זאַכן: מיט הילצערנע טעלער, עמערס, אונטערלייגערס פֿאַר לאַמפֿן, מיט שטיקער ניט באַאַרבעטן האַלץ. אויך דער שליטן איז געווען אַ נשער. גאָר אנדערש איז מען זיך איצט געפֿאַרן: דאָס איז שוין ניט געווען די שחערע און הונגעריקע ריזע, וואָס זיי האָבן דורכגעמאַכט אין פֿרילינג גייענדיק אויף דרום. דער נשער שליטן איז ליכט געגאַנגען איבערן שניי, וואָס האָט צוגעדעקט די ערד מיט אַ גלייכן שיכט. ס'איז געווען ניט שחער צו גיין, ווייל דער שניי איז נאָך דערוויילע ניט געווען צו טיף.

טאפטונא האָט זיך פֿאַרזאָרגט מיט פֿיל שפּיז. אויסער דעם האָבן זיי אויפֿן העלפט וועג געפֿונען די פֿון פֿריער פֿאַהאלטענע שפּיז. אלע האָבן פֿריילעך געלאַכט, ווען זיי האָבן זיך דערמאַנט, אז דע-מאַלט וואָלט זיי דאָס פֿאַהאלטענע פֿלייש געווען נייטיקער ווי איצט. דאָס וועטער איז געווען גוט און מען איז גיך געגאַנגען פֿאַרויס. די שטימונג איז וואָס ווייטער געוואָרן אלץ בעסער. גונינאַנאַ האָט מיט פֿריד אַרבינגעאַטעמט די ים-לופט.

זי איז געווען אזוי צופרידן, האָס מע וועט שוין באלד ווידער
חוינען אין באַקוועמען שנייהויו. קיין פליגעלעך וועלן מער ניט
מאטערן. די זון וועט ניט ברענען און מע וועט ניט דארפן אַרבעטן
מער אין וואַלד.

ס'איז געווען אַ ליכטער פראָסט. קעק איז געווען פול מיט מוט.
ער האָט זיך געפילט אזוי קרעפטיק. אים האָט זיך געוואַלט פילן
אונטער די פיס אַ גלאַטן אַבו און לויפן נאָך אַ שליטן מיט דרוב
הינט, לויפן, לויפן, לויפן.

פאר אַן עסקימאָס איז דאָס דער גרעסטער פאַרגעניגן.

אַט זינען זיי שוין ביים קאַפּ בעקסליי.

אַ קאַפּ איז אַ שמאַלע שטיק ערד, האָס רוקט זיך אַרויס אין ים
אַריין הי אַ לאַנגע צונג.

דער ערשטער, וועמען קעק האָט באַגעגנט אויפן קאַפּ בעקסליי,
איז געווען קאַמאַנאַ.

— צי איז דאָ פאַר מיר אַ הינטל? — האָט קעק אים גלייך גע-
פּרעגט.

— און אַ לאַפעטע אויף שניי? — האָט זיך אָפּגערופן קאַמאַנאַ.

— געוויס! — האָט קעק געזאָגט.

ער האָט מיט שטאַלץ באַחזין אַן אויסגעצייכנט שטיק סאַסנע-
האַלץ.

אַלע זינען געווען אַנטציקט און האָבן זייער געלויבט קעקן.

דערוואַלדע האָט ער זיך אויסגעקליבן איינעם פון די זעקס-מאַ-
נאַטנדיקע הינטעלעך. טאַפּטונאַ און קאַמאַנאַס פאַטער האָבן געהאַלפן
אויסקלייבן, וויל דאָס שטיק האַלץ איז געווען זייער אַ טייערע זאַך דאָ.

דאָס דערפּל איז געוואָרן אַ סך גרעסער. דאָ האָבן זיך אָפּגע-
שטעלט אַ פולע עסקימאָסן פון צפון און פון מיזרח. זיי האָבן גע-
האַנדלט צווישן זיך. אויסער דעם האָבן זיי זיך פאַרנומען מיט
שפּילן. מיט פאַרמעסטונגען אין שפּרינגען, לויפן און אין פוטבאָל-
שפּיל. זייערע פילקעס זינען ענלעך צו אונדזערע. די עסקימאָסן
מאַכן עס פון שטיקער הייכע פעל, האָס מע נייט צוזאַמען. אינע-
וויניק זינען זיי אַנגעפילט מיט די האָר פון קאַריבו. דאָס קאַריבו-
האַר איז זייער ליכט. מע פילט מיט דעם האָר אַן אויך רעטונגס-
גאַרטלעך. דאָס רעכנט זיך בעסער הי קאַריק.

די פילקעס, האָס מע שטאַפט אַן מיט קאַריבו-האַר, שפּרינגען
גוט אָפּ. די עסקימאָסן אַמווירן זיך זייער, ווען זיי קלאַפן זיי אָפּ
מיט די פיס.

קעק איז געווען א גוטער שפילער. מיט דער וואקסענע ער האָט זיך נאָטירלעך ניט געקענט פאַרגלייבן.

טאָפּטונאַ האָט גערופן קאָמאַנאַן שפּילן און האָט אים געוויזן. הי אַזוי מע קלאַפט אָפּ דעם באַל. קאָמאַנאַ אָבער איז געווען צו שווער דערצו. ער האָט זיך געוועזט לעבן קעקן און קעק האָט אים דערציילט וועגן די אינדיאַנער. וועגן די הירשן און הי אַזוי נאָאָשעק איז פאַרפאַלן געוואָרן.

אַזוי האָבן זיי געשמועסט ביז נאַכט.

טאָפּטונאַ איז געגאַנגען ווייטער מיט דער פאַמיליע פון עסקי-מאָס אַלונאַקאַ. אונטער וועגנס האָבן זיי געוואָלט זיך פאַרקירעווען צום קאַפּ פּרענקליין. דאָרטן טרעפט מען אַ מאָל ווייטע מענטשן. און ביי זיי האָט דאָס אַלונאַקאַ געהאַפט צו באַקומען שטאַלענע נאָדלען פאַר זיין פּרוי.

דאָס איז געווען אַ שווערער וועג. ווייל אַ שטאַרקער צפּון-מערבדיקער חיינט האָט געבליאָזן אין פּנים אַרביין. ביים טייך קראַקער האָבן זיי זיך אָפּגעשטעלט און געמאַכט אַ שנייהוויז צום שלאָפן.

אַקעק האָט פאַרגעלייגט אַלונאַקאַן. ער זאָל ניט גיין צום קאַפּ פּרענקליין.

גונינאַנאַ האָט אַפּילו צוגעזאָגט אַלונאַקאַס פּרוי. אַז זיי וועט איר לעבן אַ נאָדל. אָבער יענע האָט אַפּילו הערן ניט געוואָלט. זיי האָט זיך אַפּגעשפּאַרט. אַז מע מוז גיין צום קאַפּ פּרענקליין. אַזוי לאַנג ווי די דער וואַקסענע האָבן זיך געאַמפּערט צווישן זיך וועגן ווייטערדיקן וועג. האָט קעק זיך פאַרנומען מיט זיין הינטל. אָנגערופן האָט ער אים קעניק. דאָס הינטל האָט אַ שפּרונג געטאָן. אַרויפגעלייגט זינע לאַפּעס אויף קעקס פּלייצעס. און ביידע זינען געווען גליקלעך.

קעק האָט געוואָלט מאַכן מיטן הינטל אַ שפּאַציר און נעמען אים לערנען אַלערליי הינטישע קונצן. אָבער סאַפּסוק האָט שוין מער נישט געקענט אויסהאַלטן. וואָס קעק פאַרנעמט זיך מיט אים גאַרניט. און ער האָט גענומען פּילן.

קעק האָט באַשלאָסן גאַרניט צו גיין מיט די דערוואַקסענע. אין האַרצן האָט אים פאַרדראָסן. וואָס טאַפּטוק שטערט אים צו לערנען דעם ניעם הונט.

דער חיינט האָט געבליאָזן אונדזערע וואַנדערער אין פּנים אַרביין. האָט זיך געשטאַרקט. דאָס איז שוין געווען אַן אַמתער שטורעם. ער האָט אָנגעשלידערט איינע אויף די אַנדערע אַ סך קריצעס.

קעק איז ארויף אויף אזא פארג פון קריעס און האָט דערווען
אַן אַ שיר אזוינע אַפּוּזאָלן, וואָס האָבן זיך געצויגן איינער נאָך
דעם אנדערן. אויף זיי איז געלעגן אַ שניי, אַ טיפּער, ניט קיין גע-
רירטער. דער שניי האָט געפינקלט פון חייטן.

קעק האָט פּאַשלאָסן, אַז מע מוז זיך איינקוקן, היי דער חעג
איז בעסער צווישן די איינפּערג, ער איז אַראָפּ אונטן און האָט זיך
געלאָזט גיין איבערן אַפּוּזעלד.

דער טאָג איז געווען אַ גרויער, די וואָלקנס האָבן פּאַרשטעלט
די זון, דער הימל איז געווען בלייך און גרוי, און דער שניי איז
אויך געווען אזוי.

אזא שניי איז אויך שעדלעך פאַר די אויגן.
קעק איז געווען גוט אַנגעלערנט, דערפאַר פלעגט ער אַלע וויילע
צומאָכן די אויגן און ניט קוקן צו לאַנג אויף דעם שניי און אַפּוּ.
ער האָט געהאַפּט, אַז די פעלזן אויפן ברעג וועלן זיין פאַר אים גוטע
וועגוויזערס, ווען ער וועט גיין אויף צוריק. אים האָט זיך געוואָלט
פּאַקענען מיט דעם חעג, מיט וועלכן זיין פּאַמיליע וועט גיין ווייטער.
דערפאַר איז ער געגאַנגען איבער די קריעס, פּוּי פון דער הייך
צו זען חייטער.

מיט אַ מאָל האָט קעק דערפּילט, אַז ער פּאַלט, ער האָט אויס-
געצויגן די הענט פּוּי זיך אַנצושפּאַרן אָן אַפּוּ און נידעריקער זיך
ניט אַראָפּצולאָזן. ער האָט פּאַרשטאַנען, אַז ער האָט אַרויפּגעטראָטן
אויף אַ שפּאַלט און אַז ער לאָזט זיך אַראָפּ איז דעם שפּאַלט.
דאָס פּאַסירט אָפּט אין די פּאַלאַרע לענדער.

געוויינטלעך זינען די שפּאַלטן ניט קיין טיפּע און מע קען
פון זיי אַרויסטרייבן. אָבער דאָ האָט קעק דערשפּירט צו זיין גרעסטער
שרעק, אַז ער פּאַלט אַלץ טיפּער און טיפּער. דער שפּאַלט איז געווען
אזוי ברייט, אַז קעק האָט ניט געקענט דערגרייכן מיט די איילנפּויגנט
צו זינע ווענט, וויהיין פּאַלט ער? און וואָס איז דאָרטן אונטן -
אַפּוּ אָדער וואָס ער?

מיט אַ מאָל האָבן זיך ביידע פּיס אַ שטויס געטאָן אָן גלאַטן
אַפּוּ. קעק האָט זיך געגלייט שט, האָט זיך צעקלאָפּט די פּלייצע אָן דער
האַרטער וואַנט, איז אַנידערגעפּאַלן הינטערוויילעך, האָט זיך אַ קלאָפּ
געטאָן מיטן קאַפּ אָן אַפּוּ און איז געבליבן ליגן. אַלע גלידער האָבן
זיי געטאָן פון קלאָפּ, אָבער דעם באַזונדערסטן האָט ער ניט פּאַרלאָרן.
ער האָט פּאַרשטאַנען, אַז ער ליגט זי אַ געפּאַנגענער אין אַ קאַלטער
תּפּיכה צווישן הויכע גלאַטע און האַרטע ווענט, אויבן האָט זיך גע-
זען די לאַך מיט ניט קיין גלייכע ברעגעס, וואָס ער האָט דורכגע-

האָט אין אַזו פּאַלנדיק. דורך דער לאַך האָט זיך געווען דער גרויער הימל.

קעק האָט זיך געמיט ניט צו פאַרלירן. די נאַענטע זינע העלן ניט היסן. וווּהין ער איז אוועק, ווייל דער שניי איז נאָכן שטורעם האַרט ווי שטיין און אויף אים פּלעבן ניט קיין שפורן. אָ, ווען מיט אים וואָלט געווען איינער פון זייערע הינט!

אויפן אַזויקן דיל, וווּ ער איז געלעגן. איז געווען אַ שפּאַלט און דורך אים האָט זיך געווען וואַסער. ווען דער פּראָסט וואָלט געווען ניט אַזוי שטאַרק, וואָלט קעק אַרבינגעפאַלן אין וואַסער. ווייל די קריעס שפּאַלטן זיך געוויינטלעך פון אויבן ביז אונטן, ביזן וואַסער. און פון אַקעצן וואָלט זיך קעק שוין ניט געקענט אַרויס-ראַטעווען. ער האָט געוואַסט, אַז קיינער קען אים אַהער ניט קומען צו הילף און אַז ער מוז זיך העלפן אַליין. פּרונער פון אַלץ האָט ער אָנגעטאַפט די צעקלאַפטע גלידער. אַלץ האָט שטאַרק ווי געטאַן; אָבער די ביינער זינען געווען ניט צעפּראַכן, אפילו ניט אויסגעלונקען. קעקס ערשטער געדאַנק איז געווען: אַרויסנעמען דעם מעסער, אויסשניידן טרעפּלעך אינעם אַזו און אַרויסגיין. אָבער דעם מעסער האָט ער אויפן גאַרטל ניט געפונען.

— דער מעסער מוז זיין דאָ — האָט ער געטראַכט — אָבער ס'איז אַ גרויס אומגליק, אויב ער איז אַרבינגעפאַלן אין שפּאַלט, וואָס זעט זיך אין דיל.

קעק האָט גענומען שאַרן מיט די פינגער איבערן אַזו און האָט פּאַלד אָנגעטאַפט אַ הענטל פון בייץ. ער האָט זיך שיר ניט פונאַנדער-געוויינט פאַר פרייד. איצט וועט ער זיך ראַטעווען. ער האָט געמאַכט אַ פאַר טרעפּלעך און האָט אַרויסקגעלאָזן דעם מעסער פון האַנט. דער שפּאַלט איז אַזוי ברייט, אַז אָנהאַלטן זיך אָן דער וואַנט וועט ער ניט קענען. און גיין, אפילו איבער טרעפּלעך, אויף אַ גלאַטער אַזו-וואַנט ניט אָנהאַלטנדיק זיך, איז אַן אוממיגלעכע זאַך.

קעק האָט צוזאַמענגענומען זיין גאַנצן מוט, אַלע כוחות זינע, האָט אָנגעשטרענגט זיין שכל פּדי צו געפינען אַן אויסוועג. מע מוז אויספאַרשן דעם שפּאַלט. אָפּשר איז אין אַ צווייטן אָרט די אַזוואַנט ניט אַזוי הויך. ס'איז געווען שרעקלעך צו קריכן ווייטער אין שפּאַלט און זיך דערווייטערן פון דער לאַך, דורך העלכער עס האָט זיך געווען דער הימל. דער איבעריקער טייל פון שפּאַלט איז געווען צו-געדעקט פון אויבן מיט אַ גראַפן דאָך פון אַזו. אַ ביסל ליכט האָט דורכגעשניטן, אָבער ס'איז דאָך געווען צו פינצטער, מע זאָל זען, ווי הייך די ווענט זינען.

קעקן האָט זיך געדוכט, אז די ווענט ווערן אַלץ העכער און זיי
רוקן זיך אַלץ מער און מער פונאַנדער. קעק האָט זיך ווידער אומ-
געקערט צו דעם אָרט, וווּ ער איז אַרבינגעפאלן. דאָן האָט ער בא-
שלאָסן אויסצופאַרשן דעם שפּאַלט אין דער צווייטער ריכטונג.
אָט קריכט ער ווייטער אויף אַלע פיר. גוט. דער אַיז איז אינטן
גלאַט; די ווענט ווערן אַלץ נידעריקער. דער יינגל ווערט רויקער.
ער הייבט ווידער אָן צו האַפּן אין זיין רעטונג. מיט אַ מאָל פילט
ער, ווי זיין האַנט טונקט זיך אָפּ אין וואַסער. ער ציט זי אַרויס
מיט שרעק און באַוועגט זיך ווייטער פאַרוויכטיקער. פאַלד דערזעט
ער כּוון ווייטן אַ ליכטיקן בליעק און ער פילט, ווי עס טוט זיך שניי
פון אויבן. קעקן גיט אַ לויכט אַ גוטער געדאַנק: ער וועט צוזאַמען-
שאַרן אַ פּולע שניי, וועט זיך שטעלן אויף אים און אַרויסקריכן פון
שפּאַלט. קעקן שטעלט זיך אויף אים. אָבער דער שניי איז נאָך צו
ווייך. ער צעשייט זיך און קעקן לאָזט זיך אַראָפּ אויפן אַיזיקן דיל.

קעקן טראַכט:

— איך וועל כּוון אַרבעטן עטלעכע טעג, פּרעסן דעם שניי, ביז
וואַנען ער וועט ווערן גאָר האַרט. איך וועל הונגערן די גאַנצע
צייט און קען נאָך פאַרפּראָרן ווערן. און אַנדערע וועלן ניט קענען
זיך דערוואַרטן אויף מיר, וועלן אוועקגיין און מיר איבערלאָזן.
ניין, איך מוז אַרויס פון דאַנען, איך מוז געפינען אַן אויסוועג!

קעקן גייט ווידער פאַרויס, און טאַקע—די ווענט ווערן אַלץ
נידעריקער און נידעריקער. אָט פאַרקריכט ער אין גאָר אַ נידעריקער
אַפּזעהייל. ער האַקט אויס טרעפּלעך אין וואַנט. מיט אַ מאָל פּרעכט
זיך דורך דער אַיזיקער דאַך און פּאַלט אַרויף אויף קעקן. עס ריכט
זיך אַרביין אַ שטראָם פּרישע לופט. דער יינגל איז אַרויסגעקראַכן
פון שניי, וואָס האָט אים פאַרשאַטן און האָט זיך אָפּגעשטעלט אויף
אַ מינוט אָפּצוכאַפּן דעם אָטעם. ער האָט שוין געקענט דערלאַנגען
מיט דער האַנט ביזן ברעג פון שפּאַלט. אָבער ס'איז נאָך געווען צו
הויך אַרויסצוקריכן. ער האָט געפּראָכען שטיקער אַיז און זיי געלייגט
איינע אויף די אַנדערע.

הען קעקן איז אַרויסגעקראַכן פון שפּאַלט. האָט ער ערשט דער-
שפּירט, חיי שוואַך און מיד ער איז.

חיי גוט ס'איז צו זיין אויף דער פּרייער לופט. צו זען ווייט,
חייט אַרום זיך!

קעקן האָט גענומען לויפן. ער האָט זיך געוואַלט דערוואַרעמען.
אונטן איז געווען אַזאַ קאַלט. ער האָט זיך פאַלד דערוואַרעמט.

דער גאנצער גוף האט זיי געטאן. אָבער קעק איז געווען גליקלעך.
די שרעקלעכע איבערלעפונג האט זיך געענדיקט, און איצט איז דאָס
געווען נאָר אַ ווונדערלעכע פּאַסירונג. עס וועט זיך אזוי אָנגענעם
זי דערציילן וועגן איר.
איידער ער איז אַרבעטן אין שנייהוויז. האָט ער נאָך אַ ווילע
געלעט סאַפּסוקן.
ווען ער איז אַרבעטן אין שטוב, האָט גוּנינאַנאַ גלייך באַמערקט
קעקס אַרבלוטיקטן אַרבל און הענט שקע. זי האָט אים גענומען
זאָשן די פאַרווונדעטע האַנט.
אַלע האָבן אים אַרומגערינגלט, אים אויסגעפרעגט, האָבן אים
געגלויבט. ער האָט געמוזט דערציילן יעדע קלייניקייט.
קעק האָט זיך געפילט גליקלעך.
דערנאָך זינען אַלע געגאַנגען זען דעם שפּאַלט, וווּ ער איז
אַרבעטגעפאַלן. אַלע האָבן זיך דעם טאָג געלייגט שפּעט שלאָפן.
סאַפּסונאַס פאַמיליע איז געווען אין דער בעסטער שטימונג.
קינער האָט ניט געקלערט וועגן דעם וועטן און שווערן וועג.
גוּנינאַנאַ איז געווען שטאַלץ מיט איר זון.
קעק איז געווען איבערגליקלעך.
סאַפּסונאַ האָט זיך געגרויסט מיט זיין ניעם שליטן און נאַאַשעק
מיט איר רויטן קליידל.
אַקעק איז געווען צופרידן. וואָס ער פירט מיט זיך אזוי פיל
גוטס.
דער זומער מיט זיין וואַנדערונג און אַלע געפאַרן איז שוין
געווען הינטער זיי. און וועגן הינטער אין אַזוי און שניי האָבן זיי
געחלומט זיי וועגן אַ צייט פון פאַרדינטער רו און זיי וועגן אַ גרויסן
יום-טוב.

וויבטיקע נייעס אין דער יידישער קינדער-ליטעראטור

אין פארלאג, גרינדונגס ביימערקען, רעדאקטורט פון ש. באסטאמסקי,
זענען דערשינען פאלגנדיקע בארימטע ביכער פאר קינדער:

1. מיני און מאָני-דער עסקימאָסישער צווילינג (אילוסטירט)
2. די קליינע האָלענדער
3. די געוואָנטע - קינדער פון דער שטיינצייט
אלע דריי ביכער-פון דער באַרימטער ענגלישער קינדער-שריבערין
ליוסי פיטש-פערקינס, איבערגעזעצט פון העלענע כאַצקעלס.
4. די זילבערנע גליטשערס
לויט סטאַל, יידיש - העלענע כאַצקעלס.
- אין גיכן דערשינען אין דער איבערזעצונג (פון אַרטיג) פון
פון העלענע כאַצקעלס פאלגנדיקע ביכער פאר קינדער:
5. אַן אַ היים - שפּאַנענדיקע דערציילונג פון העקטאָר מאַלאַ.
6. די פליגלען פון מוט - פון דזשאָרוז זאַנד.
7. וואָס מיט אַ קליינעם יינגל האָט פּאַסירט - אויף אַ.
8. דער קליינער לאָרד - פון פ. גערנעט.
9. קעק-דער קליינער עסקימאָס-פון וו. אירוויין און וו. סטיפענסאָן.
10. די קליינע שוויצערס (לענעלי און סעפּי) פון ליוסי פיטש-פערקינס.

מיט באַשטעלונגען זיך זייענדיג:

S. Bastomski, Wilno, Stefańska 24.